Yagisawa Satoshi

những giấc mơ ở hiệu sách morisaki

Trần Quỳnh Anh *dịch*

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Những Giấc Mơ Ở Hiệu Sách Morisaki

Tác giả: Yagisawa Satoshi

Người dịch: Trần Quỳnh Anh

Phát hành: Nhã Nam

Ngày xuất bản: 04-2017

Nhà Xuất Bản Hà Nội

Ebook: Hà Du, Trúc Quỳnh

—✣—

https://thuviensach.vn

Yagisawa Satoshi

Sinh năm 1977 tại tỉnh Chiba, từng tốt nghiệp Đại học Nihon, khoa Nghệ thuật. Năm 2008, anh giành giải thưởng văn học Chiyoda (giải thưởng của đặc khu Chiyoda thuộc thành phố Tokyo) cho sáng tác đầu tay *Những giấc mơ ở hiệu sách Morisaki*. Các tác phẩm khác của anh bao gồm *Junkissa Torunka* (tạm dịch: Tiệm Cà phê Torunka), *Kimi to kuraseba* (tạm dịch: Nếu được sống bên em).

Sở thích của anh là chơi guitar. Ngoài ra, anh thường lui tới quán Kanda Brazil tại khu Kanda Jimbocho để thưởng thức cà phê, Khu phố này cũng trở thành bối cảnh chính của tác phẩm *Những giấc mơ ở hiệu sách Morisaki*.

Tác phẩm đã được dựng thành phim và công chiếu vào tháng 10 năm 2010, với nữ diễn viên Kikuchi Akiko thủ vai chính Takako.

https://thuviensach.vn

Bị người yêu lừa dối, Takako bỏ việc và rơi vào chuỗi ngày ngủ triền miên để trốn tránh nỗi buồn. Thế rồi, một cuộc điện thoại từ người cậu ruột cả 10 năm trời không gặp đã đánh thức cô khỏi cơn mộng mị. Takako đồng ý đến trông hiệu sách nửa buổi giúp cậu chỉ để làm vừa lòng mẹ. Nhưng thật ngoài tưởng tượng, chờ đợi cô là hiệu sách Morisaki cũ kỹ với thế giới của hàng nghìn cuốn sách chứa trong mình cả thời gian và lịch sử. Sách đã chữa lành vết thương trong lòng cô. Và hơn thế nữa, Takako tìm thấy bao nhiêu điều mới mẻ và thú vị mà trước đây cô chưa từng biết đến.

Câu chuyện nhẹ nhàng mà sâu lắng, đặc biệt với những ai có sở thích sưu tầm sách vở.

https://thuviensach.vn

“Ừ, là chỗ này. Hiệu sách Morisaki nhỏ bé tồi tàn của chúng ta. Ôm hoài bão lớn bay ra thế giới, cuối cùng lại trở về chính nơi mình đã biết rõ từ khi còn bé, nghe buồn cười nhỉ? Thế mà sau một thời gian dài, cậu lại quay về đây. Khi ấy cậu cuối cùng cũng đã hiểu ra rằng không đơn giản là chuyện ở đâu. Đúng, mà là chuyện của con tim. Dù ở đâu hay với ai, chỉ cần có thể thành thật với trái tim thì đó sẽ là nơi dành cho mình. Cậu nhận ra điều ấy khi đã đi hết nửa cuộc đời. Cậu quyết định quay về bến cảng cậu yêu thích nhất và thả neo ở đó. Với cậu, đây là chốn linh thiêng, là nơi thanh thản nhất.”

https://thuviensach.vn

NHỮNG GIẤC MƠ Ở HIỆU SÁCH MORISAKI

Tôi sống ở hiệu sách Morisaki từ đầu mùa hè tới đầu mùa xuân năm sau.

Trong quãng thời gian ấy, tôi như bị vùi trong sách tại căn phòng trống trên tầng hai. Căn phòng chật hẹp và thiếu ánh sáng, đã vậy còn bị bao trùm bởi mùi mốc meo của đám sách cũ, một căn phòng lúc nào cũng ẩm ướt khó chịu.

Thế nhưng cho tới tận bây giờ, tôi chưa một lần quên những tháng ngày đã trải qua ở đó. Bởi đó chính là nơi đã ban cho tôi cơ hội bắt đầu một cuộc đời thật sự. Nếu giả sử không có những ngày ấy, chắc hẳn cuộc đời về sau này của tôi sẽ thiếu đi màu sắc, đơn điệu và cô quạnh.

Một nơi quan trọng tôi không thể nào quên.

Đó là hiệu sách Morisaki của tôi.

Những kỷ niệm về nơi ấy đến giờ vẫn còn hiện lên sống động trước mắt.

Khởi đầu mọi chuyện đến tựa tiếng sấm giữa trời quang.

Không, với bản thân tôi, sự việc đó vẫn không thôi gây kinh ngạc, thậm chí hơn cả chuyện ếch từ trên trời rơi xuống.

Ngày hôm đó, Hideaki, người tôi đã hẹn hò được một năm, bất ngờ nói: “Anh sẽ kết hôn.”

Ban đầu khi mới nghe vậy, trong đầu tôi chỉ toàn những dấu hỏi chấm. Nếu anh nói: “Chúng mình kết hôn đi” thì tôi có thể hiểu được. Hoặc “Anh muốn kết hôn” thì vẫn còn có nghĩa. Thế nhưng “Anh sẽ kết hôn” thì quả là kỳ quặc. Bởi vì kết hôn là thỏa ước dựa trên sự đồng thuận từ cả hai phía, nên xét về mặt sử dụng từ ngữ Hideaki đã

https://thuviensach.vn

lầm lẫn hoàn toàn. Nhưng cái giọng nhẹ tênh ấy là sao? Giọng anh dửng dưng hệt như đang kể "Anh mới nhặt được một trăm yên bên vệ đường" vậy.

Hôm ấy là một buổi tối thứ Sáu giữa tháng Sáu. Chúng tôi đang dùng bữa tại một nhà hàng Ý ở khu Shinjuku sau giờ làm. Nhà hàng nằm trên tầng cao nhất của một khách sạn, từ đây có thể phóng tầm mắt ngắm khung cảnh đêm diễm lệ lấp lánh ánh đèn, một nơi cả hai chúng tôi đều thích.

Hideaki là đồng nghiệp vào làm trước tôi ba năm, là người tôi vẫn luôn âm thầm ngưỡng mộ từ khi mới vào công ty. Chỉ cần được ở cạnh anh là tim tôi đã nẩy như lò xo. Buổi tối đó là dịp gặp gỡ riêng hiếm hoi của hai chúng tôi, tôi đang thưởng thức ly rượu vang với tâm trạng lâng lâng.

Ấy thế mà...

Tôi bất giác hỏi lại: "Sao cơ?" Tôi những tưởng mình đã nghe lầm. Thế nhưng anh hờ hững đáp lại: "Anh đã quyết định sẽ kết hôn vào năm sau."

"Kết hôn? Ai với ai cơ?"

"Anh và cô ấy."

Hả? Tôi lại nghiêng đầu thắc mắc.

"Cô ấy?"

Và bất ngờ thay anh nói ra tên của một cô gái đang làm việc ở một bộ phận khác cùng công ty mà chẳng có vẻ gì là áy náy. Cô gái ấy vào công ty cùng đợt với tôi, có vẻ ngoài đáng yêu tới nỗi đến cả phụ nữ cũng muốn ôm chầm lấy.

So với cô ấy, tôi đã cao thì chớ, gương mặt lại quá bình thường. Tôi không hiểu nổi tại sao Hideaki đã hẹn hò với một cô gái đáng yêu như thế rồi mà còn muốn có cả tôi.

Hỏi ra mới biết hai người họ đã hẹn hò được khoảng hai năm rưỡi. Tức là còn lâu hơn mối quan hệ của hai chúng tôi. Bản thân tôi

https://thuviensach.vn

đương nhiên không biết anh đang hẹn hò với người khác, thậm chí tôi còn chưa bao giờ nghi ngờ hay nghĩ rằng có khả năng ấy. Ở công ty không ai biết chúng tôi hẹn hò, tôi tự cho rằng đó là bởi anh không muốn cảm thấy khó xử ở chỗ làm. Hóa ra ngay từ đầu anh đã chẳng thật lòng, chỉ coi tôi là thứ để chơi đùa. Tại tôi ngu ngốc hay tại anh không bình thường?

Dù sao thì hai người họ cũng đã về gặp gỡ gia đình hai bên, lễ ăn hỏi đã ấn định vào tháng sau. Đầu tôi quay mòng mòng, như thể có nhà sư nào vừa đánh một tiếng chuông bên trong vậy.

“Anh bảo để tổ chức vào tháng Sáu mà cô ấy không chịu. Nhưng em nghĩ xem, nếu như vậy thì có sẽ không kịp trong năm nay mất. Vì vậy phải làm từ bây giờ...”

Những lời tuôn ra từ miệng anh lọt vào tai tôi câu được câu chăng. Tôi chỉ nói khẽ: “Thế ư, tốt quá rồi.” Ngay đến bản thân tôi cũng ngạc nhiên vì câu mình vừa thốt ra.

“Ồ, cảm ơn em. Nhưng anh vẫn có thể thỉng thoảng tới gặp Takako đấy.” Hideaki cười toe toét. Vẫn là nụ cười vô tư, nụ cười như của một vận động viên thể thao ấy.

Nếu là trong phim diễm tình, phải chăng đây là lúc nên đứng lên và ném ly rượu vào anh ta? Thế nhưng từ xưa tôi đã luôn kém cỏi trong việc thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, thậm chí còn không biết bản thân vốn nghĩ gì nếu không ngồi một mình suy ngẫm lại cẩn thận. Vả lại khi ấy, tiếng chuông của nhà sư kia lại quá ồn ào.

Với tâm trạng mơ hồ ấy, tôi chia tay anh và một mình quay về căn hộ. Khi đã bình tĩnh lại, nỗi buồn trong lòng tôi bỗng dâng lên với tốc độ chóng mặt. Là nỗi buồn chứ không phải sự tức giận. Nỗi buồn mãnh liệt tới mức như thể nó đang hiện diện, tưởng như chạm tay vào được.

Nước mắt cứ thế không ngừng tuôn trào. Khóc bao nhiêu cũng không thấy hết. Tôi không bật đèn, cứ thế gục ra giữa phòng mà khóc.

https://thuviensach.vn

Nước mắt này mà hóa thành dầu thô thì chắc mình giàu to, tôi ngây ngô nghĩ, rồi khóc thêm trận nữa cho chính sự ngây ngô của mình.

Có ai giúp tôi với.

Tôi tha thiết nghĩ thế.

Nhưng tôi chẳng thể nói ra suy nghĩ ấy, tôi chỉ có thể khóc mà thôi.

Sau đó là một loạt những điều tồi tệ kéo tới.

Vì làm cùng chỗ nên cho dù không thích tôi vẫn phải chạm mặt anh. Hideaki vẫn cư xử với tôi như bình thường khiến tôi càng thêm đau khổ. Đã vậy đôi khi tôi còn tình cờ đụng phải vị hôn thê của anh ở nhà ăn hay phòng để đồ uống. Khi ấy cô ta thường tiến tới chào tôi với nụ cười rạng rỡ, không rõ là biết hay không biết chuyện giữa anh và tôi.

Trong khoảng thời gian ấy, tôi không thể nhét nổi thứ gì vào bụng, đêm cũng không ngủ được. Tôi sụt cân nhanh chóng, sắc mặt xám ngoét như người chết dù đã cố ngụy trang bằng lớp trang điểm. Đang trong giờ làm việc, nước mắt đột nhiên trào ra khiến tôi phải chui vào nhà vệ sinh khóc nghẹn không biết bao nhiêu lần.

Sau khoảng hai tuần như thế, cảm thấy cả tinh thần lẫn thể xác đều đã tới giới hạn, tôi nộp đơn xin nghỉ việc.

Vào ngày làm việc cuối cùng của tôi, Hideaki đã vui vẻ nói rằng: “Dù em nghỉ việc thì vẫn sẽ đi ăn với anh nhé.”

Cùng lúc mất đi cả tình yêu và công việc, tôi phải nếm trải cảm giác đột nhiên bị ném vào khoảng không vũ trụ.

Tôi xuất thân từ vùng Kyushu, tốt nghiệp một trường đại học ở quê, rồi lên Tokyo tìm việc. Vậy nên những mối quan hệ của tôi chỉ gói gọn trong số đồng nghiệp ở chỗ làm. Do bản tính nhút nhát, lại

https://thuviensach.vn

không giỏi làm thân với người khác, tôi chẳng có bạn thân nào ở Tokyo.

Nghĩ lại thì cuộc đời hai mươi lăm năm qua của tôi luôn kiểu "tàm tạm". Tôi sinh ra trong một gia đình khá giả tàm tạm, tốt nghiệp một trường đại học tốt tàm tạm, vào làm ở một công ty tử tế tàm tạm. Từng chút một như vậy, tôi đã đinh ninh mình sẽ sống một cuộc đời êm ả, và cũng khá hài lòng với điều đó. Mặc dù không có cao trào hạnh phúc, nhưng cũng chẳng có tột cùng đau khổ. Ấy chính là cuộc đời của tôi.

Gặp được Hideaki quả là một điều đặc biệt với một người như tôi. Luôn ở thế bị động nên bản thân việc được trở thành bạn gái của người mình vô cùng yêu thương chẳng khác gì một phép màu. Có lẽ một phần do vậy mà cú sốc lần này quả là không gì đo đếm được và tôi cũng chẳng biết đối phó như thế nào.

Rốt cuộc tôi đã chọn cách chẳng làm gì hết ngoài ngủ. Tôi buồn ngủ đến nỗi chính tôi cũng ngạc nhiên. Có lẽ cơ thể tôi làm thế để trốn tránh khỏi hiện thực, cứ vừa chui vào chăn là tôi liền thiếp đi. Giữa vũ trụ đơn độc là căn phòng nhỏ ấy, tôi đã ngủ li bì ngày này qua ngày khác.

Hình như tôi đã trải qua một tháng như thế. Cho tới một đêm, tôi tỉnh giấc thì phát hiện có một tin nhắn thoại gửi tới chiếc di động đã bị lãng quên.

Tôi không có chút ý niệm gì về số điện thoại hiển thị trên màn hình di động nhưng vẫn cứ nghe thử tin nhắn. Tức thì một giọng nói hào hứng phát ra: *"Này này. Takako, khỏe không? Satoru đây mà. Đang gọi từ chỗ hiệu sách đây. Takako nhớ gọi lại nhé. Ấy, có khách. Thế đã nhé."*

Tôi nghiêng đầu. Satoru? Ai vậy nhỉ, tôi hoàn toàn không biết. Người này gọi tên tôi thân thiết đến vậy chắc hẳn không phải gọi nhầm. Hiệu sách gì nhỉ? Hiệu sách. Tôi cứ nhẩm đi nhẩm lại từ ấy, rồi chợt nảy ra.

https://thuviensach.vn

Cậu Satoru. Đúng rồi, là cậu Satoru. Nói mới nhớ, rất lâu trước đây tôi từng nghe mẹ nhắc chuyện cậu tiếp quản hiệu sách do cụ cố tôi mở ở khu phố Jimbocho. Lần tôi gặp cậu gần nhất là hồi năm lớp mười, phải gần mười năm nay chúng tôi chưa gặp lại. Nhưng tôi dám chắc giọng nói ấy tôi đã từng nghe khi xưa.

Bỗng dưng một dự cảm không hay chạy dọc sống lưng. Tôi chắc mẩm chuyện này là do mẹ xúi giục. Chuyện nghỉ việc và chia tay người yêu tôi mới kể cho mình mẹ. Mẹ lo lắng rồi nhờ vả gì cậu ấy cũng nên. Nếu thế thì việc cậu gọi điện đến cũng chẳng có gì đặc biệt.

Thực ra tôi không hiểu rõ người cậu này. Con người ấy như chẳng thuộc về nơi đâu trên thế giới, cư xử không theo bất cứ chuẩn mực nào. Tôi khó chịu với kiểu vô duyên kỳ quặc khiến cậu mang dáng dấp một kẻ lập dị.

Hồi nhỏ tôi đã rất thích tính cách ấy. Mỗi lần theo mẹ lên Tokyo thăm nhà ngoại là tôi lại được cậu cho chơi cùng trong phòng mình. Nhưng đến tuổi dậy thì, tính cách khác người ấy lại khiến tôi thấy vô cùng khó chịu, lặng lẽ tránh mặt cậu. Vả lại hồi ấy, cậu đột nhiên kết hôn khi chưa có công việc ổn định, còn gây lùm xùm gì đó với họ hàng.

Thế nên tôi cũng cố gắng tránh dính líu, từ lúc lên Tokyo chưa một lần nghĩ tới chuyện đi gặp cậu.

Trưa ngày hôm sau tôi miễn cưỡng gọi lại. Vì nếu không, mẹ sẽ nổi cơn thịnh nộ như quái vật khổng lồ Daimajin cho xem. Khi tôi học lớp một, cậu khoảng hơn hai mươi lăm tuổi, giờ cũng phải ngoài bốn mươi rồi.

Chỉ sau một hồi chuông cậu đã nhấc máy.

“Hiệu sách Morisaki xin nghe.”

“Cháu, Takako đây.”

“Ái chà chà.” Giọng cậu Satoru oang oang vọng ra từ ống nghe. Giọng nói vẫn khỏe khoắn như xưa. Tôi vội dời ống nghe ra xa tai.

“Lâu lắm không gặp. Cháu khỏe không?”

https://thuviensach.vn

“À, vâng...”

“Cậu biết chuyện cháu đã lên Tokyo. Vậy mà Takako chẳng chịu tới gặp cậu...”

“Cháu xin lỗi. Công việc bận rộn nên...” Tôi lấy cớ.

“Cơ mà cháu đã nghỉ việc rồi đúng không?”

Bỗng dưng bị nói trúng tim đen, tôi ấp úng. Không thể mong đợi chút gì tinh tế từ con người này. Cậu Saturo tiếp tục huyên thuyên một mình những câu như “Nhớ hồi ấy ghê” rồi đột nhiên tuyên bố thế này:

“Mà cậu đã nghĩ rồi, nếu cháu muốn nghỉ ngơi một thời gian thì tới đây đi. Thế nào hả?”

“Dạ?”

Tôi hoàn toàn bối rối trước đề nghị bất ngờ ấy. Cậu Satoru vẫn tiếp tục nói liến thoắng.

“Tính tiền nhà và tiền điện với cháu thì có mà dở hơi đúng không? Cậu miễn hết. À, nếu cháu giúp trông nom cửa hiệu một chút thì cũng hay.”

Hỏi ra mới biết cậu Satoru đang một mình quản lý cửa hiệu. Cậu bị đau lưng phải ra vào bệnh viện thường xuyên nên cần người trông thay vào buổi sáng. Cậu sống ở căn nhà bên phố Kunitachi, ngoài giờ bán hàng sẽ chỉ có mình tôi ở hiệu, riêng tư tuyệt đối. Cho tới vài năm trước nơi đây vẫn được dùng làm nhà ở nên bồn tắm, nhà vệ sinh đủ cả.

Tôi hơi suy nghĩ. Dĩ nhiên tình trạng bây giờ của tôi không thể kéo dài mãi. Nếu cứ sống thế này thì chẳng mấy chốc mà cạn tiền. Tuy nhiên, hiện tại tôi không muốn bị người khác xía vào.

“Cháu sợ làm phiền cậu.” Tôi nói có ý từ chối.

Nhưng cậu hoàn toàn không hiểu ý.

“Phiền hà gì chứ. Nếu là Takako thì cậu nhiệt liệt hoan nghênh.”

Còn cô Momoko thì sao ạ? Đang định nói thế thì tôi vội nín bặt.

https://thuviensach.vn

Đúng rồi. Vợ cậu, cô Momoko, đã bỏ đi từ vài năm trước. Chuyện này đã gây xôn xao kha khá trong họ nhà tôi. Thời điểm cô bỏ đi, nhìn dáng vẻ đau khổ của cậu mẹ tôi đã khá lo lắng: "Có khi đổ bệnh ra mất."

Nghe kể thì quả là cậu có vẻ đáng thương, nhưng không hiểu sao tôi cứ cảm giác có gì không đúng. Thuở mới cưới, hai người họ vô cùng hòa thuận. Cô Momoko là người hòa nhã, tốt bụng, nhìn thế nào cũng không giống kẻ trốn chạy.

Tôi đang vừa nhớ lại chuyện ấy vừa lúng búng định nói thì cậu đã tự ý đẩy câu chuyện đến kết luận: "Cứ như vậy nhé."

Tôi cố kháng cự: "Nhưng cháu còn đồ đạc nên...", thì cậu nói bên nhà phố Kunitachi còn chỗ trống, tôi hãy gửi đồ qua đó, chỉ nên mang hành lý xách tay tới hiệu sách thôi. Mọi thứ như đã được chuẩn bị từ trước.

"Làm như vậy là tốt nhất cho Takako. Tin cậu đi."

Tin ư? Một người đã mười năm không gặp liệu có tin được không đây?

"Được rồi, cậu sẽ đi dọn dẹp đón cháu," cậu chắng thèm đợi tôi trả lời, tiếp tục. "Có khách nên nói chuyện sau nhé," rồi cậu dập máy luôn.

Tôi đứng ngẩn ra nghe tiếng tút tút từ điện thoại.

•••

Hai tuần sau, tôi thấy mình đang đứng ở ga khu Jimbocho.

Sao chuyện lại thành ra thế này nhỉ? Đột ngột, cuộc đời tôi biến chuyển với tốc độ không thể kiểm soát.

Sau cuộc nói chuyện với cậu Satoru tôi đã gọi cho mẹ. "Hoặc về Kyushu hoặc đến chỗ cậu Satoru. Con chọn đi." Tôi bất đắc dĩ chọn cậu Satoru. Rõ ràng rằng nếu về Kyushu, tôi sẽ bị ép vào một cuộc

https://thuviensach.vn

hôn nhân sắp đặt, không thể trở lại đây nữa. Tốn bao công sức để lên Tokyo mà lại kết thúc như vậy, tôi sẽ thừa nhận mình là một kẻ thất bại hoàn toàn. Tôi không thích thế.

Lâu lắm mới ra ngoài, người tôi hơi lảo đảo. Bằng cách nào đó tôi đã lên tàu tới được đây. Vừa từ dưới ga tàu điện ngầm đi lên, ánh mặt trời nóng rát đã ùa tới tấn công. Khi tôi còn chìm trong giấc ngủ nhiều ngày, trời đã chuyển hẳn sang hè. Vầng dương trên đầu rực rỡ như cậu trai tuổi đôi tám. Lúc nghỉ việc, tôi đã tưởng còn lâu mới tới mùa hè cơ đấy. Cảm thấy đến thời tiết cũng phản bội mình, tôi hơi buồn.

Đó là những cảm nhận đầu tiên khi tôi đặt chân đến Jimbocho. Vì nhà ông ngoại ở bên đường Kunitachi nên hôm nay là lần đầu tiên tôi đến đây.

Tôi đứng trước cột đèn giao thông chỗ ngã tư nhìn quanh một vòng.

Có chút kỳ lạ.

Dọc con phố lớn, theo lời cậu Satoru là đường Yasukuni, một loạt hiệu sách xếp hành cạnh nhau. Nhìn trái nhìn phải đâu đâu cũng là hiệu sách.

Thường trên một con phố, hiệu sách chỉ một là đủ. Vậy mà ở đây chúng chiếm phân nửa số cửa hàng. Cũng có những cửa hiệu lớn, bắt mắt như Sanseido hay Shosen, nhưng dễ thấy ngay được rằng ở đây các hiệu sách cũ nho nhỏ mới thực sự nổi bật. Cách chúng xếp cạnh nhau thành một hàng dài như vậy gây nên chút choáng ngợp. Còn đoạn phố theo hướng ngược lại về mạn Suidoubashi lại là vô số những tòa nhà văn phòng to lớn, càng làm tăng thêm cảm giác kỳ lạ.

Vừa nghĩ tôi vừa băng qua ngã tư tràn ngập nhân viên văn phòng đổ ra vào giờ nghỉ trưa, bước sang con đường của những hiệu sách. Theo đúng lời cậu dặn, đi được một đoạn tôi rẽ vào con ngõ nhỏ mang tên Sakura. Như một điều hiển nhiên, chỗ này cũng toàn những hiệu sách cũ. Thiên đường sách cũ, tôi thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mặt trời thiêu đốt, tôi đang nghĩ làm thế nào tìm được hiệu sách của cậu thì nhìn thấy một người đàn ông đang hướng về phía tôi vẫy tay rối rít. Người đó đầu tóc bù xù, đeo cặp kính viền đen đậm, vóc người gầy nhỏ như một cậu thiếu niên, mặc sơ mi ca rô ngắn tay và chiếc quần cotton cộc lửng lơ, đôi xăng đan xỏ hờ. Nhìn bộ dạng ấy đương nhiên tôi nhận ra ngay. Là cậu Satoru.

"Ái chà, chẳng phải Takako đây sao." Cậu vừa nói vừa ngoác miệng cười.

Nhìn gần mới thấy có vẻ cậu già đi nhiều so với ngày xưa. Những nếp nhăn sâu hằn rõ quanh mắt, làn da vốn trắng nõn không khác gì một thiếu nữ mong manh nay nhiều tàn nhang bất ngờ. Nhưng đằng sau cặp kính vẫn là đôi mắt như mắt trẻ con, lấp lánh đến lạ.

"Cậu đứng đây chờ cháu suốt đấy ư?"

"Cậu đoán cháu cũng sắp đến rồi nên chờ. Khu này toàn là hiệu sách đúng chưa, sợ cháu lạc nên cậu đứng chờ Takako đấy. Cậu cứ ngóng nhìn một cô bé mặc đồng phục cơ. Từ bao giờ mà Takako đã lớn đến thế này rồi."

Hẳn nhiên rồi. Lần cuối cùng gặp cậu là dịp lên Tokyo vào ngày giỗ đầu của ông, hồi tôi học lớp mười. Từ bấy đến nay đã gần mười năm. Thế nhưng cảm giác cậu mang lại vẫn y nguyên như trong ký ức. Dù đã hơn bốn mươi nhưng vẻ tưng tửng ấy không thay đổi chút nào. Có lẽ với người này chẳng có gì xa lạ hơn hai chữ "nghiêm trang". Khi còn là một thiếu nữ mười mấy tuổi vô cùng ý tứ trong việc giữ khoảng cách với người khác, tôi đã cực kỳ ghét điều này.

Tôi quay mặt đi tránh ánh nhìn chòng chọc của cậu, hướng mắt về phía cửa hiệu.

"Ừm, đây chính là hiệu sách cụ cố đã mở đấy ạ?"

Tôi ngắm nhìn cửa hiệu treo tấm biển "Chuyên văn học cận đại - Hiệu sách Morisaki" với chút cảm khái. Tôi chưa từng gặp cụ cố nhưng cũng thấy, mở được một cửa hiệu truyền đến cậu là đời thứ ba, quả thật đáng nể.

https://thuviensach.vn

Cửa hiệu này đã được gần ba mươi năm. Nhìn bề ngoài có lẽ nó còn từng trải hơn con số đó. Ấy là một căn nhà gỗ hai tầng, với đám sách chen chúc sau lớp cửa kính.

"À, cửa hiệu đầu tiên mở ra từ thời Taisho*, trên đường Suzuran. Chắc cháu cũng đoán được giờ nó không còn nữa. Vậy nên chỗ này có thể gọi là Hiệu sách Morisaki đời thứ hai được nhỉ?"

"Thế ạ."

"Nào, vào đi."

Cậu giằng lấy một nửa hành lý rồi đưa tôi vào bên trong. Ngay lập tức một mùi mốc meo xộc lên mũi.

"Mùi ẩm mốc," tôi buột miệng.

"Phải nói là mùi âm ẩm, khoan khoái như không khí buổi sáng sau cơn mưa chứ," cậu cười, chỉnh lại.

Sách ở khắp mọi nơi trong căn phòng nhỏ thiếu ánh sáng, rộng gần mười bốn mét vuông. Mọi thứ trong phòng dường như đều nhuốm thứ mùi vương lại từ thời Showa*. Trên dãy giá sách xếp thành hàng ngay ngắn ken chặt những sách bỏ túi, truyện lẻ. Những bộ sách đồ sộ dạng toàn tập được xếp dọc theo chân tường. Đằng sau quầy tính tiền nhỏ cũng chật những sách. Giả sử có động đất mạnh xảy đến thì không nghi ngờ gì tất cả chỗ sách ấy sẽ nhất loạt đổ xuống như tuyết lở, vùi tôi xuống bên dưới mất.

"Chỗ này có tất cả bao nhiêu cuốn thế ạ?" Tôi nói trong kinh ngạc.

"Xem nào, khoảng sáu nghìn thì phải."

"Sáu nghìn!" Tôi không kiềm nổi kêu lên một tiếng.

"Chỗ này nhỏ nên chỉ chứa được vậy thôi."

"Chuyên văn học cận đại nghĩa là sao ạ?"

https://thuviensach.vn

“À, nhà ta chủ yếu bán tác phẩm của những nhà văn Nhật Bản thời cận đại. Đây, cháu xem.”

Bị cậu giục, tôi thử lướt mắt qua hàng gáy sách. Có những tác giả mà tôi biết: Akutagawa Ryuunosuke, Natsume Souseki, Mori Ogai..., nhưng phần lớn là những cái tên chưa nghe bao giờ. Nói là những tác giả tôi biết, nhưng cũng chỉ ở mức từng học qua ở trường cấp ba mà thôi.

“Giỏi thật, sưu tầm được nhiều tác giả thế này.” Tôi nói.

Nghe vậy cậu liền cười.

“Hiệu sách trong khu này đều chuyên về một lĩnh vực nào đó như vậy cả. Có chỗ chuyên về sách khoa học, có chỗ lại chỉ toàn kịch bản phim. Có chỗ mới chuyển sang bán mấy thứ như ảnh, bưu thiếp cũ cơ. Khu này là phố sách cũ lớn nhất thế giới đấy.”

“Nhất thế giới ư?”

“Đúng rồi. Dù gì thì từ thời Meiji* chỗ này cũng đã được coi là trung tâm văn hóa, rất nhiều văn nhân mặc khách lui tới cơ mà. Bởi thế mà hồi đó, ở khu này hiệu sách, trường học dựng lên rất nhiều, mấy tiệm sách khoa học mọc lên như nấm.”

“Từ xưa đã vậy rồi ạ?”

“Ờ, trên con phố này truyền thống ấy vẫn còn tiếp tục tới tận bây giờ đấy. Mấy nhà văn như Mori Ogai hay Tanizaki Junichiro còn từng lấy đây làm bối cảnh sáng tác tiểu thuyết nữa cơ. Bây giờ khách du lịch nước ngoài cũng đến đây nhiều lắm.”

Cậu kể với vẻ tự hào như đang nói về chính mình vậy.

“Cháu sống ở Tokyo mà chẳng biết tí gì những chuyện ấy.” Tôi thật thà cảm thán. Hơn thế nữa, tôi thực sự ấn tượng với cậu. Tôi chỉ hỏi một câu mà cậu giải thích cặn kẽ đến thế. Vốn cứ nghĩ cậu chỉ là kẻ lông bông chẳng chịu tìm việc làm, vậy mà hóa ra cậu lại hiểu biết không ít. Tôi chợt nhớ ra. Trong căn phòng của cậu nơi tôi ghé chơi

https://thuviensach.vn

hồi nhỏ cũng đầy những quyển sách xem chừng khó nhằn như lịch sử hay triết học.

“Thời gian tới cháu nên thử đi dạo xem. Có khá nhiều chỗ hay ho đấy. Việc hôm nay cứ để đó, trước tiên cậu chỉ cháu xem phòng nhé. Tầng hai cậu chứa sách kín cả nhưng phòng cũng rộng...”

Ngó vào căn phòng trên tầng hai tôi suýt ngất tại chỗ. Cái gọi là “chứa sách” ấy chất cao như những ngọn tháp, mỗi nơi một chồng, không còn chỗ đặt chân. Trông hệt như quang cảnh một thành phố tương lai xuất hiện trong các phim khoa học viễn tưởng. Chiếc điều hòa cũ đang mở hết cỡ nhưng mồ hôi tôi vẫn rỉ ra hết giọt này đến giọt khác. Xa xa đâu đó vẳng lại tiếng ve sầu inh ỏi.

Tôi đưa mắt lạnh lùng nhìn cậu. Cái gì mà “cậu sẽ đi dọn dẹp đón cháu” cơ chứ. Chỗ như thế này đến cả một con chuột cũng chẳng thoải mái duỗi chân mà ngủ được.

“À, vì Takako sẽ đến nên cậu cũng định dọn dẹp lại chút cơ mà...” cậu gãi đầu phân bua. “Ba ngày trước cậu lại bị trượt đốt sống thắt lưng. Số mệnh của những hiệu sách cũ đấy nhỉ. Dẫu vậy cậu cũng đã chuyển một nửa số sách sang căn phòng trống bên cạnh rồi đó. Chỗ còn lại nhanh chóng chuyển nốt sang là ở được thôi.”

Đúng lúc đó từ dưới vọng lên tiếng cửa kính mở, cậu nói vội “Xin lỗi cháu nhé,” rồi lẩn nhanh xuống tầng một.

Tôi nhìn quanh căn phòng, thở dài. “Nhanh chóng” là từ mà cậu lại nói với tôi một cách nhẹ như không. Cảm giác mình bị người khác đùa giỡn ập tới. Nhưng tôi đã hủy hợp đồng chỗ phòng trọ cũ, chẳng còn cách nào khác ngoài ở lại đây. Xác định tư tưởng xong, tôi bắt tay vào dọn dẹp.

Tôi đã đánh vật với đống sách cả ngày hôm ấy. Mồ hôi ướt đẫm người, tôi cứ thế quăng bừa đám sách chất cao như núi sang căn phòng bên cạnh. Chỉ sơ sẩy một chút thôi, chúng sẽ đổ sập xuống giống như tháp Babel hứng chịu cơn giận dữ của Chúa Trời, tôi nhanh chóng trở nên căm ghét đám sách.

https://thuviensach.vn

Vậy nhưng đến tối, tôi đã xoay xở thành công chuyển hơn nửa số sách sang phòng bên. Tôi cũng giải cứu luôn chiếc bàn trà đang mắc nạn ở đó. Sách xếp chồng cao ngất tới gần trần nhà trong căn phòng bên cạnh. Tôi lo có khi sàn nhà long ra mất, nhưng căn nhà có vẻ kiên cố nên chắc không sao. Tôi bật máy hút bụi, thu sạch đám rác rưởi và đám bụi đang lờn vờn khắp phòng như những hồn ma xấu xa. Lau sạch tường và chiếu lót sàn, trông căn phòng đã giống nơi dành cho người ở.

Cảm giác hài lòng ít nhiều dâng lên trong lồng ngực, tôi đang đứng chống nạnh trước cửa phòng thì cậu đi lên. Cửa hàng đóng.

“Ồ, cháu đã dọn xong rồi à? Giỏi nhỉ. Nếu Takako là người Anh cuối thế kỷ 19 thì chắc chắn sẽ là một cô bé giúp việc vạn năng.”

Cậu nói gì tôi chẳng hiểu.

Ôi chao, từ nay trở đi tôi buộc phải hòa thuận với người này đây.

“Cháu mệt rồi nên đi ngủ đây ạ.”

“Ừ, cháu nghỉ ngơi đi. Sáng mai nhờ cháu nhé.”

Cậu vừa rời cửa hàng là tôi liền đi tắm rồi để nguyên tóc ướt trườn vào bộ chăn nệm toàn mùi ẩm mốc.

Tôi tắt điện. Căn phòng đột nhiên lặng như tờ. Dường như đám sách đầy ứ đã nuốt trọn lấy mọi âm thanh.

“Sống ở đây một thời gian sao? Liệu có quen được không đây?” Tôi nhìn lên trần nhà tối mờ, cảm thấy chênh vênh. Nhưng cảm giác đó chỉ kéo dài trong khoảnh khắc. Một giây sau tôi đã ngáy khò khò.

Trong mơ, tôi là cô người máy giúp việc sống ở một thành phố tương lai.

Tất thảy mọi tòa nhà trong thành phố ấy đều xây bằng sách cũ.

Sáng hôm sau mở mắt ra, tôi không nhớ mình đang ở chỗ nào. Tôi đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt bên cạnh, kim đồng hồ chỉ mười hai giờ mười hai phút.

https://thuviensach.vn

Ý thức về thực tại lập tức quay về, tôi bật dậy kêu “a” một tiếng. Cửa hiệu phải mở lúc mười giờ. Hôm qua trước khi đi ngủ tôi đã đặt báo thức tám giờ, không biết nó bị tắt đi lúc nào. Kẻ quái ác nào lại ác ý làm thế? Chỉ có tôi chứ còn ai vào đây.

Sao lại xảy ra sai sót này được nhỉ? Vốn luôn dậy rất đúng giờ, trong suốt ba năm đi làm lúc nào tôi cũng lấy làm tự hào rằng mình chưa một lần đi muộn. Tôi mặc nguyên bộ đồ ngủ, đầu tóc bù xù lao xuống cầu thang, vội vã nâng mở cánh cửa cuốn nặng trịch. Tức thì ánh mặt trời mùa hạ ùa vào trong phòng. Các cửa hiệu trông ra mặt đường đều đã mở cửa cả, xem chừng đúng là tôi trễ quá rồi.

Làm thế nào bây giờ? Tôi biết ăn nói với cậu thế nào về chuyện làm thâm hụt khoản thu buổi sáng này đây? Trong trạng thái hoang mang như thế tôi ngồi thừ ra ở quầy tính tiền tận ba mươi phút, vẫn nguyên bộ đồ ngủ trên người. Nhưng cũng lạ, chẳng có ma nào đến cửa hiệu.

Kể cả sau đó cũng không có vị khách nào lui tới. Không ít người qua lại trên đường, nhưng ai nấy đều lướt qua cửa hiệu của tôi. Thấy mình có vẻ ngớ ngẩn, tôi thong thả lên trên thay đồ, chải đầu, thậm chí trang điểm một chút rồi lại đi xuống.

Đến gần trưa, cuối cùng thì túc tắc cũng có vài khách tới, nhưng phần lớn chỉ đến mua những cuốn sách bỏ túi năm mươi hay một trăm yên. Buôn bán thế này thì sao trụ nổi, tôi bất giác lo lắng. Trên dưới ba mươi lần tôi nén ngáp, ngủ gật tới hai lần.

Khoảng một giờ chiều, một ông chú người thấp đậm, trán hói bóng loáng bước vào cửa tiệm. “Ô”, ông ta thốt lên khi nhìn thấy tôi đang ngồi sau quầy tính tiền.

“Satoru đâu rồi? Mà cháu là ai? Làm thêm hả? Cái tiệm này làm gì có tiền mà thuê người làm nhỉ?”

Ông ta tiến tới hỏi dồn dập. Nói sao nhỉ, ông chú này quá mức vồn vã.

https://thuviensach.vn

“À, hôm nay cậu Satoru khoảng hai giờ mới tới ạ.Cháu là Takako, cháu của cậu ấy. Cháu đang ở nhờ thôi chứ không hẳn là người giúp việc. Tình hình tài chính của cửa hàng cháu cũng không rõ.”

Nghe tôi nói một tràng, ông ta “ồ” một tiếng rồi nhìn tôi chằm chằm đầy thích thú.

“Vậy hả? Satoru có cô cháu gái trẻ trung đáng yêu thế này cơ à?”

Tôi cười tươi đáp lại. Thật may ông ta không nhận thấy thái độ thiếu thiện cảm của tôi nãy giờ. Ông chú này có vẻ là người tốt. Trông khá phúc hậu, trên hết là đôi mắt tinh tường.

“Chuyện là lâu lâu chú định đọc lại Shiga Naoya ấy mà. Chẳng phải hồi trước vợ chú đã bỏ đi gần hết đấy thôi?”

Ông ta vừa nói vừa tha thẩn giữa những giá sách. Làm sao mà tôi biết được mấy chuyện đó, hôm nay tôi mới gặp ông ta lần đầu.

“Thế nó đâu?”

“Cái gì cơ ạ?”

“Thì Shiga Naoya chứ cái gì.”

“À vâng. Chắc đâu đó chỗ này...”

Đột nhiên người đàn ông đưa ánh mắt nghiêm khắc nhìn tôi đánh giá.

“Cháu có đọc sách không?”

“Hoàn toàn không ạ.”

Tôi cười, đáp. Ngay lập tức mặt ông ta hóa ra một biểu cảm như mặt quỷ. Đôi mắt lóe lên một tia kỳ dị.

Từ đó, bài diễn thuyết bắt đầu. Đúng thật là, người trẻ bây giờ không chịu đọc sách mà chỉ toàn máy tính với trò chơi điện tử, không làm sao cấm được. Mà có đọc thì lại là mấy thứ hời hợt kiểu truyện tranh, tiểu thuyết trên di động. Con trai chú gần ba mươi đến nơi rồi, thế mà suốt ngày chơi điện tử. Cháu ấy mà, nếu cứ như thế thì chỉ thấy

https://thuviensach.vn

được bề nổi của thế giới này thôi. Nếu không muốn trở thành một kẻ nông cạn thì hãy đọc đi, dù chỉ một chút số sách tuyệt vời ở đây.

Người đàn ông cứ lải nhải như không có đoạn kết, cuối cùng gần một tiếng sau mới chịu ra về. Rốt cuộc ông ta chỉ nói một hồi như thế, chẳng mua thứ gì. Chẳng hiểu sao tự dưng tôi thấy mệt lử. Khoảng ba mươi phút sau, khi nhìn thấy cậu Satoru xuất hiện, trong giây lát tôi tưởng như gặp thần linh vậy.

“Hôm nay thế nào? Có chuyện gì không?”

Bước vào cửa là cậu vừa kiểm tra sổ sách vừa hỏi.

“Không có gì ạ.” Tôi uể oải đáp lại. “Qua trưa có một người nói rất nhiều ghé đến. Mặt ông ta trông giống một đóa bồ công anh đã bay hết cánh chỉ trừ hai mặt bên ấy ạ.”

“À, anh Sabu. Khách quen hai mươi năm nay rồi đấy.”

Tôi cười gượng. Cái tên Sabu quả là hợp với người đó.

“Người đó yêu mến những đại văn hào của Nhật Bản bằng cả trái tim đấy. Còn cái tính nói nhiều, đôi khi cậu cũng thấy phiền. Cứ đưa trà ra mời, ậm ừ đáp lại rồi thì anh ta cũng sẽ về thôi.”

Chà, nghiệp buôn bán hóa ra cũng muôn hình vạn trạng, tôi thầm than. Tôi cũng cảm thấy ở thời đại này, bản thân từ “khách quen” nghe có chút xa lạ.

“Mà cậu này...” Tôi nhớ ra nỗi hoài nghi lớn nhất của ngày hôm nay.

“Gì thế?”

“Cửa hiệu có ổn không ạ? Khách chẳng có mấy, hoặc nếu có cũng chỉ toàn mua mấy món rẻ rẻ...”

Cậu cất tiếng cười thích thú.

“Đúng vậy nhỉ. Giờ không phải thời đại của sách cũ mà. Thời của ông nghe nói các hiệu sách cũ buôn bán lãi lời lắm. Dù gì khi ấy ngành in ấn cũng chưa phát triển, ti vi cũng không có. Khác hẳn bây giờ. Nhưng từ sáu năm trước nhà ta cũng bắt đầu bán hàng qua mạng,

https://thuviensach.vn

thỉnh thoảng cũng bán được mấy quyển sách hiếm giá tới mấy chục nghìn yên nên vẫn trụ được đến giờ. Mấy vị khách quen từ thời của ông như anh Sabu vẫn thường xuyên lui tới. Takako có tới hiệu sách cũ bao giờ không?"

"Đôi khi cháu có ghé vào Book Off. Đọc truyện tranh hay gì đó..."

"Ừ, bây giờ toàn những chuỗi cửa hàng quy mô lớn như vậy nhỉ. Mấy nơi đó làm gì có những cuốn sách viết từ mấy chục năm trước như ở đây. Cũng bởi không có người mua mà. Nhưng vẫn còn nhiều người yêu thích sách cổ lắm. Có người chỉ tầm tuổi Takako thôi. Đối với họ chỗ này như thiên đường vậy. Bản thân cậu cũng là một trong số ấy."

"Trong phòng cậu hẳn là cũng đầy sách. Cậu tiếp quản chỗ này được bao lâu rồi?"

"Ừm, từ khi ông ngã bệnh đấy. Hơn mười năm rồi thì phải. So với những chủ tiệm khác thì kẻ như cậu vẫn còn non lắm. Họ đều mở tiệm được ba mươi, bốn mươi năm rồi."

"Thế cơ ạ? Vậy thì cháu không thuộc về nơi đây rồi..."

"Takako thử đọc xem sao. Bất kỳ cuốn nào cháu thích trong số sách ở đây."

Cậu mỉm cười nói.

Tôi "ha ha" cười để đấy.

•••

Sau đấy tôi không dậy trễ thêm lần nào nữa, chuyên tâm với cửa hiệu.

Cũng may hiệu sách thường chẳng có mấy khách tới tận trưa, tôi chỉ việc ngồi lơ đãng sau quầy tính tiền.

Từ lúc chuyển chỗ ở cho đến khi ấy, cuộc sống của tôi chẳng có thay đổi gì đáng kể. Buổi sáng, tôi mở cửa, làm nhân viên coi tiệm chờ

https://thuviensach.vn

đến khi cậu tới. Đến đấy là xong nhiệm vụ. Tôi lại chậm chạp leo lên cầu thang, chui vào chăn ngủ.

Trong phòng, tôi chỉ để những vật dụng thiết yếu nhất. Tuy không thể gọi là nơi để sống, nhưng với tôi như vậy là đủ. Tôi bây giờ thực chỉ muốn bỏ mặc hết thảy mọi thứ trên đời.

Cậu Satoru lúc nào cũng xuất hiện lúc quá trưa, luộm thuộm với bộ đồ rộng thùng thình. Giả như ai là nhân viên văn phòng nhìn bộ đồ ấy sẽ thấy không thể chấp nhận nổi. Tới cửa hàng là cậu xem xét sổ sách trước tiên, kiểm tra đơn đặt hàng qua mạng, gọi đi đây đó bàn chuyện công việc.

“Dạ, làm thế nào cũng không được.” “Đúng là khắt khe quá...” “Không khắc phục điểm này thì có mà...” Cậu liên tục than thở những câu kiểu ấy vào ống nghe điện thoại. Hình như đang kêu ca về tình hình kinh doanh. Nhưng giọng nói lại phảng phất chút gì hạnh phúc.

Điều tôi có phần không ngờ tới là giới buôn bán sách cũ hóa ra có mạng lưới khá lớn. Theo cậu kể thì có thể mua dồn kho một lượng sách lớn, cửa hàng không bao giờ hết sách cũng nhờ mạng lưới ấy hoặc những mối quan hệ cá nhân. Đặc biệt, ở những hiệu sách chuyên biệt như Morisaki, nếu chỉ dựa vào sách khách mang đến bán thì không thể có hàng dự trữ được. Quan trọng là làm thế nào mua được sách cũ ở những buổi đấu giá do hiệp hội hay gì đó tổ chức định kỳ thì phải.

“Trong giới này, dù là buôn bán cá thể thì chuyện giữ quan hệ với người khác vẫn là quan trọng nhất. Mà tất cả mọi chuyện trên đời đều thế cả.” Cậu nói với vẻ tự mãn.

Song, giữa người đang trịnh trọng bày tỏ kia và hình ảnh “chủ tiệm sách cũ” là ông ngoại hằng bao trùm tâm trí tôi vẫn có một khoảng cách khá xa.

Ông ngoại là người bảo thủ cố chấp, lại ít nói. Trong những buổi họ hàng tụ họp, ông luôn tỏ ra nghiêm nghị và là trung tâm của cả nhà.

https://thuviensach.vn

Khi còn nhỏ, tôi lúc nào cũng len lét sợ sệt ông. Bà hay cười nói rằng: "Ông là chủ tiệm sách cũ mà."

Cậu Satoru thì lại ẻo lả như một con động vật thân mềm. Đây là lần đầu tôi tiếp xúc với cậu nhiều đến vậy, càng ở cùng tôi càng thấy kinh ngạc bởi dáng vẻ ẻo lả của cậu. Cô Momoko có phải vì thấy chán ghét điều đó mà bỏ đi không nhỉ, tôi đâm ra nghi ngờ vu vơ. Tuy vậy, mấy vị khách thường xuyên lui tới cửa hiệu lại rất nhiệt tình bắt chuyện với cậu.

Tôi với cậu không hay nói chuyện, ngoài chuyện hiệu sách. Vừa hết tuần đầu tiên, cậu làm mặt chán chường thốt lên vẻ không chịu nổi nữa: "Takako ngủ suốt thế, y như Quỷ ngủ ấy."

"Cháu đang tuổi hay ngủ mà."

Tôi lạnh lùng đáp lại. Không thể nào hòa hợp nổi với ông cậu đang ngứa ngáy muốn xía vào chuyện của mình.

"Hai mươi lăm tuổi là tuổi ngủ sao?" Cậu vẫn mặt dày nói tiếp.

"Đúng thế đấy ạ. Hay ngủ mới dễ nuôi."

"Mấy khi rảnh rỗi thế này sao cháu không thử đi dạo quanh đây xem? Có nhiều chỗ hay ho lắm. Cậu ấy mà, hồi nhỏ cũng hay la cà, đến giờ vẫn chưa chán."

"Không sao ạ, cháu thích ngủ hơn."

Có vẻ cậu vẫn chưa nói hết chuyện nhưng tôi kiên quyết chấm dứt câu chuyện ở đó. Từ đấy về sau tôi ngồi im như đá, cậu nói gì cũng không đáp lại.

Tôi thở hắt ra, cảm thấy khó chịu trong lòng. Chắc chắn cậu đã nghe từ mẹ rồi biết ít nhiều những chuyện xảy đến với tôi. Vậy mà cậu chẳng buồn để ý, dễ dàng nói ra mấy câu đó khiến tôi rất bực mình.

Đến cả ông khách quen Sabu chẳng hiểu sao cũng biết chuyện sinh hoạt của tôi mà buông lời trêu chọc, kiểu như "A, Quỷ ngủ Takako".

https://thuviensach.vn

“Ai bảo chú chuyện đó thế ạ?” Tôi sưng sỉa hỏi. Mà ngoài cậu ra làm gì có ai. Đúng là một con người đáng giận.

“Cháu ngủ mười lăm tiếng mà không chán nhỉ?”

“Cháu đâu có ngủ tới tận mười lăm tiếng. Tầm mười ba tiếng thôi ạ.”

Nghe tôi nghiêm túc đáp lại, chú Sabu lúc lắc cái đầu vẻ ngỡ ngàng.

“Hồi chú hai mấy tuổi ấy, đến cả thời gian ngủ chú cũng thấy tiếc, để dành cho đọc sách đấy.”

“Một khi đã quyết định ngủ thì cháu sẽ đi ngủ.”

“Cái tính ương bướng giống hệt Satoru.”

“Làm gì có chuyện ấy ạ. Ai thèm giống cái người khờ khạo đó.”

“Cả cái khiếu hài độc nhất ấy cũng giống luôn đấy.” Chú Sabu nói rồi cười khùng khục.

“Cháu đã nói là không giống rồi mà. Đừng đánh đồng cháu với cậu ấy.

“Không không, cháu đừng coi thường cậu mình thế chứ.” Chú Sabu đột nhiên nghiêm giọng. “Cái người khờ khạo đó dù gì cũng đang là cứu tinh của hiệu này đấy.”

“Cứu tinh ấy ạ?” Tôi tròn mắt hỏi lại.

“Đúng thế đấy. Cháu đi hỏi chính cậu mình thì hơn.” Chú Sabu nói đầy ẩn ý, giơ bàn tay ngang chân mày ra ý tạm biệt rồi đi mất.

Sao cũng được. Tôi nghĩ. Cậu có là vị cứu tinh hay gì đi nữa tôi cũng chẳng quan tâm. Ước muốn duy nhất của tôi là được quay trở vào chăn đánh một giấc thật ngon.

Tuy vậy, đúng là tôi đã buồn ngủ đến mức chính tôi cũng ngạc nhiên. Mặc dù nói với chú Sabu là mười ba tiếng, nhưng những khi hiệu sách nghỉ tôi đều ngủ nguyên một ngày. Ngủ, ngủ, tôi muốn ngủ mãi. Ở trong mơ, mấy chuyện khó chịu cứ không nghĩ tới là xong. Mơ là hũ mật quá đổi ngọt ngào. Tôi như chú ong mong mỏi bay đến đó.

https://thuviensach.vn

Trái lại, những lúc thức thật chẳng thích thú gì. Dù chán ghét Hideaki nhưng tôi cứ luôn nhớ về anh. Anh cười ra sao, đưa tay chạm lên tóc tôi thế nào. Tôi yêu chút tùy tiện trong tính cách của anh, cả chuyện anh mù âm nhạc rồi cho rằng âm nhạc thật rắc rối, yêu cả thói mau nước mắt không thể ngờ được là anh có. Tôi biết như thế là ngu ngốc. Nhưng rõ ràng khi được ở cùng anh tôi đã rất hạnh phúc. Những kỷ niệm ấy như đã khắc ghi tới từng tế bào, mãi chẳng chịu biến mất.

Cho tới bây giờ đôi khi tôi vẫn nghĩ, tất cả những lời anh ném cho tôi khi ấy đều là nói dối. Anh chỉ muốn trêu tôi một chút mà thôi.

"Anh đùa đấy." Anh sẽ nói thế, chỉ vì muốn làm tôi kinh ngạc. Nhưng dĩ nhiên chẳng thể có chuyện đó. Nếu không tôi đã chẳng ở đây.

Và cũng để không nghĩ ngợi hay nhớ về mấy chuyện đó, tôi ngoan cố, hay gì cũng được, tiếp tục ngủ.

Thời gian trôi qua nhanh tới độ không níu giữ được.

•••

"Takako, có thức không?"

Một tối cuối hè, cậu Satoru cất tiếng gọi tôi qua lớp cửa trượt. Đồng hồ chỉ tám giờ tối, giờ đóng cửa hiệu.

"Cháu đang ngủ." Tôi nằm nguyên trong chăn đáp. "Đang ngủ thì sao trả lời được?"

"Cháu đang ngủ. Nhưng vì là Quỷ ngủ nên cháu có thể trả lời trong giấc ngủ."

Ha ha ha, tiếng cười của cậu vọng lại từ sau cánh cửa. "Cháu đang giận đấy à? Nói chuyện với chú Sabu rồi hả?"

"Cháu đang giận. Cậu làm cháu như yêu quái vậy."

"Thôi nào, cậu lo cho cháu gái cậu nên thế mà. Chú Sabu cũng quan tâm hỏi chuyện Takako suốt. Này, ra ngoài một lát không? Cậu

https://thuviensach.vn

muốn đi đằng này một tí, đi cùng cậu nhé?”

“Thôi khỏi ạ.”

Tôi hướng về phía cửa trả lời dứt khoát. Nhưng cậu vẫn dai dẳng: “Không phải chuyện xấu xa gì đâu. Đi nhé? Cậu hứa sẽ tuyệt đối không can thiệp vào chuyện ngủ của cháu nữa.”

“Thật chứ ạ?” Tôi ngờ vực.

“Ngoắc tay nào. Nếu cậu nói dối sẽ bị *shippe** ba trăm lần.”

Tôi chậm chạp ngồi dậy, lấy tay thay lược vuốt tóc qua loa, hé cửa trượt ra xem thử.

“Cậu hứa đấy nhé.”

Thấy tôi lườm ra từ khe cửa, cậu gật đầu, mỉm cười nói.

“Ừ, cậu hứa.”

Nơi cậu muốn tới cách Morisaki một đoạn bằng từ mắt tới mũi.

“Chỗ này.”

Nói rồi cậu đứng lại trước một cửa tiệm nằm trong con hẻm nhỏ. Quán cà phê bằng gỗ kiểu cũ, khó bắt gặp ở thời bây giờ. Một người đàn ông trung niên để ria mép, mặt cau có trông có vẻ rất giống chủ quán. Tấm biển đề chữ “Subouru” được chiếu sáng rõ, nổi lên trong bóng tối.

“Chỗ này, nơi cậu định đến đây.”

Cậu lấy hết sức mở cánh cửa nặng nề. Ngay lập tức mùi cà phê ngào ngạt tỏa ra.

“Ô kia, Satoru. Mời vào.”

Người đàn ông đứng ở quầy bar đang rót nước nóng vào ống cà phê syphon* cất tiếng chào khi thấy chúng tôi bước vào.

“Chào ông chủ. Đây là cháu gái tôi, Takako.”

“A, xin chào.”

https://thuviensach.vn

Tôi theo ngồi cạnh cậu bên quầy bar nhỏ, khẽ cúi đầu chào lại. Chủ quán không có ria mép nhưng khuôn mặt gầy gò mang những nét khắc khổ, đầy vẻ oai nghiêm. Chắc khoảng hơn bốn mươi lăm. Ước gì ông cậu dù bao nhiêu tuổi vẫn như trẻ con của tôi được bằng một góc của người này.

“Cho tôi một tách Blend* nhé. Takako sao?”

“À, cháu cũng thế.”

Tôi thử đưa mắt một vòng. Bên trong quán được chiếu sáng sáng nhè nhẹ bởi những chiếc đèn bão, tiếng piano dìu dặt. Không gian bình yên vô cùng. Bức tường gạch sẫm màu phủ đầy nét chữ nguệch ngoạc của những vị khách đã từng tới đây. Chính cái đó lại hài hòa hoàn hảo với vẻ mềm mại của quán. Thích thật, cái cảm giác tim đập rộn ràng đã lâu lắm rồi tôi mới cảm thấy này. Bỗng nhiên tôi tươi tỉnh lên chút ít.

“Quán này được gần năm mươi năm rồi đấy. Mấy vị nổi tiếng ngày xưa tới đây nhiều lắm.” Cậu giải thích cho tôi.

“Thế ạ? Bầu không khí an yên ở đây đúng là hiếm có thật...” Tôi gật mạnh tán thành.

Khoảng năm phút sau, cô phục vụ bàn mang hai tách cà phê ra cho chúng tôi.

“Chào chú Morisaki.”

“Tomo đấy à. Đây, cháu gái chú, Takako.”

“Xin chào.” Tôi cúi đầu. Cô gái tên Tomo cũng mỉm cười nói: “Chào cậu.”

“Tomo là khách quen nhà ta đấy. Một con mọt sách.”

“Không đến mức ấy đâu.”

Tomo nói, cười bẽn lẽn.

Cô ấy hình như tầm tuổi tôi, cũng có thể ít hơn một chút. Bầu má trắng nõn mịn màng, ăn nói nhỏ nhẹ. Nom cô ấy cực kỳ đáng yêu

https://thuviensach.vn

trong chiếc tạp dề màu đen. Không hiểu sao cảm giác mình sẽ hợp với cô gái này, tôi thấy vui vui.

“Gì đấy, Takako. Cháu thích con gái hả? Có cả nam thanh niên trẻ trung đấy!” Nói rồi cậu vẫy tay về phía góc trong quầy bar: “Takano ơi.”

“Chào chú Morisaki.” Chàng trai vóc người mảnh khảnh vội ghé mặt qua tấm Noren* cất tiếng chào.

“Takano hẹn hò với cháu gái chú đi.”

“Kìa cậu!”

Tôi vỗ mạnh vào tay cậu.

Người tên Takano có vẻ nhút nhát, mới thế mà đã đỏ mặt.

“Takano nói ngày nào đó sẽ mở một quán cà phê nên đến đây học việc. Nhưng toàn mắc lỗi nên bị mắng suốt.”

Cậu nói hai từ “bị mắng” vẻ cực kỳ khoái chí.

“Đừng nói mấy câu khó nghe thế chứ.” Ông chủ quán lập tức nói chen vào.

Tôi thấy tội nghiệp anh ta nhưng lại đồng tình với cậu. Anh chàng Takano đó trông yếu ớt tới mức đẩy nhẹ một cái cũng ngã ra được.

Sau lúc đó cậu vẫn rất vui vẻ. “Ô kìa, Satoru,” giọng nói cất lên từ phía người phụ nữ trung niên ngồi gần dó. “A, chị Shibahon,” nói rồi cậu xun xoe đi ra chỗ ấy. Từ một bàn khác lại có người gọi, cậu lại chạy ngay tới.

Khi ở hiệu sách ít ra cậu vẫn có chút nề nếp, bước chân ra ngoài một cái là thế này đây. Với tâm trạng của một người chủ khi thấy chú chó của mình bị đùa giỡn, tôi thở dài.

“Ở khu này, Satoru rất được mọi người yêu mến đấy.” Chủ quán cười khổ nói với tôi. Lúc cười đuôi mắt ông hằn lên nếp nhăn rất hiền.

https://thuviensach.vn

“Thì cậu Satoru cũng chỉ được cái dễ mến thôi.” Tôi mỉa mai. “À mà đây là lần đầu tiên cháu được uống cà phê ngon thế này. Không khí ở đây cũng rất tuyệt vời.”

Chủ quán cười khà khà. “Cảm ơn cháu. Những người trẻ tuổi chưa từng đến đây lần nào có vẻ đã làm chỗ này tươi mới hẳn đấy nhỉ. Cháu tên Takako hả? Cháu chưa tới khu này bao giờ à?”

“Vâng. Chưa một lần nào ạ. Gần đây cháu mới tới sống ở hiệu sách của cậu.”

“Ồ, hiệu sách Morisaki à. Được đấy nhỉ. Cháu hãy tận hưởng cuộc sống ở Jimbocho nhé.”

“Vâng...” Tôi nhăn nhó than.

“Sao thế?”

“Cậu cháu cũng nói y như vậy.”

“Hẳn rồi. Không ai yêu phố này bằng Satoru đâu.”

“Cháu cũng không rõ lắm...” Tôi lại rên rỉ. “À nhưng nói quán này thật tuyệt không phải nói dối đâu ạ. Nhất định cháu sẽ lại đến.”

“Ừ, lúc nào cũng được.”

Ông chủ nói vậy rồi nheo mắt cười.

•••

Tôi và cậu Satoru nán lại đó khá lâu, đêm khuya mới loạng choạng ra về. Làn gió đêm mang đậm hương thu mát lạnh tới mơn man gò má.

Hình như cốc bia gọi sau lúc đó làm cậu say hay sao, “Tối nay đẹp nhỉ,” chân nam đá chân chiêu cậu vừa đi trước tôi vừa lẩm bẩm mấy câu kiểu ấy.

Ngẫm lại thì, đã lâu rồi tôi mới sánh bước cùng cậu như thế này kể từ dạo còn nhỏ. Hồi đó hai chúng tôi đã nắm tay nhau đi loanh quanh hết cả một ngày, gọi là đi thám hiểm quanh nhà ông. Không hiểu có gì mà tôi lại vui đến thế. Tôi đã nô đùa ríu rít cả ngày hôm ấy.

https://thuviensach.vn

Vốn nhút nhát và lại là con một, với tôi cậu như người anh trai lớn hơn nhiều tuổi luôn ân cần mà tôi lúc nào cũng háo hức mong gặp.

Nghĩ ngợi vẩn vơ như thế, những kỷ niệm ngày xưa lại sống dậy rõ rệt trong đầu. Nơi căn phòng lộn xộn rộng hơn bảy mét vuông, chúng tôi cùng nhau hát những ca khúc Beatles trên nền ghi ta vụng về của cậu, hoặc say sưa đọc những cuốn truyện tranh của Tezuka Osamu hay Ishinomori Shotaro. Cảm giác thân thiết hồi ấy bỗng trỗi dậy với người đang bước đi phía trước tôi kia, dù chỉ một chút.

“Cậu Satoru này.”

Tôi bất đồ cất tiếng gọi về phía tấm lưng chẳng đáng tin cậy chút nào ấy.

“Gì thế?”

Cậu quay lại nhìn tôi bằng đôi mắt lúc nào cũng như một cậu bé.

“Hồi bằng tuổi cháu cậu làm gì?”

“À, hồi ấy cậu chỉ toàn đọc sách...”

“Thế thôi ạ?” Tôi hơi thất vọng. “Nếu thế thì cũng không khác bây giờ là mấy...”

“Và đi du lịch.”

“Du lịch?”

“Ừ. Cậu đi làm thêm để tiết kiệm tiền, rồi khoác ba lô đi khắp các nước. Thái Lan, Lào, Việt Nam, Ấn Độ, Nepal. Cậu cũng từng đi dọc châu Âu rồi cơ.”

Tôi ngạc nhiên khi biết cậu là người tích cực đến vậy.

“Thế tại sao cậu lại làm vậy? Cậu không nghĩ tới chuyện đi làm như mọi người sao?”

“À thì...” Cậu khoanh tay trước ngực, dài giọng, hình như đang nhớ lại hồi đó. “Nói ngắn gọn thì bởi vì cậu muốn thử nhìn tận mắt thật nhiều đất nước. Muốn bằng cách đó thử những khả năng mình đang có. Cậu chỉ muốn biết cuộc đời của chính bản thân mình, không phải của bất kỳ ai khác.”

https://thuviensach.vn

Muốn thử nghiệm khả năng của bản thân nên chuồn khỏi Nhật, cuối cùng lại trở thành ông chủ hiệu sách, phải chăng hơi mâu thuẫn? Tôi nghiêng đầu hoài nghi.

Có điều, cậu trong câu chuyện và hình ảnh về cậu mà tôi vẫn ấp ủ hồi nhỏ hoàn toàn khác biệt. Giờ đây khi đã trưởng thành, tôi cũng hiểu chút ít cảm giác của cậu hồi đó. Giá như không bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì và được sống đúng theo quan điểm, cảm xúc của bản thân. Thời sinh viên tôi cũng hay mơ tưởng điều ấy. Tất nhiên tôi không đủ dũng khí để có bất kỳ hành động nào.

Bí quyết để cậu được tự do tự tại có lẽ nằm ở đó. Nghĩ vậy tôi thấy hơi ghen tị.

“Cứ như thế những năm hai mươi tuổi cậu đã lang thang suốt. Ông nổi giận với cậu luôn. Rồi ông đổ bệnh và mất, cậu tiếp quản cửa hiệu này.”

“Cậu có hối hận hay gì không?”

“Làm gì có chuyện ấy,” cậu cười. “Cũng chẳng có công việc nào hợp với cậu hơn đâu. Đối với người yêu sách mà nói, không có nơi thứ hai tuyệt vời như khu phố này. Cậu tự hào khi được sở hữu một cửa hiệu ở đây. Thế nên có biết ơn cụ và ông thôi cũng chưa đủ.”

“Ừm, cậu thích thật ấy...”

“Sao cơ?” Cậu ngây ra.

“Thì sống mà được làm điều mình thích ấy ạ.”

“Không hẳn đâu. Mới đầu cậu cũng gặp kha khá trở ngại. Dù sao đi nữa, chuyện sẽ theo gót ông ấy mà, hồi còn trẻ ngay cả trong mơ cậu cũng chưa từng nghĩ tới. Bây giờ cũng có nhiều thứ đau đầu lắm. Nhưng chuyện mình thực sự đang kiếm tìm cái gì có lẽ không thể ngay lập tức biết được. Có khi phải mất cả một đời mới từng chút một hiểu ra.”

“Cháu... cứ không làm gì cả như thế này có phải đang lãng phí thời gian chăng?”

https://thuviensach.vn

Cậu nhìn tôi cười dịu dàng.

“Cậu không nghĩ thế đâu. Đôi khi trong cuộc đời cũng cần những lúc thử dừng lại xem sao. Coi như nghỉ một lát giữa chuyến hành trình dài mang tên đời người. Chỗ này là bến cảng, cháu là con thuyền chỉ thả neo một chốc rồi đi. Nghỉ ngơi thỏa thích đi rồi lại ra khơi.”

“Cậu nói vậy mà suốt ngày kêu ca chuyện ngủ của cháu.” Tôi nói giọng chán ghét.

A ha ha, cậu cười. “Con người là sinh vật đầy mâu thuẫn mà.

Tôi bất giác phì một tiếng. Cậu đúng là như vậy.

“Vậy là cậu đi du lịch, rồi đọc sách, nên đã học được rất nhiều thứ?”

“Đúng thế. Song, thành ra cậu lại cảm thấy có đi bao nhiêu nơi, có đọc bao nhiêu sách hình như bản thân vẫn chẳng biết gì, chưa thấy được một điều gì. Đời người chính là như thế đấy. Sống mà luôn băn khoăn lúng túng. Có trong bài thơ của Santouka đúng không nhỉ? Bài *Wakeittemo wakeittemo aoi yama** ấy.”

“Cậu này...”

Tôi định nhân lúc cậu đang hào hứng, nói ra điều tôi luôn muốn hỏi bấy lâu nay.

“Hử?”

“Cô Momoko sao lại bỏ đi thế ạ?”

“Ừ... vốn dĩ cậu và cô ấy có cách nghĩ giống nhau. Điều ấy đã gắn kết cô cậu, lại cũng là nguyên nhân chia rẽ hai người. Chính xác là cô và cậu gặp nhau trên đường đi du lịch rồi phải lòng nhau. Nhưng không phải có thể mãi đi cùng nhau trên một hành trình. Một lúc nào đó rồi sẽ phải dừng chân ở một bến cảng nào đó. Cậu đã nghĩ rằng điểm cuối của hai người giống nhau, tiếc rằng không phải vậy.”

“Ra thế. Lúc đó cậu cảm thấy thế nào? Buồn ạ?”

https://thuviensach.vn

“Có lẽ thế...” Cậu Satoru nhìn lên bầu trời đang bị những đám mây nặng nề bao phủ, nói. “Buồn là đương nhiên rồi. Nhưng mà...”

“Nhưng?”

“Nhưng mà giờ dù cô ấy đang ở đâu làm gì, cậu cũng mong cô ấy hạnh phúc.”

“Dẫu sao,” tôi không hiểu lắm tâm trạng của cậu, “cô là người bỏ cậu đi cơ mà?”

“Nhưng Momoko là người phụ nữ duy nhất cậu yêu thật lòng. Đó là sự thật suốt đời không thay đổi. Những kỷ niệm cô cậu có với nhau vẫn còn nguyên trong lồng ngực. Bởi lẽ, cậu vẫn còn yêu Momoko.”

Sao cậu nghĩ được theo hướng ấy?

Tôi không hỏi cậu câu đó. Tấm lưng nhỏ bé dưới ánh đèn đường kia trông cô độc đến nỗi tôi không dám nói thêm gì nữa.

Đêm đó, không hiểu tại sao tôi không thấy buồn ngủ. Cảm xúc cứ cuộn dâng kỳ lạ, đến giữa đêm mà tôi vẫn còn bồn chồn không yên.

Cứ thế một lúc lâu tôi trằn trọc trong chăn, rất nhiều ý nghĩ đan xen trong đầu, phình ra như bong bóng. Những việc trước mắt và những ký ức cay đắng đã qua cứ lần lượt chiếm lĩnh trí óc tôi, làm tôi khổ sở.

Thế này thật khó chịu. Tôi dứt khoát ngồi dậy. Nếu không làm gì đó thì chẳng mấy chốc mà phiền não tới nghẹt thở mất. Ít nhất cũng thử xem ti vi xem sao, tôi định bụng. Nhưng thế thì lại phải thu dọn đám sách chất đống kia. Có ai dọn dẹp vào lúc ba giờ sáng bao giờ.

Giá có cuốn sách cũng được, tôi thẫn thờ nhìn chăm chăm vào bóng tối, nghĩ. Nếu vậy thì có thể giết thời gian...

Tôi bật “a” lên một tiếng, chẳng phải chỗ này là hiệu sách hay sao. Gì chứ sách thì ở đây nhiều tới mức sắp mục ra rồi. Trước giờ tôi chỉ mang lòng hiềm khích nên đã hoàn toàn quên mất vai trò vốn có của chúng.

https://thuviensach.vn

Tôi bật điện, mau chóng lục lọi xem liệu có cuốn nào hay hay. Nhưng, tôi tuyệt nhiên không đoán định được đâu là cuốn sách hay. Tất cả chúng đều mang một vẻ cũ kỹ như nhau. Nếu là cậu Satoru kiểu gì cũng kiếm được không biết bao nhiêu cuốn sách yêu thích trong số này.

Chẳng còn cách nào khác, đứng trước đống sách chất như núi, tôi nhắm mắt lại, đoạn vươn tay ra, rút lấy cuốn đầu tiên tay chạm tới. Cuốn *Cho đến cái chết của một cô gái*, tác giả Murou Saisei. Cái tên này tôi đã từng nghe thấy trong giờ Văn học hiện đại hồi cấp ba.

Trong căn phòng lờ mờ chỉ có duy nhất ánh sáng từ chiếc đèn ngủ, tôi nằm nguyên trong chăn bắt đầu đọc mà không có một ý niệm rõ ràng nào. Tôi chắc mẩm đây sẽ là một cuốn sách chán ngắt khiến tôi buồn ngủ ngay tức thì.

Vậy mà chuyện gì không biết. Một giờ sau tôi vẫn miệt mài đọc. Trong sách có những chỗ tác giả dùng từ rất khó, nhưng nội dung xoay quanh những nét tâm lý phổ biến của con người cứ nhẹ nhàng thẩm thấu vào trái tim tôi.

Câu chuyện có nhân vật chính nuôi mộng thành thi sĩ suốt từ thời niên thiếu ở Kanazawa, rồi lên Tokyo và bắc đầu cuộc sống ở Nezu. Tại đây anh ta dính vào chuyện tình cảm với người chị gái khác mẹ, với người yêu của bạn mình. “Cô gái” trong nhan đề truyện là người nhân vật chính tình cờ gặp giữa lúc chật vật trong cảnh nghèo túng và thất nghiệp sau khi lên Tokyo. Mối quan hệ với cô gái ấy đã xoa dịu trái tim chằng chịt vết thương của anh ta, dù chỉ trong giây lát.

Điều khiến tôi hứng thú là, dù khắc họa nhân vật chính lớn lên trong một môi trường phức tạp cùng thời niên thiếu ảm đạm, đâu đó vẫn luôn có nét bình yên êm dịu ôm trọn lấy toàn bộ câu chuyện. Cảm giác êm đềm khó diễn tả bằng lời ấy dần dần chiếm lĩnh lồng ngực tôi. Đúng rồi, tuy tôi không biết phải nói thế nào nhưng chắc hẳn điều đó đến từ tình yêu bền vững của tác giả dành cho cuộc sống.

Khi tôi nhận ra thì trời đã bắt đầu sáng.

https://thuviensach.vn

Dù vậy tôi vẫn tiếp tục lật giở những trang sách.

Ngày hôm sau, tôi đón cậu Satoru tới với tâm trạng hồ hởi. Mọi khi chẳng chào cậu một tiếng, hôm nay tôi phi như bay tới khiến cậu tròn mắt ngạc nhiên.

"Cuốn sách này rất hay ạ," tôi giơ cuốn *Cho đến cái chết của một cô gái* lên, nói.

Thế rồi, nói sao nhỉ. Khuôn mặt cậu tức thì sáng bừng lên. Hệt như đứa trẻ vừa nhận được món quà sinh nhật đúng ước nguyện.

"Hay nhỉ? Hay đúng không?"

Cậu nói, phấn khích như thể đó là chuyện của mình.

"Vâng, hay lắm ạ. Biết nói sao nhỉ, ngập tràn cảm xúc." Tôi phát cáu vì không nói cho rõ ràng ra được. "Ngập tràn cảm xúc" không nói lên được chút nào những rung cảm phức tạp trong tôi.

"Chà, cậu mừng lắm. Vì những gì Takako vừa nói. Murou Saisei lại đánh trúng điểm yếu rồi."

Cậu có vẻ vui mừng thực sự, làm tôi cũng vui lây.

Hai chúng tôi trò chuyện về cuốn sách trong chốc lát. Niềm hân hoan khi tự nhiên có một nút gắn kết với người trước nay tưởng chừng không có lấy một điểm chung. Dẫu cho đối phương là người như cậu, mà không, chính vì là người như cậu nên mới cực kỳ vui thích.

Và, tôi đã tình cờ mở ra cánh cửa bấy lâu nay không hề biết. Cảm xúc của tôi lúc ấy chính là như vậy.

Từ đó trở đi, tôi nhanh chóng bị cuốn vào những cuốn sách. Dường như ham muốn đọc sách bấy lâu nay vẫn ngủ yên một góc trong tôi đã "bụp" một tiếng mà bung trào vậy.

Tôi chậm rãi nhấm nháp từng cuốn từng cuốn một. Tôi có thừa thời gian để đọc sách, cũng không lo hết sách đọc.

https://thuviensach.vn

Nagai Kafu, Tanizaki Junichirou, Dazai Osamu, Satou Haruo, Akutagawa Ryunosuke, Uno Kouji... Những tác giả tôi biết tên nhưng chưa từng đọc, những tác giả ngay đến tên tôi còn không biết. Nói chung, tôi tham lam đọc toàn bộ những cuốn có vẻ thú vị. Tôi cũng tìm ra hết cuốn này đến cuốn khác mình muốn đọc.

Cho tới khi đó tôi chưa từng nghĩ bản thân sẽ có được một trải nghiệm tuyệt vời đến vậy. Thậm chí tôi cảm thấy mình đã lãng phí cuộc đời từ trước đến nay.

Tôi bỏ hẳn thói lười biếng lúc trước, cũng không còn thấy cần phải như thế nữa. Thay vì trốn chạy vào giấc ngủ, cứ đến phiên cậu trông cửa hiệu là tôi đọc sách trong phòng hay ở quán cà phê.

Sách cũ cất giấu nhiều lịch sử tới nỗi tôi không tưởng tượng nổi. Không đơn thuần chỉ là những nội dung liên quan đến câu chuyện trong trang sách, tôi đã khám phá ra không biết bao nhiêu vết tích của những năm tháng đã qua trong mỗi cuốn sách.

Ví dụ, trong cuốn *Tâm cảnh** của Kajii Motojirou tôi bắt gặp một đoạn thế này:

> Xét cho cùng, thì nhìn là gì? Là một phần, hoặc toàn bộ linh hồn ta đều chuyển hóa vào việc đó.

Người đọc cuốn này trước tôi đã tâm đắc gạch chân một đường như vậy bằng bút mực. Tôi cũng thế, cũng ấn tượng với đoạn ấy nên thấy hân hoan khi có một người không quen biết đồng cảm với mình.

Tôi còn tìm thấy thanh đánh dấu trang bằng hoa khô trong cuốn sách. Hít ngửi mùi hương chỉ còn lại thoang thoảng, tôi rong ruổi nghĩ: người đó là người thời nào, tính cách ra sao, đã nghĩ gì khi kẹp thứ này vào đây nhỉ.

Duyên hạnh ngộ vượt thời gian như thế chỉ nhờ có sách cũ ta mới được nếm trải. Nghĩ vậy tôi cảm thấy yêu hơn những hiệu sách cũ như

https://thuviensach.vn

Morisaki. Được đặt mình giữa không gian nhỏ bé nơi thời gian lặng lẽ trôi như thế này quả là một điều quý giá. Tôi trở nên khá tường tận về các tác giả có sách tại cửa hiệu và thân thiết với những vị khách quen từ lúc nào không hay. Chú Sabu cũng nhận thấy tôi khang khác so với ngày trước, "Ồ, Takako cũng đọc sách đấy à", và ít nhiều thay đổi cách nhìn về tôi.

Thêm một điều nữa, đi dạo quanh khu phố đã trở thành thói quen mới của tôi.

Dạo đó lại đúng dịp tiết trời đã mát mẻ hẳn, một mùa lý tưởng để đi bộ loanh quanh.

Lá trên những hàng cây ven đường mỗi ngày một vàng hơn, như đang hô ứng với những biến chuyển chậm rãi trong lòng làm tôi khá thích thú.

Vừa đi tôi vừa ngắm nhìn đường phố Jimbocho với tâm trạng khác hẳn khi mới đặt chân tới đây. Rồi tôi thấy toàn bộ khu phố như một chốn thám hiểm, lồng ngực rộn ràng háo hức. Tại góc phố cũ bình dị này, hiệu sách cũ, quán cà phê, những quán bar mang phong vị nước ngoài... có vô số những nơi khiến ta muốn thử tạt qua nằm trên đường chính hay những con ngõ nhỏ. Cả khu phố được bao bọc bởi vẻ bình yên rất độc đáo, không thấy ở bất cứ ngõ ngách nào cảm giác láo nháo mà tôi căm ghét.

Tôi cũng nhận ra, cho dù đều là hiệu sách nhưng từng tiệm đều có màu sắc riêng.

Riêng tiểu thuyết đã chia thành hiệu chuyên về tiểu thuyết nước ngoài, tiểu thuyết lịch sử... Rồi tạp chí điện ảnh, sách thiếu nhi, thậm chí có cả hiệu chuyên về những cuốn sách cổ từ thời Edo. Chủ tiệm cũng có nhiều kiểu: những ông già dáng vẻ cố chấp giống ông tôi, hay những người cư xử rất mực hòa nhã dù còn trẻ tuổi... Theo tôi đọc được ở phòng thông tin của khu phố khi tạt ngang qua thì chỉ tính riêng hiệu sách thôi đã có hơn một trăm bảy mươi tiệm. Chỗ này quả đúng là phố sách lớn nhất thế giới như lời cậu nói.

https://thuviensach.vn

Nếu đi bộ mệt, tôi sẽ nghỉ chân một lát trong quán cà phê.

Cà phê ấm là sự lựa chọn hoàn hảo khi trời se lạnh. Một tách cà phê sau khi đi dạo làm tôi khoan khoái từ trong ra ngoài.

Tôi đã trải qua những ngày đậm sắc thu như thế.

Không thể phủ nhận thời gian biểu mới đã giúp tâm trạng tôi khá lên hẳn. Cảm giác như những nút thắt bấy lâu trong lòng tôi đã nhẹ nhàng tự tháo gỡ.

Tương ứng, số người tôi quen trong khu phố cũng nhiều hơn. Tôi trở nên khá thân thiết với ông chủ và nhân viên quán cà phê Subouru nay đã thường lui tới. Tomo và tôi đã thành đôi bạn tri kỷ.

Tomo đang học năm đầu cao học ngành Quốc văn, tới làm thêm ở Subouru vào thời gian rảnh. Đôi khi cô cũng là khách của hiệu sách Morisaki. Tomo kém tôi hai tuổi. Bình thường trông cô có vẻ ngoan ngoãn và điềm đạm. Nhưng đằng sau vẻ bề ngoài ấy là những xúc cảm mạnh mẽ giấu tận sâu trong tim. Đặc biệt, vì là sinh viên Quốc văn, tình yêu Tomo dành cho các nhà văn thật phi thường. Tôi rất thích tính cách phong phú của cô ấy.

Hồi đó, dù chẳng có việc gì nhưng Tomo vẫn hay ghé vào hiệu sách trên đường đi làm thêm về. Hai chúng tôi cùng nhau uống trà trên tầng hai có sách vây kín.

“Ôi, chỗ này cứ như trong mơ ấy nhỉ.”

Lần đầu tới phòng tôi Tomo đã nói vậy với khuôn mặt sáng bừng.

“Hả, vậy sao? Nhưng mà chật thật đấy. Chỉ có mỗi một bếp ga.”

Xét mặt tiện nghi thì căn phòng này chẳng có gì đáng khen nên tôi thẳng thắn nêu ý kiến.

“Thế chẳng phải rất hay sao?” Tomo làm mặt không hiểu. “Bỏ hết những vật không cần thiết, vươn tay ra là đã chạm vào sách rồi. Tuyệt đấy chứ?”

“Thế à...”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.”

Tomo ghé sát mặt lại, nói. Đôi đồng tử sáng lấp lánh.

Tôi thử nhìn quanh phòng một lượt. Lạ thay sau khi nghe Tomo hào hứng nói những lời ấy, căn phòng tôi vẫn thấy chán ngắt giờ lại hóa ra một không gian khá lý tưởng.

Tomo khởi xướng ra chuyện làm cho căn phòng lý tưởng hơn nữa. Chúng tôi mua cúc vạn thọ tây ở tiệm hoa cắm vào bình rồi đặt lên kệ ở bốn góc phòng. Cảm giác căn phòng tươi sáng hơn hẳn lúc trước. Từ đó trở đi, tôi luôn trang trí các góc phòng bằng hoa theo mùa.

Khi đã cực thân nhau, có lần tôi vô thức hỏi Tomo khi đang cùng uống trà.

“Tomo này, sao cậu lại thích sách đến thế?”

Tomo trả lời với giọng dịu dàng như mọi khi.

“Ừm, để xem nào. Hồi học trung học, mình rất sợ nói ra ý kiến của bản thân với người khác nên ít nói lắm. Thành thử trong lòng mình những cảm xúc đáng ghét cứ xoáy tít rối mù lên. Mình đã thấy bản thân như thế thật xấu xí... Khi ấy, chị gái mình mang cho cuốn *Nữ sinh* của Dazai Osamu, cuốn sách đầu tiên mình đọc. Giờ thì mình thích sách lắm rồi.”

“À à. Chắc hẳn mỗi người đọc sách đều có duyên gặp gỡ kiểu như thế với sách trong một đoạn nào đó của cuộc đời, rồi trở thành kỷ niệm không thể nào quên ấy nhỉ.”

Tôi thán phục thốt lên.

“Từ nay về sau nếu chúng mình cũng được gặp gỡ với thật nhiều những cuốn sách thú vị thì thích nhỉ.”

Đáp lại nụ cười của Tomo, tôi gật mạnh: “Ừ, đúng thế.”

Thời gian đó, liên quan đến Tomo còn có chuyện như thế này xảy ra.

https://thuviensach.vn

Đầu giờ chiều một ngày nọ khi tôi đang một mình trông cửa hàng, anh chàng Takano bên quán Subouru bỗng nhiên ghé tới. Anh ta làm ở khu bếp nên tôi chưa có cơ hội nói chuyện nhiều, nhưng dáng người mảnh khảnh ấy cũng có đôi khi tôi tình cờ nhìn thấy trong quán.

Tôi lập tức để ý thấy anh ta, liền lên tiếng: “Xin chào.”

Takano cúi đầu nói “Xin chào” đáp lại, rồi bồn chồn đi đi lại lại trong cửa hiệu vẻ sốt ruột.

Anh chàng này kỳ thật, nghĩ rồi tôi lại cất tiếng: “Anh đang tìm gì à?”

“Không. Mà... À không.” Anh ta lúng túng.

Chuyện gì vậy nhỉ, mặt anh ta còn đỏ lên. Như thể cô gái mà anh ta thích đang đứng ngay trước mặt. Nghĩ đến đây tôi sửng sốt. Chẳng lẽ anh ta có tình cảm với mình? Nói thế thì lúc cậu Satoru bảo “Chú cho hẹn hò với cháu gái chú đấy!”, anh ta đúng là đã xấu hổ đến mức kỳ lạ. Vậy tức là... Vừa nghĩ tới đó bỗng tôi cũng cảm thấy căng thẳng.

Cửa hiệu nhất thời bị bao trùm bởi một sự im lặng khó chịu. Không khí như bị loãng ra khiến hít thở cũng thấy khó khăn.

Đúng lúc tôi thấy không thể chịu đựng được thêm, định mở miệng thì anh ta cũng lớn giọng nói: “Này!”

Tôi bất giác về thế phòng thủ. Khi ấy chắc mẩm anh ta định tỏ tình, những ý nghĩ làm sao để từ chối cho khéo cứ xoay vòng vòng trong đầu tôi.

Song những gì anh ta nói lại hoàn toàn khác với tôi dự liệu.

“Có phải cô Aihara rất hay tới đây không?”

Takano nói, mặt đỏ lựng.

“Cô Aihara... Tomo ư?”

“Vâng.”

“À, cô ấy hay tới đây khi quán cà phê nghỉ trưa. Sao thế ạ?”

“Cô hay nói chuyện gì với cô ấy vậy?”

https://thuviensach.vn

Nhiệt trong người tôi nhanh chóng nguội hẳn. Hãy trả lại tôi cảm giác hồi hộp ban nãy đi, tôi bất giác nhủ thầm trong bụng.

“Ồ, anh thích Tomo đấy ư?”

Tôi cố tình hỏi nhằm trả miếng.

“À không, cũng không hẳn là như thế...”

“Không sao, không sao. Tomo là cô gái rất đáng yêu mà. Nhưng anh Takano làm cùng chỗ thì phải biết rõ Tomo hơn tôi chứ?”

“À thì, tôi ở khu bếp, cô ấy ở khu ngoài. Tôi lại kém khoảng ăn nói...”

“Nhìn anh đúng là nhát thật.”

“Chắc cô ấy có bạn trai rồi nhỉ?”

Takano hỏi tôi với giọng như thể đó là chuyện quan trọng bậc nhất trên đời.

“Để xem? Tôi cũng chưa hỏi cô ấy bao giờ. Nhưng Tomo đáng yêu thế, tính tình lại dễ chịu, nên tôi nghĩ có bạn trai rồi cũng không phải chuyện lạ.”

“Vậy một lúc nào đó cô vờ như vô tình hỏi giúp tôi được không?”

“Sao anh lại nhờ tôi chuyện ấy? Có thế thôi anh tự hỏi chẳng phải hay hơn sao?”

“Vì Takako thân với cô ấy nên hỏi sẽ tự nhiên hơn đúng không? Hơn nữa tôi chưa chủ động bắt chuyện với con gái bao giờ...”

“Anh đang chủ động bắt chuyện với tôi đấy thôi.” Tôi ngạc nhiên nói. Hay tôi không phải con gái? Thế nhưng anh ta chẳng thèm để ý.

“Chỉ là tôi không hỏi được. Nếu cô giúp tôi lần này, từ nay về sau tiền cà phê mỗi khi cô tới quán tôi sẽ trả tất.”

Chỉ với câu nói này của anh ta, tôi liền xóa sạch mọi chuyện từ nãy tới giờ, mặt sáng rỡ.

“Thật chứ? Nếu vậy ngày nào tôi cũng tới đấy?”

“À, ngày nào cũng tới thì...”

https://thuviensach.vn

“Sao anh có thể nói ra lời keo kiệt thế? Muốn tiếp cận cô gái mình thích chỉ mất một tách cà phê thôi ư?”

“À...” Takano gật đầu vẻ miễn cưỡng đã hiểu. “Nhưng cô hứa tuyệt đối không được nói với cô ấy chuyện này đấy.”

“Tôi biết rồi.” Tôi đấm vào ngực bộp một cái, nói.

Như thế, tôi và Takano có với nhau một giao kèo bí mật. Có vẻ như Takano đã yêu thầm Tomo được gần nửa năm. Vậy nhưng suốt thời gian ấy, ngoài những câu chào hỏi thông thường thì Takano chỉ dám ở trong bóng tối mà ngưỡng mộ Tomo thì phải. Nói mờ ám thì có mờ ám, nhưng thôi, cũng có thể coi là tình cảm thuần khiết.

Đã trót nhận lời nên dẫu sao tôi cũng muốn hai người họ tiến triển thuận lợi. Giá người nhờ tôi là Tomo có phải đỡ nhọc không. Takano tuy có nhút nhát nhưng âu cũng là chàng trai đứng đắn, tử tế. Chỉ là giúp anh ta một cơ hội chắc tôi cũng không phải chịu hình phạt gì.

Thế là tôi vì cà phê, à, vì hai người trẻ tuổi đó mà dốc sức. Tôi gián tiếp moi từng chút thông tin từ Tomo. Theo những gì tôi hỏi được, hiện tại Tomo chưa có bạn trai, cũng không để ý ai. Màu yêu thích là màu xanh thẫm. Con vật yêu thích là sóc Nhật. Khu phố yêu thích đương nhiên là Jimbocho. Dần dà tôi trở thành chuyên gia về Tomo, cô không rõ sự tình nên còn có chút khó chịu với tôi.

Cứ có thông tin mới là tôi lại tới quán Subouru uống cà phê miễn phí và kể lại cho Takano. “Con vật mà Tomo thích là sóc Nhật đấy!” tôi khẽ nói qua quầy bar. “Thế à, hay thật nhỉ,” Takano cũng khe khẽ đáp lại. Chẳng ngờ vì thế mà ông chủ quán tọc mạch lại đi đồn thổi với mấy vị khách quen: “Hai đứa đó đang hẹn hò đấy.”

Song những nỗ lực của tôi hoàn toàn không giúp ích gì cho hai người họ. Mấu chốt là Takano chẳng chịu tìm cơ hội nói chuyện với Tomo nên không có chút tiến triển nào. Chỉ mới biết Tomo chưa có bạn trai là anh ta đã khóc mừng thắng lợi, cứ đà này thì để đến lúc có

https://thuviensach.vn

thể nói chuyện phiếm với nhau chắc mất thêm mười năm nữa. Thế thì còn ý nghĩa gì.

Mình tôi cứ vậy sốt ruột. Làm thế nào để tạo cơ hội cho hai người nói chuyện nhỉ, tôi suy nghĩ đủ đường.

Tin tốt lành đến vào lúc chẳng ngờ tới.

Một chiều nọ khi chúng tôi đang thư thái cùng nhau uống trà trong phòng, Tomo bảo cho tôi biết về lễ hội sách cũ.

“Lễ hội sách cũ? Là như thế nào?”

Tôi ngây ra hỏi lại.

“Ồ, Takako không biết ư? Hằng năm cứ tới mùa thu, các hiệu sách cũ trong khu này lại cùng nhau tổ chức Chợ phiên sách cũ. Bao nhiêu là người ghé tới làm Jimbocho náo nhiệt hẳn.”

“Thế ư. Có vẻ vui nhỉ.”

“Chú Morisaki đương nhiên cũng sẽ tham gia.”

“Hả? Thật sao?”

“Thì tất cả mọi cửa hiệu đều tham gia mà.”

Chuyện quan trọng thế mà cậu Satoru chẳng hề nói gì với tôi. Tôi tự thề với lòng rằng phải cho cậu một trận mới được.

“Năm nay mình định tới lễ hội chơi, đi với mình nhé?”

Nghe vậy tôi liền nảy ra ý hay. Đúng rồi, có ai lại không tận dụng cơ hội này chứ. Phải báo cho Takano mới được.

“Ừ, đi chứ, đi chứ!” Tôi đáp hai lần liền.

•••

Lễ hội sách cũ Kanda kéo dài trong một tuần, bắt đầu từ hạ tuần tháng Mười. Những xe đẩy, giá sách nêm chặt sách cũ dàn đầy trên phố như ở các khu chợ trời.

https://thuviensach.vn

Lễ hội thành công tới mức ngạc nhiên. Bất kể già trẻ gái trai, một lượng lớn người yêu sách kéo nhau ghé tới. Có lẽ cũng là bởi lễ hội một năm mới tổ chức một lần, nhưng dẫu sao sự náo nhiệt ấy vẫn vượt xa tưởng tượng của tôi. Đường Yasukuni và đường Sakura đắm chìm trong nhiệt lượng do con người tỏa ra. Phố sách cũ thường ngày vẫn mang màu nhàn nhạt đã tràn đầy sức sống từ trước giờ trưa. Khung cảnh cực kỳ ấn tượng.

Hiệu Morisaki chúng tôi dĩ nhiên cũng góp mặt. Tôi cùng cậu Satoru mất vài ngày để xếp một lượng lớn sách đã phân loại lên xe đẩy mang ra trước cửa hiệu. Mừng thay, lượng khách ghé tới phải hơn gấp đôi thường ngày. Trong đó có cả một quân nhân không bỏ lỡ cơ hội lần này, tới mua cả một thùng các tông sách đại hạ giá.

Đúng như tôi dự đoán, ông cậu yêu thích hội hè của tôi đã thỏa sức vui chơi như cá gặp nước. Hình như từ hồi nhỏ cậu đã tham dự lễ hội sách cũ đều đặn hằng năm. Vì thế mà cứ đến dịp này cơ thể lại ngứa ngáy theo phản xạ.

“Tới đây trời trở lạnh là khách tới cửa hiệu sẽ ít hẳn đi. Nhân dịp này phải kiếm nhiều nhiều để đấy.” Chẳng mấy khi cậu nói ra được mấy câu sặc mùi con buôn như thế. Song trái ngược với lời nói ra, tôi vừa rời mắt một lát đã thấy cậu sang chơi mấy hiệu khác. Dĩ nhiên mỗi lần như vậy tôi lại có sứ mệnh đi lôi cậu về.

Chiều tối ngày thứ ba, được cậu cho nghỉ sớm, tôi cùng Tomo đi ngó nghiêng quanh lễ hội. Theo như kế hoạch, Takano sẽ hoàn toàn tình cờ xuất hiện.

“Ồ, tình cờ quá nhỉ.”

“Chà, đúng là tình cờ thật.”

Tài diễn kịch của tôi và Takano chỉ được như những diễn viên hạng xoàng, lộ liễu là vậy nhưng Tomo vốn thuần khiết nên chẳng hề nhận ra. Sau đó câu chuyện chuyển thành: “Vậy ba người chúng ta đi cùng nhau luôn nhé.”

https://thuviensach.vn

Takano đi đằng sau Tomo, cả người cứng đờ. “Nhìn anh giống cảnh sát người máy quá đấy,” tôi lo lắng lén nói khẽ. “Tôi quên mất cách bước đi rồi.” Takano trả lời, đến giọng nói nghe cũng giống người máy. Tomo nghe câu ấy liền cười lớn.

Không biết vì lẽ gì mà chỉ đi bộ trên con phố náo nhiệt ấy cũng khiến tinh thần hưng phấn hẳn.

Hai người họ hình như cũng cảm thấy thế, đang sải những bước dài đầy phấn chấn. Về phần Takano thì còn có một lý do to lớn khác. Mỗi lần bắt chuyện được với Tomo là anh ta lại khoác vẻ mặt ngây ngất như đang ở giữa một vườn hoa. Dáng vẻ ấy làm tôi phải cố không phá lên cười.

Khi đang lần tìm sách ở gian hàng đặc biệt chỗ ngã tư Jimbocho, chúng tôi vô tình chạm mặt chú Sabu. Chú Sabu đi cùng với vợ, số túi giấy trên tay nhiều đến độ ôm không xuể. Vợ chú Sabu là một phụ nữ dáng vẻ tao nhã, mặc kimono rất hợp, sánh đôi với chú Sabu có phần đáng tiếc. Song, cách họ bước đi bên nhau toát ra cảm giác nếu không phải là người chia sẻ buồn vui cùng nhau hàng chục năm trời thì không tài nào có được.

Tôi nhìn đống túi trên tay chú Sabu, nói: “Chú mua nhiều quá nhỉ.” Tức thì vợ chú Sabu liền đẩy chú qua một bên, nói giọng không bằng lòng.

“Đấy cháu xem. Cái người này cứ mua về hàng đống như vậy nên giờ trong nhà toàn sách là sách. Nếu được hay là cháu tới mua hết sách ở nhà cô đi?”

Thế là chú Sabu làm om lên: “Thôi thôi, cho anh xin. Anh vừa mới dọn bớt rồi đấy thôi !” chú Sabu chắp tay năn nỉ.

Chia tay vợ chồng chú Sabu rồi chúng tôi vẫn còn cười thêm một lúc.

Nhá nhem tối chúng tôi vẫn hăng hái dạo quanh con phố Yasukuni đông nghẹt người, tìm mua sách với tâm trạng hồ hởi. “Có hiệu này hay lắm,” nói rồi Tomo dẫn chúng tôi tới hiệu sách có tên

https://thuviensach.vn

Thư viện Kintoto, bán sách giáo khoa tiểu học thời Taishou. Nghe có vẻ cũ kỹ nhưng ngược lại sách vẫn còn rất mới, trong cơn bốc đồng tôi đã bỏ tiền ra mua cuốn sách giáo khoa Quốc ngữ giá tới hai nghìn yên.

Khi trời đã tối và mọi cửa hàng bắt đầu đóng cửa, chúng tôi vào một quán ăn kiểu Âu nằm trong hiệu Sanseido dùng bữa tối. Takano đã thoải mái hơn, dù Tomo ở trước mặt cũng không làm ra biểu cảm giữa vườn hoa nữa. Hóa ra Takano khá am tường văn học nước ngoài. Trong bữa ăn, anh thao thao nói về sức mê hoặc của Faulkner, Truman Capote hay John Updike, tưởng như vẻ ít nói trước giờ chỉ là giả vờ. Cả tôi và Tomo đều hoàn toàn thán phục.

Nhìn chung, hôm ấy là một ngày viên mãn và đầy hứng khởi. Sau hôm ấy Takano vẫn cảm ơn tôi mãi. Song chính tôi mới là người vui nhất nên không cảm thấy có chút lý do nào để nhận lời cảm ơn đó cả.

•••

Tối ngày cuối cùng, đóng cửa hiệu xong tôi ngồi thẫn thờ một mình trong phòng.

Con đường ngoài khung cửa sổ im phăng phắc như thể những náo nhiệt một tuần qua chưa hề tồn tại. Tôi đặt lưng xuống nệm, tiếng kim đồng hồ bỗng dưng to lạ thường. Tôi nằm im nhìn chong chong lên trần nhà, cảm giác chơi vơi dị thường ập tới. Tôi lại cảm thấy mình cô độc như hồi mới dọn đến đây.

Đột nhiên trên cửa trượt có tiếng gõ nhẹ làm tôi giật thót. Tôi len lén đưa mắt nhìn ra, qua khe cửa mở hé có cặp mắt trợn tròn đang nhìn chằm chằm về phía tôi.

“Á...!”

Tôi thét lên với giọng khiến nữ anh hùng trong phim kinh dị cũng phải xanh mặt.

“Ồ kìa, làm cháu bất ngờ hả?”

https://thuviensach.vn

Một giọng the thé kỳ lạ cất lên, tiếp đến một cái đầu rối bù hiện ra. Tôi thở phào.

“Cậu đừng làm cháu giật mình chứ.”

“Ồ, xin lỗi xin lỗi.”

Cậu hạ hai cái túi ni lông to tướng trên tay xuống: “Cậu vào được không?” đoạn bước vào phòng. Rồi cậu lôi ra nào rượu, nào nước ép, đặt ngay ngắn lên trên chiếc bàn con. Thậm chí có cả khoai tây chiên và mực xé.

“Không phải cậu đi dự buổi tổng kết sao?”

“Cậu chỉ tới đó chào hỏi thôi. Hôm nay cậu muốn làm một buổi tổng kết của riêng hai cậu cháu.” Cậu cười như một đứa trẻ tinh nghịch.

“Nghĩ lại thì cậu cháu mình chưa uống rượu với nhau bao giờ nhỉ?”

“Ồ, nghe hay đấy ạ. Ta bắt đầu đi cậu.” Cảm giác buồn chán lúc nãy đã biến mất, tâm trạng tôi khá lên hẳn.

Cậu lôi hết những thứ trong túi ni lông ra, căn phòng liền hóa thành một hội trường tổng kết đơn sơ. Vừa nhâm nhi từng chút rượu, tôi và cậu vừa lắng tai nghe tiếng côn trùng kêu ri ri vẳng lại từ đâu đó qua ô cửa sổ để mở. Bị bầu không khí tĩnh lặng của màn đêm ôm trọn, thời gian chậm chạp như thể đã ngừng bước.

“Takako hình như đã quen với cuộc sống ở đây rồi đấy nhỉ.”

Cậu dựa lưng vào giá sách duỗi dài chân, tâm trạng xem chừng rất vui, nói.

“Vâng. Mới đầu cháu cũng lo không biết sẽ ra sao. Rồi thế nào mà bây giờ cháu lại đang thỏa sức tận hưởng kỳ nghỉ của đời mình.”

Tôi nói rồi cười khúc khích.

“Thế thì tốt rồi.”

“Nhưng cháu cứ thấy bực bực thế nào...”

“Sao thế?”

https://thuviensach.vn

“Thì bởi hình như ngay từ đầu cậu đã biết. Chuyện cháu sẽ thích chỗ này ấy.”

“Làm gì có chuyện đó. Cháu thấy thích chỗ này cậu rất vui. Nếu Takako muốn, cháu ở lại luôn cậu càng mừng.”

Nghe những lời ân cần ấy, lồng ngực tôi khẽ thắt lại.

“Cậu này, sao cậu tốt với cháu vậy? Tuy là cậu cháu nhưng chẳng mấy khi gặp nhau, vậy mà...”

“Vì cậu quý Takako mà.” Cậu nói tỉnh khô, chẳng chút ngượng ngùng. “Với Takako thì cậu chỉ là người họ hàng cháu không mấy hiểu rõ, nhưng với cậu thì khác. Cháu là thiên sứ của cậu đấy.”

“Thiên sứ?”

Tôi suýt phun hết bia trong miệng. Dù cùng hay khác giới thì đây cũng là lần đầu tiên có người nói với tôi những lời kiểu này.

“Đúng vậy, thiên sứ. Cháu còn là ân nhân của cậu nữa.”

“Ân nhân?”

Tôi càng lúc càng không hiểu gì, hỏi lại. Tôi đã làm điều gì cho cậu? Theo tôi nhớ thì chưa một lần nào.

“Ừ, ân nhân. Chỉ mình cậu tự cho là như thế thôi, chứ với Takako chuyện ấy cũng chẳng có gì thú vị, nên thôi, bỏ đi.”

“Không, cháu muốn nghe.” Tôi thật lòng nói.

Cậu nhìn tôi chăm chú, “Cháu sẽ không cười chứ?” cậu hỏi.

Tôi gật nhanh. Cậu chậm rãi kể, như đang nhớ lại chuyện xưa.

“Từ lúc hơn mười lăm tuổi cậu đã luôn phiền muộn vì chưa tìm ra được giá trị của cuộc sống. Trường học, gia đình, cậu không thích nghi được với môi trường xung quanh, rút vào cái vỏ của riêng mình. Ý thức về cái tôi quá rõ rệt thì lý tưởng hay tham vọng cũng phải cực lớn, song có những con người trống rỗng chẳng có thứ nào trong những thứ ấy. Đó là cậu. Cậu chẳng thể đoán nổi đâu đó trên thế giới này có nơi nào dành cho mình.”

https://thuviensach.vn

Tôi chẳng hề hay biết cậu đã từng ôm lấy những suy nghĩ như vậy. Nhưng chuyện đó thì can hệ gì đến chuyện tôi là thiên sứ nhỉ?

“Mẹ cháu sinh cháu vào đúng thời gian đó. Khi chị dẫn Takako về nhà ông bà cũng là khi cậu gặp cháu lần đầu tiên. Giây phút nhìn thấy đứa bé nhỏ xíu là cháu cuộn trong chăn ngủ ngon lành, chẳng hiểu sao cậu lại suýt trào nước mắt. Nói sao nhỉ, lúc ấy những bí ẩn của sinh mệnh chiếm trọn tâm trí cậu. Đứa trẻ này rồi sẽ dần lớn lên, tiếp thu thật nhiều điều và trải nghiệm biết bao nhiêu cái lần đầu tiên. Nghĩ vậy cậu bỗng thấy vui như thể đó là chuyện của mình.

“Rồi bỗng nhiên cậu thấy trái tim méo mó của bản thân như đang tràn ngập những tia sáng ấm áp, và mơ hồ cảm thấy có một ý chí mạnh mẽ đang nảy chồi. Khi ấy cậu quyết định. Ngừng ngay việc chôn chân trong cái lồng ngoan cố của chính mình. Phải hoạt động, nhìn thật nhiều thứ, để từ đó học lấy thật nhiều điều. Và còn phải tìm thấy nơi mình thuộc về, nơi mình có thể tự tin mà nói rằng tôi ở đó rất tốt. Chuyện cậu đi du lịch, hay đắm mình vào đọc sách cũng bắt nguồn từ nguyên do như thế. Tóm lại, cuộc gặp gỡ với Takako đã như một sự thức tỉnh đối với cậu.”

“Thức tỉnh... nghe to tát quá.”

“Theo một nghĩa nào đó cháu còn là ân nhân của cậu nữa. Bởi thế, cậu muốn làm gì đó cho Takako.”

Tôi không biết nên nói gì cho phải để đáp lại những lời rất mực chân thành ấy. Tôi bỗng thấy xấu hổ vì mình đã quá trẻ con, lúc nào cũng cáu gắt, rồi khó chịu với cậu. Cậu đã dành cho tôi những suy nghĩ tốt đẹp đến vậy... Cuối cùng tôi cũng hiểu ra lý do cậu luôn đối xử dịu dàng với tôi khi nhỏ. Tôi thật ngốc vì cứ nghĩ mình đương nhiên có quyền được hưởng điều đó.

Niềm hạnh phúc khi biết mình được ai đó yêu thương nhường ấy ấm nóng trong lồng ngực. Tôi cố nén dòng nước mắt đang chực trào ra, nói giỡn.

“Cậu này, đó không phải lời thoại cho cảnh ăn mực xé đâu!”

https://thuviensach.vn

A ha ha, cậu cười.

“Thế cuối cùng cậu có tìm được nơi cậu thuộc về không?”

“Ừ thì chắc cậu đã tìm thấy. Nhưng đã phải mất một thời gian dài.”

“Có khi nào... là chỗ này không ạ?”

Cậu khẽ gật.

“Ừ, là chỗ này. Hiệu sách Morisaki nhỏ bé tồi tàn của chúng ta. Ôm hoài bão lớn bay ra thế giới, cuối cùng lại trở về chính nơi mình đã biết rõ từ khi còn bé, nghe buồn cười nhỉ? Thế mà sau một thời gian dài, cậu lại quay về đây. Khi ấy cậu cuối cùng cũng đã hiểu ra rằng không đơn giản là chuyện ở đâu. Đúng, mà là chuyện của con tim. Dù ở đâu hay với ai, chỉ cần có thể thành thật với trái tim thì đó sẽ là nơi dành cho mình. Cậu nhận ra điều ấy khi đã đi hết nửa cuộc đời. Cậu quyết định quay về bến cảng cậu yêu thích nhất và thả neo ở đó. Với cậu, đây là chốn linh thiêng, là nơi thanh thản nhất.”

“À mà trước đây chú Sabu từng nói cậu là vị cứu tinh của cửa hiệu đấy.”

“Ha ha ha, vị cứu tinh à? Nghe lớn lao quá. Đơn giản chỉ là cậu đã tiếp quản đúng lúc ông ngã bệnh, còn kinh doanh thì đang nguy khốn. Ban đầu ông khá phản đối chuyện cậu tiếp quản cửa hiệu. Dù sao thì cậu cũng là một kẻ vô trách nhiệm, thời ấy nghiệp buôn sách cũ lại khá khắc nghiệt. Nhưng cậu đã kiên quyết quỳ xuống cầu xin hãy giao cửa hiệu cho con đấy.”

“Ra là vậy.”

“Biết tại sao cậu không ngại tiếp quản cửa hiệu không? Vì đây là nơi cậu trải qua phần lớn thời niên thiếu. Cậu ngồi cạnh ông ở quầy tính tiền, im lặng đọc cuốn *Truyện cổ Andersen*, thỉnh thoảng ông lại đưa bàn tay to lớn khẽ xoa đầu cậu. Những lúc ấy thật là hạnh phúc. Cảm thấy nếu chỗ này mất đi, mọi kỷ niệm ấy cũng sẽ bị xóa sạch, cậu đứng ngồi không yên.”

Những lời của cậu làm tôi hoàn toàn choáng ngợp.

https://thuviensach.vn

Người cậu mà tôi biết, người cậu mà tôi tưởng đã hiểu rõ là ai? Bên trong con người này chẳng phải cũng có những phiền muộn đến vậy đấy sao. Hơn cả tôi hay bất cứ ai, chẳng phải trong thâm tâm con người này vẫn luôn gào thét đấy sao. Trái tim người này hóa ra cũng phong phú dường ấy.

Có lẽ cậu đã phải nỗ lực đến thương tâm để không ai nhìn ra được những xúc cảm đó, để trước mặt người khác, cậu lúc nào cũng là kẻ lông bông, ngớ ngẩn. Thế nhưng, bên trong lồng ngực kia...

Nghĩ đến đây tôi bỗng thấy quá đỗi đau lòng.

“Nếu nơi này cũng có ý nghĩa như vậy với Momoko thì tốt quá... Khi cô ấy bỏ đi, cậu đang dồn hết tâm trí tìm cách vực dậy cửa hiệu, cho đến cuối cũng vẫn không nhận ra những tâm tư phức tạp của cô ấy.”

“Cậu này.”

“Hử?”

“Cháu thích cửa hiệu này. Rất thích.”

Tôi muốn nói ra điều gì hay ho hơn thế, nhưng chỉ nói được mỗi vậy. Có điều đó là xúc cảm chân thành nhất của tôi.

“Cảm ơn cháu. Cửa hiệu này chắc hẳn không phải là nơi cần thiết đối với nhiều người, nhưng dù chỉ còn một người nói như vậy thôi cậu cũng muốn duy trì nó, dẫu là vài chục năm nữa. ‘Nước chảy bèo trôi’, cậu muốn được tiếp tục sống như thế cùng với cửa hiệu này.”

Cậu nói, khẽ mỉm cười.

Sau buổi tối hôm đó tôi bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc hơn về cuộc đời mình.

Nơi đây tuy là chốn bình yên ấm áp nhưng không thể cứ mãi chiều chuộng bản thân thế này. Như vậy sẽ chẳng thể nào trưởng thành được. Mãi mãi là một trái tim yếu ớt. Phải rời khỏi đây. Và phải bắt đầu lại cuộc đời mình... Tôi kiên quyết.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa mới nghĩ thế quả tim hèn nhát đã lại trỗi dậy, làm tôi thấy sợ phải bước ra khỏi nơi đây. Tôi muốn ở lại đây thêm một chút nữa thôi. Con tim nhõng nhẽo lên tiếng.

Rốt cuộc mãi mà tôi chẳng dứt khoát được, nấn ná ở lại tầng hai hiệu sách Morisaki thêm một thời gian dài sau đó.

Có lẽ tôi đã chờ đợi một cơ duyên nào đó chăng.

Thế rồi một ngày nọ chuyện đó đột nhiên xảy đến.

•••

Tôi nghe cú điện thoại đó vào ngày mồng Hai tháng Một.

Tết ấy tôi không về quê, dùng dằng giết thời gian ở hiệu sách Morisaki. Cửa hiệu nghỉ đến ngày mồng Năm, cậu đi du lịch suối nước nóng với bạn bè nên chỉ còn lại mình tôi.

Ngày Tết, Jimbocho không một bóng người. Xung quanh vốn chẳng có mấy nhà dân nên thời gian này, khi các cửa tiệm và công ty đều nghỉ hết thì đúng là không có một ai. Xe hơi chạy qua đường Yasukuni cũng hầu như không có.

Ba mươi Tết, tôi cùng Tomo đi lễ đền Yushima Tenjin. Ngoài chuyện đó ra tôi không có kế hoạch nào khác. Vậy nên vào mồng Một mồng Hai, từ sáng sớm tôi đã một mình nghênh ngang dạo bước trên phố. Đi loanh quanh trong một khu phố chỉ còn lại cái vỏ khá thú vị. Đến cả không khí dường như cũng trong lành hơn hẳn mọi khi. Không biết bao nhiêu lần tôi dừng lại hít một hơi thật sâu trong lúc bước đi vô định, khăn choàng để bay bay trong gió.

Khi tôi quay trở về vào chiều tối ngày mồng Hai, chiếc điện thoại di động vốn toàn để trong phòng đang nhấp nháy.

Tuy đã xóa khỏi danh bạ song nhìn vào số hiển thị ở phần lịch sử cuộc gọi, tôi biết ngay ai đã gọi đến. Lồng ngực tôi quặn thắt như thể

https://thuviensach.vn

nỗi phấn chấn nãy giờ là không có thật. Tôi nhấn nút bằng ngón tay run run, lắng nghe tin nhắn thoại.

"Chào Takako. Lâu rồi không gặp. Em khỏe không? Anh bây giờ đang rảnh rỗi lắm, lát nữa mình gặp nhau được không? Anh chờ em gọi lại, rồi..."

Tôi nhấn nút xóa mà không nghe hết tin nhắn. Nhưng đã muộn. Cảm giác khó chịu lan trong lồng ngực với tốc độ chóng mặt, mãi chẳng thể dập hết.

Qua Tết, cửa hiệu trở lại hoạt động bình thường. Song trong lòng tôi vẫn chỉ toàn cảm giác đau khổ.

Thứ gì đó nặng nề và lạnh lẽo không thể tả bằng lời đang từng chút một bít lấy trái tim tôi.

Trong thâm tâm, tôi thêm một lần nữa nhận ra rằng mình vẫn chưa đặt được bất kỳ dấu chấm nào cho chuyện ấy. Tôi chỉ đang tạm gác nó sang một bên, chờ thời gian giúp xói mòn ký ức. Đã nửa năm trôi qua, vậy mà mới nghe giọng anh ta một chút trong ngực tôi đã lao xao thế này. Nhờ đó tôi hiểu ra rằng, cứ để mặc nỗi ám ảnh ở đó sẽ chẳng giải quyết được gì cả.

"Takako, cháu đang cất giấu điều gì trong lòng vậy? Có chuyện gì cháu thử nói ra xem."

Khi vừa hết tháng Một, cậu đột nhiên nói thế lúc đóng cửa hiệu khiến tôi có phần bối rối.

"Dạ? Sao cậu biết ạ?"

"Chuyện đó nhìn là biết ngay. Mắt của cậu có bị thủng lỗ đâu." Cậu nói vẻ giận dỗi.

Không muốn yếu đuối, tôi đã cố gắng cư xử như thường ngày song vẫn bị cậu nhìn thấu.

"Dạo này thấy cháu khỏe khoắn cậu cũng yên tâm. Nhưng gần đây cháu cứ lạ lạ thế nào ấy. Cậu bắt chuyện mà cháu cứ như trên

https://thuviensach.vn

mây.”

“Thế ạ...”

“Đúng thế đấy. Có lẽ cậu cũng chẳng giúp được gì, nhưng nói ra không phải sẽ nhẹ nhõm hơn sao?”

Vốn tôi không định nói với ai, nhưng những lời của cậu đã phá tan ý định đó. Rốt cuộc đúng là tôi muốn được tâm sự với một ai đó. Tôi muốn được ai đó an ủi, muốn được làm nũng. Đúng là một kẻ đáng thương, tôi tự thấy chán ghét chính bản thân mình. Những thành trì của tôi đã bị lời nói của cậu dễ dàng đập vụn mất rồi.

Hai người chúng tôi ở trong phòng, vừa uống rượu, tôi vừa dốc lòng kể cho cậu nghe hết thảy mọi chuyện từ trước đến giờ. Bên ngoài, những hạt mưa của mùa đông lạnh lẽo bắt đầu rơi, gõ lộp bộp vào ô cửa sổ.

“Thực ra chẳng phải chuyện gì to tát...”

Tôi bắt đầu bằng câu rào trước như thế. Thực tế khi kể ra mới thấy đúng chẳng phải chuyện gì to tát thật. Mất người yêu và mất việc, chuyện chỉ có thế. Chuyện gì mà nhạt nhẽo, trong lúc kể, đến tôi cũng tự bật cười. Song nghiêm túc nói về chuyện ấy cũng làm tôi vui hơn phần nào.

Cậu uống whisky nhanh lạ thường, không nói lời nào, chăm chú lắng nghe câu chuyện của tôi. Tôi lúng búng lắp bắp sau một giờ đồng hồ rồi cũng kể xong, lặng thinh một lúc. Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc cốc trong tay như thể đang suy nghĩ điều gì.

Lát sau, cậu một hơi uống cạn cốc rượu rồi quả quyết nói.

“Nào, bây giờ đi bắt cậu ta xin lỗi! ‘Anh xin lỗi vì đã làm em tổn thương. Anh là một gã tồi’, bắt chính miệng cậu ta nói ra những lời đó.”

Tôi điếng người trước bước tiến triển không ngờ này.

“Dạ? Bây giờ? Mười một giờ đêm rồi đấy ạ?”

“Chẳng liên quan.”

https://thuviensach.vn

Nói đoạn cậu hùng hổ đứng dậy, dợm bước ra ngoài. Tôi vội vàng túm lấy cánh tay cậu.

“Bỏ đi cậu, do cháu đã quá ngốc nghếch. Cháu chỉ muốn kể cho ai đó nghe thôi. Cậu say rồi đúng không?”

“Không, cậu không say. Thực ra là có một chút. Nhưng cũng chẳng liên quan. Takako cam tâm sao? Cháu đã bị lợi dụng ngon lành đấy.”

“Cháu không cam tâm. Rất không cam tâm chứ. Tới bây giờ cháu vẫn không cam tâm.”

“Thế mới phải đi. Xóa sạch mọi ám ảnh. Không thế thì cứ mãi bị xoay vòng trong bóng ma của quá khứ đấy.”

“Nhưng mà làm thế cứ như lôi bố mẹ ra giải quyết chuyện cãi nhau của trẻ con ấy, chỉ có cháu là xấu hổ thôi,” tôi nói giọng như sắp khóc.

“Không có gì xấu hổ hết!”

Cậu lớn giọng nói. Không ngờ từ hình thể nhỏ bé ấy cũng phát ra được giọng nói to thế. Câu nói của cậu oang oang trong căn phòng nhỏ.

“Không có gì xấu hổ hết. Cháu là cháu gái yêu của cậu. Cậu nói rồi đúng không? Cậu thật lòng rất quý Takako. Nên không thể tha thứ cho cậu ta được. Chuyện này là lòng tự tôn của cậu. Cậu không tha cho cậu ta đâu.”

“Cậu nói mâu thuẫn quá. Rốt cuộc cũng chỉ vì lòng tự tôn của cậu thôi.”

“À thì... Cậu phải đi để giải tỏa. Giả như Takako không đi thì cậu vẫn sẽ đi. Cho cậu địa chỉ. Cậu đến đấm cho cậu ta một trăm cái.”

Đấm ư? Dần dần câu chuyện rẽ đi hướng nào rồi không biết.

“Cậu chờ chút đã. Cậu làm thế thì gay mất. Anh ta sẽ báo cảnh sát đấy. Vả lại, anh ta còn chơi bóng bầu dục hồi cấp ba và đại học nữa

https://thuviensach.vn

đấy. Lẻo khoẻo như cậu Satoru, đừng nói tới chuyện đấm cho một trăm cái, có khi lại bị đấm cho mười nghìn cái ấy chứ.”

“Chuyện... chuyện đó cậu không sợ.”

Tuy nói thế nhưng bộ dạng cậu đã có vẻ muốn thối lui.

“Xem cậu kìa. Thôi uống tiếp nào, không cần cố quá đâu ạ.”

Tôi cố tìm cách xoa dịu tình hình, cười cầu tài nói.

“Đừng chạy trốn, Takako.” Cậu xoay người về phía tôi, nói bằng giọng nghiêm trang đến đáng sợ. “Cậu luôn ở bên cháu. Vậy nên đừng chạy trốn.”

Cậu đăm đăm nhìn tôi bằng ánh mắt chắc nịch. Mất vài giây, tôi và cậu cứ nhìn nhau như vậy.

Đúng, nếu trốn chạy vào lúc này thì thật hèn. Vậy hóa ra bản thân chẳng thay đổi tí nào. Rõ ràng là như thế.

Tôi cắn chặt môi.

“Cháu hiểu rồi. Đi thôi cậu!”

Cậu gật mạnh.

Sau bốn mươi phút đi taxi, khi chúng tôi đến trước khu chung cư nơi Hideaki đang sống, mưa cũng bắt đầu nặng hạt. Không mang theo ô nên cả hai ướt sũng, tôi và cậu chạy đến lối vào.

“Chỗ này hả?”

Cậu dừng lại trước cánh cửa gắn biển số 204.

“Đúng rồi ạ.”

Tôi lần lục lại ký ức cũ rồi gật đầu.

Ngẫm lại thì trong thời gian còn hẹn hò tôi mới tới đây hai lần. Gặp nhau tại nhà riêng luôn luôn là ở phòng tôi. Tới tận bây giờ mới nhận thấy chuyện đó kỳ lạ, có lẽ tôi bị trì độn thật.

Cậu để mặc tóc nhỏ nước tong tong, ấn chuông không chút do dự. Tôi vừa lạnh vừa hồi hộp, run lập cập từ trong ra ngoài. Còn cả buồn nôn. Mới lúc nãy tôi còn hùng hổ nói “Cháu hiểu rồi”, nhưng giờ

https://thuviensach.vn

đây khi cửa phòng anh ta đang ở trước mặt, khí thế ấy đang bắt đầu héo rũ.

Cứ xem như chưa có chuyện gì rồi rời khỏi đây thì liệu rằng tâm trạng sẽ khá lên được bao nhiêu nhỉ?

Nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt không hồi âm, tôi thầm nghĩ.

Song đã muộn. Sau cửa sột soạt tiếng người di chuyển, tiếng khóa va vào nhau lách cách, rồi cánh cửa hé ra một khe chỉ nhét vừa ngón tay.

“Ai thế?” Giọng nói trầm thấp tôi đã nằm lòng cất lên.

Cậu ngay lập tức tóm chặt lấy cánh cửa, dùng lực mở ra.

Hideaki trong bộ đồ thể thao ngạc nhiên há hốc mồm, đứng đờ ra trên bậc thềm. Chắc hẳn anh ta vừa mới đi ngủ, trên má còn hằn vết gối, đầu tóc bù xù. Nhưng đường bờ vai rắn chắc và đôi mắt dài vẫn là của người mà tôi biết. Đương nhiên rồi, đâu phải đã mười năm trôi qua. Tức khắc tôi thấy nhói đau nơi lồng ngực.

Hideaki tròn mắt nhìn hai cậu cháu tôi rồi quay sang cậu hỏi.

“Chú là ai?”

“Tôi là cậu của Takako.”

“Sao?”

“Tôi là Satoru, cậu của Takako. Mẹ nó là chị gái tôi.”

“Cái đó thì tôi hiểu... Thế có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì tôi đã chẳng tới. Hay nhìn chúng tôi giống nhân viên tiếp thị?”

“Không, vậy mới nói. Có chuyện gì thì nói đi chứ.” Hideaki nói, giọng đã hơi cáu.

Tôi cực kỳ lo lắng, đứng canh chừng hai người họ nói qua nói lại. Tối nay cậu có vẻ khiêu khích đáng sợ.

“Tại sao chúng tôi lại tới đây, là vì anh đã làm chuyện quá tồi tệ với con bé. Không có chuyện anh không nhớ gì đâu nhỉ?”

“Hả?”

https://thuviensach.vn

Giọng Hideaki cao lên một tông. Nhưng cậu không hề chùn bước.

“Anh đùa giỡn với tình cảm của nó, còn dồn nó đến nước phải nghỉ việc. Anh là người không có cảm xúc đấy à? Làm người khác tổn thương như thế mà không thấy bứt rứt sao?”

“Này này, tôi làm tổn thương cô ta bao giờ? Cô ta nói thế à?”

“Đúng.”

“Chú là thằng ngốc chắc? Tôi không cần biết chú là cậu cô ta hay là ai, nhưng sao lại tin mọi lời cô ta nói thế? Rõ ràng là nói dối. Chính cô ta lẵng nhẵng tiếp cận tôi trước đấy chứ.”

“Con bé nói dối thì được lợi gì? Do anh mà nó phải nghỉ việc rồi chịu đựng đau khổ tới tận bây giờ đấy.”

“Cô ta tự ý nghỉ còn gì.”

Nghe những lời ấy của Hideaki, cậu thở dài rõ to.

“Không được rồi, Takako. Gã này nhân cách mục nát hết rồi.”

“Này ông chú, nói năng cẩn thận đấy.”

Hideaki vụt rướn người ra phía trước, nhô hẳn ra hành lang, quắc mắt nhìn cậu.

Cậu nhỏ con và Hideaki to lớn cách nhau tầm hai mươi xăng ti mét chiều cao. Cậu vẫn cứng cỏi ngửa đầu quắc mắt nhìn lại, tiếc là không mấy áp đảo.

“Có chuyện gì thế?”

Từ trong phòng có tiếng nói cùng một khuôn mặt lén nhìn ra, là vị hôn thê của anh ta, Murano trong bộ pyjama.

Điều tồi tệ nhất đã xảy tới. Tôi bất lực đứng đó, xấu hổ và muốn bỏ chạy.

“Takako?” Murano nhíu mày nói khi để ý thấy tôi. “Có chuyện gì thế, cô ướt hết rồi kìa...”

“Cô ấy đột ngột tới đấy. Này, Takako, đầu cô có vấn đề rồi à? Định làm gì mà nửa đêm kéo ông cậu kia đổ bộ tới đây?”

https://thuviensach.vn

“Nói đi, Takako.”

“Ừm...”

Tôi rụt rè ngẩng đầu lên, tất cả đều đang nhìn tôi chằm chằm.

Trời ơi, sao chuyện lại thành ra thế này?

Bị ánh mắt của ba người họ đâm thủng, tôi muốn hóa thành khói mà tan biến luôn. Cả ba đều im lặng chờ đợi tôi nói gì đó. Tôi lục lọi trong đầu xem liệu có từ ngữ nào có thể giải quyết êm xuôi tình huống này.

Em có việc ở gần đây nên ghé qua. Em muốn lấy lại quyển sách anh đã mượn. Em tới chúc mừng anh sắp kết hôn. Không, không phải vậy. Điều tôi muốn nói chắc chắn không phải như thế. Tôi đến đây để làm gì? Để được giải thoát đúng không? Nếu lại thỏa hiệp thì chẳng phải vẫn y nguyên tình trạng chẳng giải quyết được gì sao?

Phải cương quyết, tôi nhấn mạnh với lòng mình.

“Tôi...”

Ánh mắt của mọi người tập trung hết vào miệng tôi. Tôi hít một hơi thật sâu. Cậu nhìn tôi khích lệ. Nước mắt tôi chực trào ra. Cùng lúc ấy những cảm xúc bấy lâu vẫn dồn lại tận sâu trong lồng ngực cũng tràn tới. Thế rồi bỗng dưng từ ngữ từ miệng tôi tuôn ra như nước lũ, không cả thời gian suy nghĩ.

“Tôi tới đây bắt anh phải xin lỗi. Có lẽ vốn tôi chỉ là món đồ chơi của anh nhưng với tôi thì khác! Tôi đã thật sự đem lòng yêu anh! Tôi cũng là con người chứ, cũng có cảm xúc chứ! Hắn anh chỉ xem tôi là đứa con gái dễ dàng lợi dụng, nhưng tôi cũng biết nghĩ, biết thở, biết khóc đấy! Việc anh làm đã khiến tôi tổn thương đến mức nào có biết không? Tôi... Tôi...”

Sau đó tôi không nói được lời nào nữa. Nước mưa, nước mắt, nước mũi, cả người tôi ướt đẫm nước. Song nửa năm trôi qua, những điều muốn nói tại nhà hàng tối hôm ấy cuối cùng tôi cũng thốt ra được thành lời.

https://thuviensach.vn

“Nói giỏi lắm, Takako.”

Nói rồi cậu ôm vai tôi kéo lại gần.

“Giờ sao? Con bé đã thành thật nói hết suy nghĩ ra rồi. Anh không trả lời tử tế là không được đâu đấy.”

Hideaki cúi đầu im lặng một lúc lâu, đoạn lí nhí.

“Thật ngớ ngẩn. Tôi không có thời gian đôi co với mấy người. Tôi phải đi ngủ rồi. Nếu không muốn tôi gọi cảnh sát thì về đi.”

Nói rồi anh ta lặng lẽ đóng cửa. Sau tiếng khóa cửa lách cách từ bên trong, cả hành lang lặng như tờ.

“Ô kìa!”

Cậu nắm tay đấm vào cửa thình thình, dữ dội như một chú bò tót. Tôi ở đằng sau dùng hết sức kéo cậu lại.

“Thôi bỏ đi cậu.”

“Nhưng mà...”

“Thôi được rồi, thật đấy ạ. Cháu thấy nhẹ nhõm rồi. Cực kỳ cực kỳ nhẹ nhõm, nhẹ nhõm nhất trong đời từ trước đến nay. Đây là lần đầu tiên cháu lớn tiếng nói hết mọi cảm xúc của mình cho người khác như thế này, dễ từ lúc sinh ra tới giờ cũng nên.”

Nói rồi tôi nhe răng cười với cậu bằng khuôn mặt tèm lem nước mắt nước mũi.

“Nếu Takako đã nói vậy...” cậu làu bàu vẻ không bằng lòng. “Cháu thấy ổn thật rồi chứ?”

“Vâng. Nào, về chứ ạ? Cứ thế này hai cậu cháu cảm lạnh mất thôi.”

“... được rồi.”

“Vâng.”

Tôi hướng về cánh cửa nói thầm “Tạm biệt”, rồi bỏ lại nơi ấy sau lưng.

https://thuviensach.vn

Trong chiếc taxi trên đường trở về, chúng tôi hầu như không nói năng gì. Cậu như thể đã cạn hết sức lực, ngồi rũ ra tựa lưng vào ghế. Ngồi cạnh cậu, tôi đã được giải thoát khỏi căng thẳng, một mình thả trôi tâm trí mơ màng.

Không chỉ mình Hideaki có lỗi. Ngay từ đầu tôi đã biết là thế. Chuyện thành ra thế này có một nửa trách nhiệm của tôi. Sự bất cẩn và thiếu suy nghĩ của tôi đã dẫn tới kết cục đó.

Chỉ là, dù thế nào tôi cũng muốn nói ra cảm xúc của mình. Tôi muốn nói rõ những suy nghĩ của mình nếu có ai nói tôi ích kỷ. Bởi quá yếu đuối không làm nổi điều đó mà bản thân tôi đã phải chịu đau khổ suốt. Có lẽ tôi đã làm Hideaki bị vạ lây, ngay từ đầu anh ta không có ý xấu. Song nhất định tôi cần phải huỵch toẹt hết cảm xúc của mình cho anh ta rõ. Nếu không thế tôi sẽ không thể tiến lên phía trước. Dù có trải qua bao nhiêu thời gian cũng chẳng thể bước tiếp. Có lẽ nếu không được cậu tạo cơ hội chắc là tôi cứ luẩn quẩn trong mớ cảm xúc ấy mãi.

Tôi muốn nói lời cảm ơn cậu, nhào nặn ra vô số từ ngữ trong đầu. Song tôi chẳng nghĩ ra được gì. Rốt cuộc nổi lên trong đầu tôi chỉ có một lời duy nhất. Vậy nên tôi thành thật nói ra chừng ấy.

“Cảm ơn cậu...”

Cậu mỉm cười rồi ôm lấy vai tôi kéo về phía mình.

Tôi cảm nhận hơi ấm từ người cậu, tận đáy lòng cảm thấy thực an yên. Tôi đang được che chở. Có người lo lắng cho tôi như thế, tức giận thay cho tôi như thể chuyện của bản thân mình như thế. Cho tới gần đây tôi vẫn cảm thấy hình như mình cô đơn trên thế giới rộng lớn này, nhưng ở ngay bên cạnh có người đang bảo vệ tôi, suy nghĩ cho tôi. Tôi quá đỗi hạnh phúc vì điều ấy.

Chiếc taxi lặng lẽ chở chúng tôi qua những dãy phố có ánh đèn đường nhòe đi dưới mưa.

•••

https://thuviensach.vn

Tôi quyết định rời cửa hiệu ngay sau đó.

Tuy có chút khác thường, song chuyện hôm ấy đã cho tôi một cú hích. Những điều tôi băn khoăn bấy lâu đều đã được xóa hết, cơ thể hóa nhẹ bẫng. Cuối cùng tôi cũng cảm thấy đã đến lúc có thể rời khỏi nơi này.

Tôi tìm phòng trọ mới và sẽ đến sống ở đó từ tháng Ba. Chỗ ấy khá xa cửa hiệu nhưng chẳng còn cách nào khác. Từ nay trở đi sẽ như thế nào tôi cũng chưa biết. Song qua các mối quan hệ cũ, tôi đã tìm được việc làm bán thời gian ở một văn phòng thiết kế nhỏ.

Khi tôi báo sẽ đi, cậu vô cùng ngạc nhiên, vội vã nói: “Cháu có bao giờ quyết định đột ngột thế đâu...”

Nhưng ý tôi đã quyết.

“Cháu đã tận hưởng kha khá kỳ nghỉ của đời mình rồi. Nếu không nhanh chóng bắt đầu hành trình tìm ra nơi dành cho mình thì đời cháu sẽ kết thúc mà chẳng có gì mất.”

Nghe vậy cậu không nói gì nữa.

Một tháng cuối cùng trước khi chuyển sang chỗ ở mới, tôi ra sức tận hưởng nốt những ngày còn ở Morisaki. Làm việc hết mình, đọc thật nhiều sách vào thời gian rảnh. Tôi cũng làm một cuộc tổng vệ sinh cả cửa hiệu và trên tầng hai với hàm ý cảm ơn. Đám sách chồng chất lộn xộn trong căn phòng trống ngày đầu tiên tôi cũng sắp xếp lại rất trìu mến.

Tôi báo chuyện sẽ đi cho các vị khách quen và cả bên Subouru. Tất cả mọi người đều tỏ vẻ tiếc nuối làm tôi hơi muốn khóc, hóa ra mình cũng được yêu quý như thế. Thậm chí chú Sabu còn nói: “Làm con dâu chú đi” và suýt thì giới thiệu tôi với con trai chú thật.

Takano và Tomo còn cất công tổ chức cho tôi một bữa tiệc chia tay nhỏ. Trên tầng hai, chúng tôi ăn lẩu và làm ồn đến tận khuya.

https://thuviensach.vn

Tomo rất buồn vì mất bạn đọc sách, nói với tôi: “Lễ hội năm sau lại cùng đi nhé.”

Khi ấy tôi lén hỏi Takano thì được biết, trước đó ít lâu anh đã rủ được Tomo đi xem phim ở Shibuya. Tuy chưa phát triển đến mức là người yêu, nhưng chuyện đó đối với người như Takano đã là một bước tiến lớn. Tôi mừng đến nỗi bất giác vỗ mạnh vào tấm lưng mảnh dẻ của Takano mà thốt lên: “Tốt quá còn gì.”

Sau đó tôi còn bất ngờ nhận được điện thoại từ Murano, hôn thê của Hideaki, hẹn gặp nói chuyện ở quán cà phê.

Điều khiến tôi áy náy hơn hết thảy là đã gây phiền nhiễu quá nhiều cho Murano vào tối hôm ấy. Thế nên tôi tới chỗ hẹn với ý định thành tâm xin lỗi. Vậy nhưng vừa gặp nhau cô ấy đã cúi đầu thật thấp.

Hình như cô đã thấy lời nói và hành động của Hideaki đáng ngờ từ trước, rồi từ vẻ kỳ quặc của tôi hôm ấy, Murano đã đoán ra và truy hỏi anh ta đến cùng. Có điều cho tới tối hôm ấy, đến trong mơ cô ấy cũng không nghĩ đối tượng lại là tôi.

Murano liên tục khẩn khoản xin lỗi tôi, dù tôi có nói “Tôi cũng có lỗi mà”, cô cũng chỉ toàn lắc đầu. Cô nói chuyện kết hôn cũng đã hóa tờ giấy trắng. Nghe vậy tôi vội vàng xin lỗi, Murano liền nói dứt khoát: “Không phải lỗi của Takako đâu.”

Tôi bị cảm giác tội lỗi bủa vây. Ngày hôm sau khi tôi kể cho cậu nghe thì cậu nói: “Cô bé ấy nói đúng đấy. Thay vì kết hôn rồi mới biết chuyện của gã ta mà chẳng làm gì được thì biết từ bây giờ còn hơn.” Tuy đó là ý kiến của người coi Hideaki như cái gai trong mắt nhưng cũng có phần đúng. Tôi phần nào bớt được gánh nặng trên vai.

Buổi tối cuối cùng ở cửa hiệu, tôi cùng cậu đứng trên ban công tầng hai vừa ngắm trời đêm vừa uống cà phê.

Cậu tặng tôi một đống sách cũ làm kỷ niệm, nói đó là những cuốn cậu đã đọc hồi trẻ và ấn tượng sâu sắc. Tôi nhòm vào trong túi giấy

https://thuviensach.vn

nặng trịch thấy rất nhiều sách của những tác giả khá khó đọc như Fukunaga Takehiko hay Ozaki Kazuo...

Hai chúng tôi đã trải qua buổi tối cuối cùng rất thoải mái. Những lời cậu nói khi ấy tôi sẽ ghi nhớ cả đời.

Cậu mào đầu: "Cậu muốn cháu hứa với cậu một chuyện", rồi nói thế này:

"Đừng sợ chuyện yêu đương nhé. Khi còn yêu hãy yêu người đó hết mình. Dẫu cháu có vì tình yêu mà đau khổ cũng đừng chọn sống cô độc mà không yêu bất kỳ ai. Cậu rất lo sau chuyện lần này Takako sẽ ngừng không yêu ai nữa. Tình yêu là thứ tuyệt vời. Cháu đừng quên điều đó. Những ký ức khi cháu yêu một người tuyệt đối không được xóa khỏi trái tim. Chúng sẽ từ từ sưởi ấm cho cháu. Khi có tuổi giống như cậu rồi cháu sẽ hiểu điều đó."

Rồi cậu hỏi tôi, thế nào, hứa nhé?

"Cháu hiểu rồi. Cháu hứa," tôi gật. "Cháu cảm thấy cháu đã học được điều ấy ở đây rồi. Cậu đừng lo."

"Thế à. Vậy thì dù cháu có đi tới đâu cũng sẽ ổn cả thôi."

"Vâng. Cháu cảm ơn cậu."

Sáng ngày đi, tôi đứng trong ánh nắng sớm mai ngắm nhìn hiệu sách Morisaki thật lâu. Căn nhà gỗ nhỏ cũ kỹ. Mình đã từng sống ở đây đấy ư, nghĩ đoạn tôi thấy có chút khó tin.

Thở ra một làn khói trắng, tôi đứng im như vậy một lúc. Con đường được ánh dương mềm mại buổi sáng ôm trọn. Chưa hiệu nào mở cửa, cả khu ngập tràn bầu không khí bình yên tĩnh lặng khó tả.

Tôi chỉnh lại tư thế, hướng về phía cửa hiệu cúi gập người chào. Tôi thề tuyệt đối không quên cuộc sống hiệu sách Morisaki đã ban tặng.

Tôi cũng chân thành nói lời cảm ơn cậu khi đã tới tiễn tôi không kể sáng sớm. Với tôi bây giờ sự tồn tại của cậu đã có vai trò vô cùng

https://thuviensach.vn

to lớn. Khi mới tới đây tôi chẳng ngờ nổi sẽ có chuyện ấy nên cũng thấy kỳ cục.

Khi chia tay, cậu chẳng ngại ngùng khóc tu tu như một đứa trẻ, tựa như thái độ ra dáng đàn ông tối qua là giả vờ.

“Không được. Đừng đi, Takako.”

Nói đoạn cậu nắm chặt lấy tay tôi mãi không buông.

“Rồi cháu sẽ lại tới thăm cậu mà,” đáng ra tôi là người lưu luyến mới phải, tôi vừa nghĩ vừa an ủi cậu. “Cậu nhớ chăm sóc bản thân, và luôn luôn bảo vệ cửa hiệu nhé.”

Nán lại thêm một giây nữa thôi có lẽ quyết tâm rời đi của tôi sẽ lại cùn mất. Tôi nhanh chóng nói lời chia tay với ông cậu còn đang níu giữ rồi cất bước.

Tôi rảo bước đi không một lần quay đầu nhìn lại cho đến tận cuối ngõ Sakura. Vừa đi, những kỷ niệm từ trước đến giờ dâng đầy trong lồng ngực khiến nước mắt tôi tự nhiên trào ra. Song bằng cách nào đó tôi đã cố nhịn được mà đi đến tận cuối ngõ.

Rồi linh tính mách bảo, tôi bất đồ dừng chân khẽ quay đầu lại.

Tôi nhìn thấy hình dáng nhỏ bé của cậu đang đứng ở chính giữa ngõ vẫy tay rất mạnh. Nhìn dáng điệu ấy tôi không thể chịu đựng được nữa. Nước mắt tuôn ra ròng ròng không kiềm lại được.

Tôi để mặc khuôn mặt lem nhem nước mắt vẫy tay lại. Đáp lại cậu còn vẫy tay mạnh hơn. Ánh nắng buổi sáng lấp lánh sau lưng cậu.

“Cậu giữ gìn sức khỏe nhé!” Tôi hét to rồi lại rảo gót bước đi trên con phố Yasukuni ngập những người.

Chắc hẳn những người đang đi lại trên đường khi nhìn thấy tôi vừa đi vừa nức nở đều nghĩ tôi kỳ quặc. Song tôi chẳng để tâm chuyện đó. Bởi tôi bây giờ muốn khóc thì khóc, mà nước mắt này lại là nước mắt hạnh phúc nhất của tôi từ trước tới giờ.

Không khí buổi sáng trên đường lạnh tê tê pha lẫn cả chút ít hương vị mùa xuân.

https://thuviensach.vn

Trong bầu không khí ấy tôi cắm cúi tiến thẳng về phía trước.

https://thuviensach.vn

MOMOKO TRỞ LẠI

“Takako, lâu rồi không gặp... Cô thấy mình giống chàng Urashima Tarou* quá.”

Cô Momoko đứng chờ tôi trước cửa hiệu, vừa thấy tôi đã nói vậy rồi cười lớn. Tiếng cô vang vọng khắp phố sách nhỏ. Nom cô chẳng hề bận tâm, chẳng hiểu sao tôi bất giác co người lại.

Ra là thật. Cô đã trở về. Bây giờ khi cô Momoko đang ở trước mặt, cuối cùng tôi cũng nắm được tình hình. À không, tôi đã được nghe kể nên trong đầu vốn đã hiểu rõ. Có điều cho tới trước khi tận mắt nhìn thấy tôi vẫn không tài nào tin được. Cảm giác chắc cũng giống như khi nhìn thấy ma.

Song đúng là cô Momoko đang ở đó thật. Mà còn cực kỳ rạng rỡ. Vẻ rạng rỡ ấy là sao nhỉ? Đó mà là thái độ của một người năm năm trước bỏ đi rồi đột ngột quay về ư? Trong khi đó, cậu Satoru thì đứng ngây ra bên cạnh, vẻ mặt như một chú chó vừa ăn phải đồ thiu thối. Lẽ ra phải ngược lại mới đúng.

“Sao thế? Mặt cháu như thể nhìn thấy ma vậy. Tệ quá vậy.”

Cô Momoko phụng phịu nói với tôi, nãy giờ vẫn chưa thốt ra câu nào.

Ma cũng chẳng đáng ngạc nhiên bằng cô. Tôi suýt bật ra câu ấy nhưng vội kìm lại, chỉ nói: “Cô Momoko vẫn khỏe chứ ạ?” Lần cuối cùng tôi gặp cô đã là hơn mười năm trước.

Hồi còn trẻ cô Momoko rất đẹp. Tuy không tới mức hồn xiêu phách lạc, song cô có vẻ đẹp khiến người ta cứ vô thức nhìn theo. Có thể nói cô như viên đá đẹp tìm thấy trên bãi biển, dù không đắt giá nhưng luôn tỏa sáng lấp lánh. Trong những buổi họp gia đình của ông,

https://thuviensach.vn

dáng cô ngồi thẳng lưng gọn gàng để không nổi bật (cô Momoko khá nhỏ người) đối với đứa trẻ như tôi không hiểu sao cứ thấy huyền bí.

Cô Momoko khi đã có tuổi vẫn rất đẹp. Cô chỉ vận chiếc áo len chui đầu màu nâu nhạt với quần jean xanh, trang điểm cũng gần như không, song nom vẫn rất trẻ với những biểu cảm phong phú, sống lưng thẳng tắp và cách trò chuyện lanh lợi. Thay vì nói cô đã có tuổi, nói cô đã tháo bỏ hết những thứ thừa thãi để tái sinh có lẽ đúng hơn.

Dẫu sao thì người căng tràn sức sống như cô nhìn thế nào cũng không giống kẻ đã bỏ đi rồi đột nhiên quay trở về. Trong khi đó, cậu thì gù, quần áo thì sờn cũ, tóc tai bù xù, rõ là dáng vẻ của người già.

“Takako đã lớn hẳn thành một thiếu nữ rồi nhỉ,” cô Momoko nheo mắt nhìn tôi nói, như thể tôi chói sáng lắm. “Khi ông mất cháu vẫn còn là học sinh cấp ba. Cứ như mới chỉ hôm qua thôi ấy.”

Chiều muộn một ngày thu trong trẻo, tôi, cậu Satoru và cô Momoko đã cùng có mặt như thế trước cửa hiệu sách Morisaki.

•••

Cô đã về.

Cú điện thoại đầy phấn khích của cậu Satoru đến vào hai ngày trước. Đã nửa năm trôi qua kể từ ngày tôi rời khỏi hiệu sách Morisaki.

Hồi chấm dứt chuỗi ngày dài nghỉ ngơi ở hiệu sách, tôi bắt đầu làm việc tại một văn phòng thiết kế nhỏ. Ba tháng trước, cuối cùng tôi cũng được thăng cấp từ nhân viên bán thời gian lên làm nhân viên chính thức với những chuỗi ngày bận rộn, nên phải tới hai tháng rồi chưa thò mặt tới Morisaki. Bởi thế khi cậu gọi, tôi đã nghĩ chắc chỉ đơn thuần là rủ đến chơi. Song nghe giọng nói cực kỳ phấn khích của cậu tôi biết không phải chuyện nhỏ.

Qua ống nghe, cậu kể tình hình khi ấy chi tiết đến nỗi tôi sốt hết cả ruột. Tóm tắt ngắn gọn nội dung cuộc điện thoại dài tới hai tiếng là

https://thuviensach.vn

như thế này.

Hôm ấy, vẫn như mọi khi, cậu ở cửa hiệu trong khu Jimbocho từ sáng tới tối. Buổi trưa bán được mấy cuốn sách hiếm của Mori Ogai và Oda Sakunosuke, một ngày buôn bán khá có lời nên cậu đón buổi tối với tâm trạng tốt hơn thường ngày. Cậu đang vừa huýt sáo vừa chuẩn bị đóng cửa hiệu thì cửa trước khẽ mở ra, có ai đó bước vào.

Ái chà, giờ này mà vẫn có khách sao. Tuy nghĩ vậy nhưng cậu vẫn đấu lưng về phía cửa tiếp tục hăng say dọn dẹp. Song vị khách ấy xem ra không có ý muốn vào bên trong, nín thở đứng im lặng trước cửa. Khách gì lạ quá. Cậu nghi hoặc đang định quay lại thì bỗng nhiên vị khách ấy cất tiếng khẽ nói điều gì. Nghe thấy giọng nói ấy, cậu đã sốc đến độ "như bị búa nện vào đầu đến mười nghìn cú".

Ban đầu cậu tưởng đã nghe nhầm. Nhưng mặt khác, thực ra cậu cũng biết không phải mình nghe nhầm. Không thể có chuyện nghe nhầm giọng nói ấy, giống như không thể có chuyện một lúc có hàng trăm vị khách xúm xít kéo tới Morisaki.

Hướng về phía tấm lưng đang đông cứng không thể cử động nổi của cậu, lần này người kia nói giọng rõ ràng hơn.

"Satoru..."

Hít một hơi thật sâu rồi cậu cũng dám quay lại nhìn chủ nhân của giọng nói ấy.

Quang cảnh cửa hiệu vốn đã nhìn quen bị đẩy ra xa mãi phía sau, đập vào mắt cậu rõ ràng nhất chỉ có hình ảnh của người đang đứng giữa khung cảnh ấy. Người bỏ đi đã năm năm mà cho đến một phút trước vẫn không có tin tức gì, vợ cậu. Cậu không thể rời mắt khỏi cô ấy. Cảm giác như đang mơ. Giấc mơ không biết đã mơ thấy mấy trăm lần. Nhưng nếu là mơ, thì sự tồn tại của cô ấy trong giấc mơ này thật quá. Diện mạo không khác phân nào so với trước khi bỏ đi, đúng là cô Momoko đang đứng ở đó.

Lặng im một iúc lâu rồi cô Momoko khẽ mỉm cười, nói:

"Em về rồi đây."

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ y hệt như chỉ vừa mới đi dạo một lát rồi về. Hành lý cũng chỉ có một túi nhỏ cầm trên tay.

Cậu cứ chằm chằm nhìn cô ấy mãi, cuối cùng trả lời.

“Em đã về đấy à.”

Cô Momoko không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng leo lên căn phòng trên tầng hai.

Kể từ đó, cô sống hẳn trên tầng hai cửa hiệu...

“Khoan khoan khoan.”

Tôi vẫn cố nhịn mà nghe, nhưng đến đây thì đã quá giới hạn của sự kiên nhẫn.

“Gì vậy cậu? Cái gì mà ‘em về rồi đây’ với lại ‘em đã về đấy à’ cơ chứ. Cái gì mà ‘sống hẳn’ cơ chứ. Sao nghe giống truyện ma quá.”

Song cậu vẫn nghiêm túc đến cùng.

“Chuyện thật đấy Takako.”

“Nếu thế thật thì cả hai người đều kỳ lạ quá. Sao cô Momoko lại đường đột quay về như thế? Sao cậu lại không nổi giận tí nào chấp nhận luôn thế?”

“Kể cũng lạ...” bằng giọng lơ đãng cậu nói đầy cảm khái, “nhưng chuyện cứ tự nhiên thành ra như thế.”

Tôi phát chán đến mức chẳng nói thêm được lời nào. Vốn dĩ cậu đã như người thuộc thế giới khác rồi, song lần này thì cả hai vợ chồng họ đều quá bất thường.

“Lẽ nào sau đấy cậu cũng không hỏi gì cô Momoko sao?”

Tôi nghiêm trọng hỏi, cậu trả lời giọng thản nhiên như không.

“Ờ, cậu cũng không thích hỏi đâu.”

“Trời. Cậu phải đưa cô ấy về nhà bên Kunitachi rồi hỏi cho ra nhẽ đi chứ.”

“Cô ấy không thích vì bên đó không yên tĩnh. Cô ấy nói thích ở trên tầng hai của hiệu sách hơn. Takako, chuyện tâm lý của phụ nữ cậu chẳng hiểu tí nào. Sao cô ấy lại quay về nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Bên kia đầu dây cậu nói giọng băn khoăn. Nhưng tôi chỉ lạnh lùng trả lời.

“Chuyện ấy làm sao cháu biết. Vợ cậu thì cậu phải hiểu nhất chứ.”

“Trước đây đúng là cậu rõ hơn ai hết đấy. Nhưng bây giờ thì thành ra hoang mang như đang dò dẫm trong bóng tối mất rồi. Cháu cũng là phụ nữ nên chắc giữa phụ nữ với nhau cũng có chỗ hiểu hơn chứ hả?”

“Đúng là cháu cùng giới tính. Nhưng xét về chủng loại sinh vật thì cháu nghĩ là khác.”

Tôi nói vậy, cậu im lặng một lúc rồi thở dài.

“Này... Takako... Có khi nào... Có khi nào cô ấy lại bỏ đi nữa không...”

Giọng nói tha thiết của cậu làm tôi hơi lay động. Tôi nhớ lại dáng lưng cô độc của cậu trong buổi tối tôi hỏi về cô Momoko lúc cùng nhau lững thững đi bộ. Con người này đúng là cho tới giờ vẫn còn yêu cô Momoko. Vì chuyện ấy mà tới giờ vẫn luôn đau khổ. Dáng lưng ấy, nếu có thể, tôi không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

“Cậu không muốn cô Momoko đi ạ?”

“Cậu không biết. Ngày trước cậu nghĩ dù cô ấy đang ở đâu, cứ miễn sống hạnh phúc là được. Nhưng giờ cô ấy quay về thế này cậu lại có suy nghĩ khác. Nhưng không thể để Momoko không hạnh phúc được. Trời ạ, cậu đúng là kẻ ngạo mạn.”

Ái chà. Cứ thế này thì chẳng đi đến đâu cả. Tôi đành từ bỏ, hỏi:

“Thế cậu muốn nhờ cháu chuyện gì vậy?”

“Hả? Sao cháu biết?”

“Sao lại không, cháu đã sống với cậu bao lâu chứ.”

“Takako, cháu gái tuyệt vời như cháu trên đời này thật không có người thứ hai. Cậu nợ cháu nhiều lắm.”

https://thuviensach.vn

Như tôi đã đoán ra được phần lớn, cậu muốn nhờ tôi dò hỏi ý định thực sự của cô Momoko. Sao cô lại quay về vào lúc này, dự định kế tiếp của cô là gì. Năm năm trước, cô Momoko chỉ để lại tờ giấy viết độc có hai dòng "Em sẽ sống tốt, đừng đi tìm em" rồi bỏ đi mất. Hành lý cũng hầu như không mang theo. Lần đó chẳng hề có bất cứ dấu hiệu hay báo trước nên lần này không biết rồi sẽ xảy ra chuyện gì.

Hồi đó, rốt cuộc cậu đã quyết định làm theo lời cô để lại, không đi tìm, cũng không đi báo mất tích với cảnh sát sau khi đã suy nghĩ rất lung và phân vân hồi lâu.

"Bọn cậu không có may mắn được có con, cô ấy lại rất quý Takako. Nên cậu nghĩ nếu là cháu nhất định cô ấy sẽ nói ra." Cậu thêm vào câu ấy rồi nói "Trông cậy hết vào cháu đấy!", đoạn cúp máy.

Cô Momoko quý tôi ư? Gần như tôi chưa bao giờ nói chuyện với cô, vậy mà...? Dù thế nào cũng thấy nghi ngờ. Vả lại đó là chuyện của vợ chồng họ nên người ngoài như tôi mà đi xen vào thì cũng ngại. Song nghe giọng nói buồn bã của cậu, tôi không thể từ chối. Dù sao cậu cũng là ân nhân quý báu của tôi.

•••

"Vào trong trước đã. Có nhiều chuyện để nói mà."

Chúng tôi bị lời nói của cô Momoko thúc giục, từ chỗ đang đứng trước cửa hiệu bước vào bên trong. Đã hai tháng rồi tôi mới bước chân vào nơi đây.

Bên trong cửa hiệu vẫn ngập tràn sách như thế. Mỗi bước đi là sàn gỗ lại kêu ken két. Ánh trời chiều mềm mại đan cài qua khung cửa sổ, xuyên qua đám bụi đang nhảy múa lơ lửng. Tôi hít đầy lồng ngực bầu không khí thân thương của cửa hiệu.

Nhớ lại lần đầu tiên tới đây, tôi đã chau mày nói "mùi ẩm mốc", rồi cậu cười khổ. Chẳng ngờ giờ đây, cái mùi ẩm mốc phủ đầy trên

https://thuviensach.vn

những cuốn sách cũ ấy tôi lại cảm thấy quá đỗi thân thương.

Ba chúng tôi xúm lại trước quầy tính tiền ăn bánh cá nướng. Tôi đã mua làm quà trên đường tới đây. Trong lúc ân tầm hai lần có khách đến, họ giật mình nhìn chúng tôi đang túm tụm như lũ chuột mở cuộc họp, mua sách rồi đi mất. Cô Momoko lịch sự tiếp đón khách hàng thay cho cậu. Quả là đã nhiều năm đóng vai trò vợ của chủ hiệu sách cũ, cô nói chuyện với khách rất nhuần nhuyễn.

Vào bên trong rồi hầu như người nói vẫn là cô Momoko. Chuyện của cô như một chiếc máy bay bị rơi vào trạng thái mất lái. Chẳng có chút logic nào.

À này Takako, cháu từng sống ở đây à? Giống cô bây giờ nhỉ. Điều hòa chẳng có tí tác dụng nào nên chắc chắn mùa hè nóng đúng không? A cái bánh cá này đầy nhân đậu đỏ đến tận đuôi, ngon thật ấy. Cháu mua ở đâu thế? Khu này cũng thay đổi khá nhiều so với ngày xưa rồi nhỉ. Có nhiều cửa hiệu tân thời hơn. À, bảo là tân thời hơn thế này thì đúng là cô già rồi nhỉ.

Cô Momoko cứ thay đổi chủ đề câu chuyện liên tục, thỉnh thoảng không hiểu sao lại véo má cậu Satoru. Vì bị véo không biết bao nhiêu lần nên hai má cậu đỏ ửng.

“Cô này, sao cô cứ véo má cậu mãi thế?”

Thấy cô Momoko kỳ quặc quá, tôi ngạc nhiên xen vào. “Ô, cô làm thế sao?” cô Momoko tròn mắt.

“Em làm thế đấy!”

“À cái tật từ ngày xưa của cô đấy. Đi véo má người ta ấy. Chẳng hiểu sao với người quen thân là cô cứ véo má họ. Một biểu hiện của sự yêu mến chăng. Nhưng mà mặt Satoru lúc bị véo nom rất đáng yêu dấy chứ.”

Nói đoạn cô dùng cả hai tay véo mạnh hai má cậu, rồi day lên day xuống, day trái day phải như trò phạt trẻ con. Mặt cậu chỉ thấy đáng thương mà chẳng có tí đáng yêu nào.

“Dừng lại đi mà.”

https://thuviensach.vn

Cậu cất tiếng kêu đau thương. Nhưng hình như cũng do đã quen với việc này hay sao mà cảm giác như trong giọng cậu pha lẫn một nửa cam chịu. Nhìn phản ứng của cậu, cô Momoko cười khúc khích rồi cuối cùng cũng giải phóng cho cậu. Lẽ nào cô Momoko lại là kẻ thích tàn bạo với người khác ư.

"Có Takako ở đây đấy, xấu hổ quá!"

"Ô kìa, có sao đâu. Con bé cũng chẳng phải người ngoài. Cháu gái anh cơ mà."

"Chẳng phải mất hết sự tôn nghiêm của người lớn rồi hay sao?"

Nghe cậu nói vậy cô liền đốp lại ngay: "Chưa khi nào em thấy anh có tôn nghiêm hết."

Nếu quen thân rồi có khi nào cô cũng véo má tôi không nhỉ. Vừa nhìn hai người họ nói qua nói lại tôi vừa thấy sợ.

Thế rồi cô Momoko lại nhảy phốc sang đề tài khác.

Đột nhiên cô siết chặt tay tôi, nhìn tôi không chớp mắt rồi nói:

"Được gặp Takako thế này thật vui. Thỉnh thoảng cô lại nhớ lại đấy. Cô cháu gái đáng yêu ấy bây giờ đang làm gì nhỉ. Cô học sinh cấp ba Takako lúc nào cũng điềm tĩnh, bình thản. Cô thấy cô bé ấy rất đáng yêu. Hai bím tóc cũng dễ thương nữa."

"Cô đã nghĩ vậy sao ạ. Cháu không được như thế đâu."

Tôi không nói thêm được lời nào nữa. Hồi ấy tôi đang tuổi dậy thì nên lúc nào tâm trạng cũng nặng trĩu cáu giận, không thể thể hiện ra ngoài mà cũng chẳng thể tự mình xử lý, suốt ngày buồn phiền lo lắng. Vậy mà người ngoài nhìn vào lại thành ra như cô nói. Chuyện tôi tỏ ra chín chắn trong những buổi họ hàng tụ họp cũng đơn giản chỉ là để tránh bị chú ý mà thôi.

Vốn tôi là kẻ chẳng gây được ấn tượng với người khác. Vừa nhìn cô Momoko đang nhìn tôi bằng ánh mắt lấp lánh không chớp tôi vừa thẫn thờ nghĩ. Chuyện về cậu Satoru tôi cũng đã hiểu sai rất nhiều. Rốt cuộc nếu không thành thật đối diện, có lẽ sẽ giống như dù là máu mủ

https://thuviensach.vn

ruột thịt hay cùng học chung một lớp, làm cùng chung một chỗ bao nhiêu năm mà vẫn không hiểu gì về nhau. Trong chuyện với Hideaki chắc chắn đúng là tôi có phần trách nhiệm không nhỏ. Tôi suy nghĩ đến cả chuyện ấy.

"Nói thế thì cháu cảm thấy cô Momoko cũng có phần khác đi nhiều so với ngày xưa."

Tôi thử nói với giọng hơi châm chọc để phản kích. Song cô Momoko cất tiếng cười sảng khoái mà chẳng có vẻ gì là phật ý.

"Đúng thế nhỉ. Trong những buổi họ hàng tụ họp cô toàn giả vờ thôi. Họ hàng của cái người này có nhiều người cứng nhắc mà đúng không? Bố chồng cũng vậy nốt, biểu cảm trên khuôn mặt chẳng bao giờ thay đổi, cứ như đang đeo mặt nạ kịch Nô. Bọn cô cũng đùng cái kết hôn nên phải xuất hiện trong những buổi tụ họp ấy cô thấy gượng gạo không chịu nổi. Có mặt bọn cô là không khí cứ căng thẳng thế nào ấy. Cô đã cố hết sức thu gọn vào một góc cho khỏi nổi bật đấy."

"Ra là vậy sao. Ấy vậy mà cô cũng kết hôn với cậu nhỉ."

"Thì hồi đó chuyện sống thử vẫn bị đàm tiếu mà. Bọn cô gặp nhau ở Paris, phải lòng nhau và quay về Nhật Bản rồi lập tức thành người một nhà đấy. Nghe dữ dội nhỉ."

"Pa... Paris?" Tôi cất giọng hoang mang. "Sao lại là Paris?"

"Ô cháu không biết sao? Hồi đó vì một vài lý do nên cô tạm trú ở Paris. Còn người này thì đang đi du lịch bụi. Bọn cô tình cờ gặp nhau chỗ quầy sách cũ ở khu chợ trời. Xuất thân từ hiệu sách cũ thì đến lúc đi du lịch thôi khỏi tới mấy chỗ sách cũ làm gì đúng không? Mà cái người này lúc ấy còn râu ria lởm chởm, khoác cái giẻ rách, bộ dạng như ăn mày ấy."

"Làm thế để bọn móc túi hay ăn cướp không chú ý đến anh đấy chứ," từ bên cạnh cậu cãi. Song cô Momoko chẳng để vào tai.

"Cơ mà thử nói chuyện thì hóa ra lại là một người thú vị. Nhưng trên hết là cứ buồn bã kiểu gì, khiến cô không thể bỏ mặc được. Thế nên cô đã muốn thử hẹn hò xem sao."

https://thuviensach.vn

“Thế ạ.”

Chẳng biết tôi đã bị cuốn theo nhịp của cô Momoko tự lúc nào. Vậy ra hai người họ đã gặp nhau trong thời gian cậu mang nỗi trăn trở đi du lịch khắp thế giới. Mà lại là ở Paris lãng mạn. Song điều tôi thấy khó hiểu nhất là tại sao cô Momoko lại ở Paris khi ấy. Tôi thử hỏi nhưng cô chỉ trả lời, tuổi trẻ mà, rồi không nói thêm gì nữa đoạn lảng sang chuyện khác. Đúng là một người nhiều bí mật.

“Nói chung bọn cô đã gặp nhau như thế rồi quay về Nhật Bản kết hôn, bị mọi người nhìn bằng ánh mắt lạnh nhạt. Nhưng từ khi ông cháu ngã bệnh, người này quyết định tiếp quản cửa hiệu thì bọn cô đã cùng nhau quyết tâm cố gắng để khiến mọi người phải nhìn nhận lại đấy.”

“Anh thì chẳng định khiến ai thay đổi cách nhìn đâu,” cậu lại xen ngang.

“Đừng nói điêu. Hồi ấy anh đã mang nhiều ám ảnh với bố đúng không? Gì chứ chuyện đó em để ý thấy rõ đấy.”

Cậu chẳng bào chữa được lời nào, thoái chí luôn. Vợ cậu mà cậu chẳng phản kháng tí gì. Đây là lần đầu tiên tôi được tận mắt chứng kiến cậu như thế nên mấy lần suýt phì cười.

Song, là người ngoài cuộc nhìn vào tôi chỉ thấy hai vợ chồng họ thực quá đỗi hòa thuận. Tuy nghe kỳ lạ nhưng tôi cảm thấy ghen tị với mối quan hệ của hai người họ.

Không khí gắn bó ấy, mà có lẽ diễn tả từ “đồng chí” hay “tâm giao cũ” phù hợp hơn thay vì từ “vợ chồng” hẳn nhiên có sức mạnh khiến ngay cả tôi cũng thấy lòng thư thái.

“Cửa hiệu còn nhiều việc nên...”

Cậu lầm bầm giải thích rồi rút khỏi cuộc tranh luận, cô Momoko liền kéo tôi lên căn phòng trên tầng hai. Thế rồi y hệt như nói chuyện bí mật, đột nhiên cô ngồi sát lại gần tôi.

“Takako này, từ giờ trở đi cô cháu mình thân hơn nhé.”

https://thuviensach.vn

Cô lại nắm tay tôi rồi nhìn tôi không chớp. Đôi bàn tay nhỏ nhắn như của trẻ con.

“Sao ạ...”

“Cháu thân với mỗi Satoru thôi thì tệ quá đó. Cô cũng muốn thân với Takako mà. Được không?”

“À...”

Vừa gật đầu tôi vừa thầm rên rỉ, vụ này khó nhằn đây.

•••

Chẳng mấy chốc vầng dương cũng khuất dạng, trời đã tối hẳn. Tôi kiên quyết nói lời tạm biệt với cô Momoko đang cố níu tôi ở lại mà rời khỏi cửa hiệu.

Thong thả bước trên con đường dài và hẹp, tôi đi về phía nhà ga. Không khí buổi tối dịu mát se se lạnh. Dưới ánh điện, bóng tôi đổ dài chạy trên mặt đường.

Đến trước quán Subouru, đôi chân tôi tự nhiên dừng lại. Chỉ nhìn ánh điện màu cam sáng rực rỡ bên con phố đêm cô quạnh thôi, tôi đã phản xạ có điều kiện, thèm uống một cốc cà phê. Tôi xem đồng hồ, mới hơn tám giờ. Tôi bước chân như bị hút vào trong.

Cửa hiệu như mọi khi vẫn ồn ào dù đã tối. Tiếng dương cầm du dương xen lẫn tiếng nói cười của khách khứa vang đến tận chỗ tôi đang đứng.

Rồi tôi nhìn thấy một dáng người quen thuộc đang ngồi bên quầy rượu. Dáng lưng vừa béo vừa ngắn với cái đầu nhẵn bóng, chắc chắn là chú Sabu. Chú đang hăng say nói chuyện gì đó với chủ quán. Khi phát hiện thấy tôi, chú liền vẫy tay rối rít gọi tôi tới ngồi cạnh.

“Kìa Takako, lâu quá không gặp.”

Vừa ngồi xuống cạnh chú Sabu tôi liền được ông chủ chào đón với nụ cười chẳng hề thay đổi.

https://thuviensach.vn

Tôi định mỉm cười đáp lại thì, “Takako, cháu phải làm cái mặt dễ thương ấy. Thế mới nhiều người thích,” chú Sabu bỗng dưng trêu chọc.

“Cảm ơn chú đã quan tâm quá mức,” tôi đáp trả.

Chú Sabu liền cười khùng khục như thể có gì hay ho lắm.

“Cháu tới đúng lúc đấy. Chú vừa nói đến chuyện đó xong. Momoko về rồi hả? Satoru cũng kín miệng quá. Sao chẳng nói gì với chú không biết.” Giọng nói rõ ràng đầy hiếu kỳ.

“Anh Sabu tò mò quá đấy.”

Bị ông chủ quở trách chú Sabu liền hờn dỗi: “Có sao đâu mà. Chẳng phải chính ông chủ nói với tôi chuyện ấy sao. Chính ông nói Momoko đã về.”

Một ông chú làm ra vẻ hờn dỗi cũng chẳng đáng yêu tẹo nào. Tôi muốn được gặp Tomo cực kỳ đáng yêu đang làm thêm ở đây, song tiếc là sau khi tốt nghiệp cô đã nghỉ việc và không còn tới quán nữa. Hình như cô và Takano vẫn đang duy trì mối quan hệ mang tên “tình bạn”.

Ông chủ, vẫn đang bị chú Sabu làu bàu, nhẹ nhàng đặt cốc cà phê trước mặt tôi. “Tối qua cô ấy có ghé qua đây, nên chú đã kể ra,” ông chủ nói giọng áy náy. Song ánh mắt lại tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

“Dù sao Sabu cũng biết cả hai người bọn họ và chuyện của Momoko mà.”

“Đúng vậy đấy. Tôi đã loanh quanh ở khu này bao nhiêu năm rồi cơ chứ,” chú Sabu ưỡn ngực quay đầu lại nói vẻ oai vệ lắm.

“Sao, chú Morisaki đã kết hôn rồi ư? Nhìn chẳng giống gì cả.”

Chẳng biết Takano bước ra khỏi khu bếp từ khi nào, một tay cầm đĩa một tay cầm khăn lau, hứng thú tham gia vào câu chuyện.

“À đúng rồi, cháu chưa biết đúng không? Đúng là trông Satoru như kẻ góa vợ ấy nhỉ. Ấy thế mà hồi trẻ cũng giỏi tán tỉnh lắm. Đúng không ông chủ?”

https://thuviensach.vn

“Có chuyện đó thật. Mà Momoko vẫn đẹp như thế nhỉ. Cô ấy đã vui vẻ nói rằng ‘thật vui khi lâu lắm rồi mới được uống cà phê của ông chủ’ nữa.”

“Trời! Ông chủ yếu đuối quá đi. Được nịnh chút đã khoái chí rồi. Tôi mà được phép nói ấy, thì chuyện bỏ đi mất tăm bao nhiêu năm trời rồi đột nhiên quay lại như thế cứ như chuyện đùa. Satoru cũng nên nhanh nhanh đuổi người đó đi thì hơn. Vợ tôi mà như thế là tôi cho đo ván rồi.”

Chú Sabu càng nói càng kích động, mặt đỏ bừng như bạch tuộc.

“Ô kìa anh Sabu, sao bạo miệng thế. Mỗi lần bị vợ bắt dọn dẹp đống sách là anh lại khóc lóc đấy thôi.”

Tôi và Takano vừa nghe ông chủ nói vậy liền phá ra cười.

“Ông chủ nhiều chuyện quá đấy! Cậu kia cười cái gì, đi làm việc đi!”

“Cháu xin lỗi. Cháu xin lỗi.”

Takano bị chú Sabu ném khăn ướt vào người, vội lẩn vào bên trong.

“Cáu giận lung tung rồi bắt nạt nhân viên của tôi là không được đâu nhé,” ông chủ làm mặt ngạc nhiên nhìn chú Sabu.

“Chẳng phải suốt ngày ‘ngài’ làm thế còn gì.”

“Đấy là do yêu quý mới thế. Yêu quý!” Ông chủ nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm tức. “Còn anh cứ giữ khư khư vợ mình thì gọi là sợ hãi.”

“Ông chủ ấy mà, từ xưa đã đáng ghét rồi. Thôi, tôi giận rồi. Giận điên người. Đã thế tôi chẳng thèm thay mặt Satoru trách mắng Momoko nữa. Dù sao thì kẻ ngu xuẩn ấy cũng chẳng bao giờ nói nổi một câu cứng rắn.”

“Nào nào, không nên xía vào chuyện nhà người ta như thế.”

Tuy quở trách như vậy nhưng rõ ràng chính ông chủ là người khơi chuyện.

https://thuviensach.vn

Gì đây không biết? Những con người kỳ quặc lại cùng tụ tập hết về khu này. Vừa nghĩ tôi vừa cười khổ, thì bỗng lời chú Sabu bắn tới "Takako, đừng có cười nhạt một mình như thế. Chú nhìn khó chịu lắm!"

Ngay sau lúc ấy có chút chuyện xảy ra ở Subouru.

Tầm chín giờ, chú Sabu sau khi làm ầm ĩ một hồi rồi cũng ra về (chắc là nếu không về sớm chú sẽ bị vợ mắng), tôi quyết định chuyển xuống dưới bàn ngồi.

Trời đã về khuya, khách cũng chỉ còn lác đác vài người. Tôi gọi thêm một cốc cà phê rồi lôi từ trong cặp cuốn sách bỏ túi đang đọc dở ra. Đến đây tôi giật mình. Tôi để ý thấy đang ngồi bên cửa sổ là một người tôi từng nhìn thấy.

Đó là một chàng trai dong dỏng, tầm hơn hai lăm tuổi. Anh ta mặc sơ mi màu xanh nhạt và quần âu màu xám, mái tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng. Tuy không màu mè nhưng có cảm giác sạch sẽ và đem lại thiện cảm. Cuốn sách bỏ túi đọc dở để lật úp trên mặt bàn, anh ta thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ chừng như đang đợi ai.

Anh ta đợi ai nhỉ, vừa nghĩ tôi vừa nhìn anh ta không rời. Rồi như cảm thấy ánh mắt của tôi, anh ta bất thình lình quay lại.

Khi hai ánh mắt gặp nhau, cả tôi và anh ta đều lộ vẻ ngỡ ngàng. Rồi anh ta hết nhìn tôi lại nhìn cuốn sách tôi đang cầm trên tay như thể đang cân nhắc, đoạn như hiểu ra điều gì, gật đầu khẽ nói: "Xin chào."

Rốt cuộc khi nghe thấy giọng nói ấy tôi cũng nhớ ra đã gặp anh ta ở đâu.

Đúng là chẳng có gì để nhớ thật. Đó là khách đã từng tới hiệu sách Morisaki. Vì cửa hiệu hầu như toàn những khách quen có cá tính rõ rệt mà đứng đầu là chú Sabu, nên những vị khách có phần xa cách như anh ta dù sao cũng rất khó lưu lại ấn tượng. Do vậy nên tôi không thể ngay lập tức nhớ ra được. Xấu hổ vì đã nhìn anh ta chăm chăm như thế, tôi vội vàng đáp lại.

"Chào anh, lâu quá không gặp."

https://thuviensach.vn

Thấy tôi tức tốc cúi đầu chào, anh ta cười híp mắt nói: “Ấy ấy, cô đừng khách sáo thế.” Nụ cười của anh ta đem lại cảm giác rất dễ chịu, nhìn vào thấy yên tâm.

Đúng lúc ấy, cô bé phục vụ đem tách cà phê đặt trên đĩa tới cho tôi, luống cuống không biết phải làm thế nào khi đứng chắn giữa tôi và anh ta. Tôi cũng bị cuống lên theo.

Nhìn cảnh đó, anh ta khách sáo mời: “Nếu không ngại, cô sang ngồi với tôi nhé.”

“Nhưng hình như anh đang chờ ai đúng không ạ?” Tôi ngập ngừng hỏi.

“Không, cũng không hẳn là như thế,” anh ta trả lời.

Cô phục vụ nghe vậy liền lấy lại phong thái rồi cười nói: “Vậy tôi xin đặt ở đây,” rồi nhanh chóng đặt cà phê lên phía bàn anh ta.

Vậy là tôi đành thuận theo mà nói “Vậy tôi sẽ sang bên đó”, rồi chuyển tới ngồi đối diện anh ta.

Những lúc thế này mới thấy tôi đúng là dễ dụ. Anh ta chẳng qua chỉ mời cho phải phép, chắc chắn không phải vì muốn nói chuyện với tôi rồi. Chẳng phải tôi đang quấy nhiễu thời gian ở một mình của anh ta sao? Nghĩ đoạn tôi bỗng thấy áy náy.

Tôi vừa ngồi vào chỗ, cô phục vụ liền nói: “Mời chị,” đoạn cúi chào rồi đi mất. Chúng tôi nhìn theo bóng cô ấy đi xa rồi lại một lần nữa đối mặt nhau.

Im lặng.

Sao thấy khó chịu thế nhỉ. Vừa nghĩ tôi vừa bồn chồn, bỗng nhiên anh ta thấp giọng cười. Tôi còn đang ngẩn ra thì anh ta nói: “Xin lỗi cô. Tôi chợt nghĩ sao giống đi xem mắt quá.” Nhìn nụ cười của anh ta tôi bất giác phì cười theo.

“Chúng ta chưa chào hỏi hẳn hoi nhỉ.” Anh ta hắng giọng nói. “Tôi là Wada. Wada Akira.” Anh ta xưng tên. Sau đó nói đang làm

https://thuviensach.vn

việc ở một nhà xuất bản ngay gần đây, chuyên về tài liệu giảng dạy, ví dụ như sách giáo khoa.

Tôi cũng xưng tên lại.

“Đúng rồi, Takako. Tôi nhớ người chồng tươi vui của cô lúc nào cũng lớn tiếng gọi ‘Takako! Takako!’,” anh ta cứ vừa cười vừa gật đầu.

Tôi đỏ bừng hai má khẽ lầm bầm: “Đó là cậu tôi.”

“Sao, cậu ư? Có họ hàng buôn bán sách cũ thật là hay.”

Wada nói như rên rỉ, có vẻ thực sự ghen tị.

“Cô không ở cửa hiệu đó nữa ư?”

“Vâng. Vì một vài lý do tôi được ăn nhờ ở đậu một thời gian. Nói sao nhỉ, giống như một thời kỳ để nạp điện vậy.”

“Thời kỳ nạp điện? Ở cửa hiệu đó?”

“Vâng.”

Wada lại rên lên.

“Hay thật ấy, thời kỳ nạp điện. Nhưng mà làm thế ở hiệu sách cũ thì quả là xa xỉ. Chao ôi, ghen tị quá. Nếu là tôi tuyệt đối sẽ không đi, ở lại nạp điện mãi mãi.” Anh ta lẩm bẩm như đang độc thoại.

Có vẻ như anh ta đã bắt đầu nhen nhóm ý tưởng sống trong một hiệu sách cũ. Không ngờ lại trẻ con vậy.

“À bạn gái anh có khỏe không? Hai người hay đi cùng nhau tới cửa hiệu nhỉ.”

Tôi bất chợt nhớ ra hỏi trong lúc anh ta vẫn đang lẩm bẩm.

Hầu như anh ta đến một mình, nhưng có đôi khi dẫn theo một cô gái. Cô gái ấy cao, người thon thả, rất hợp với Wada vóc người dong dỏng.

Có lẽ cô ấy không mấy hứng thú với sách, lúc nào cũng làm vẻ chán chường đứng bên Wada đang nghiêm túc xem xét đám sách. Sau khi chờ chán, cô ấy sốt ruột sưng sỉa nói: “Vẫn chưa xong ư?”, anh ta liền quả quyết: “Anh xin lỗi, chờ thêm chút nữa.” Chú Sabu nhất định

https://thuviensach.vn

sẽ nói: “Đến hiệu sách cũ mà đi với người yêu thì không còn gì để nói.” Song tôi lại nhận thấy sự gắn bó tỏa ra khi họ nói chuyện qua lại như vậy, bất giác cứ mỉm cười ngắm nhìn hai người họ.

“À, đúng là có chuyện đó.” Đáp lại câu hỏi của tôi, Wada bỗng chùng giọng. “Hình như tôi bị cô ấy đá rồi,” nói đoạn anh ta ha ha cười hai tiếng khô khốc. Rồi ánh mắt trở nên xa xăm.

“Xin lỗi anh,” tôi vội vã xin lỗi, cảm thấy muốn quỳ sụp tại đó luôn.

“Không, không liên quan gì tới cô đâu.” Wada trấn an tôi, nhưng đôi mắt vẫn còn ở xa xôi.

Lần đầu làm quen mà đã vô ý đụng trúng chủ đề nhạy cảm, tôi cuống hết cả lên.

Trong lúc cố tìm ra một đề tài khác, mắt tôi dừng lại ở cuốn sách đang đặt trên bàn.

“Anh đang đọc cuốn gì thế?”

“À, đây là cuốn *Lưng chừng dốc*. Tôi dã mua nó ở quầy một trăm yên của hiệu sách Morisaki.”

Wada cầm cuốn sách lên đưa tôi xem. Tôi thở phào vì đã dứt ra được khỏi để tài ban nãy.

“Ồ, tôi không biết cuốn này. Có hay không ạ?”

“Nói thế nào nhỉ. Cuốn này viết về một chuyện tình buồn. Tác giả cũng chỉ viết mỗi cuốn này rồi ngừng, chưa có chút tiếng tăm nào. Đọc thì thấy cách dùng từ vẫn còn non nớt, có nhiều chi tiết không thuyết phục. Thế nhưng lại có những chỗ rất cuốn hút tôi. Tôi đọc nó đến năm lần rồi.”

Anh ta chăm chăm nhìn vào bìa sách in bức tranh sơn dầu vẽ con dường dốc, nói. Trong ánh mắt ấy tôi nhận thấy sự dịu dàng như khi nhìn một vật vô cùng quý báu, khiến tôi không hiểu sao cũng muốn đọc thử.

“Năm lần ư? Hay là tôi cũng đọc thử nhỉ.”

https://thuviensach.vn

“Vâng. Tuy khó có thể nói là cực kỳ đáng tiến cử. Cô Takako thường đọc thể loại gì?”

Tôi lôi từ trong cặp ra cuốn sách của tôi.

“A, Inagaki Taruho à. Được đấy,” anh ta nói, mắt sáng lấp lánh.

Đúng là người hay lui tới hiệu sách, có vẻ anh ta hiểu về sách khá nhiều, hơn hẳn kẻ như tôi.

“Mặc dù tôi làm ở đó nhưng hoàn toàn không am hiểu về sách lắm. Cảm thấy như mình mới chỉ đang ở lối vào thôi.”

Nghe tôi nói vậy, Wada nghiêng đầu ừm một tiếng.

“Thực ra có lẽ không phải chuyện am hiểu hay không. Nếu nói như vậy thì tôi cũng không biết gì mấy. Quan trọng là gặp được một cuốn sách, và cuốn sách ấy làm ta lay động đến mức nào, đúng không?”

“Có lẽ thế. Cậu tôi lúc nào cũng nói những lời tương tự.”

“Cô lúc nào cũng ngồi sau quầy tính tiền say mê đọc sách nhỉ. Đến mức tôi phải nổi cơn tò mò không biết cô dang đọc gì mà say sưa thế.”

“Sao? A, tôi xin lỗi. Tôi là một nhân viên tồi quá.”

“Không, tôi đâu có ý đó.”

Nói rồi như nhớ ra điều gì, Wada nhìn tôi chằm chằm.

“Cô như hòa vào làm một với khung cảnh của cửa hiệu. Nhìn cô tôi bỗng thấy phải giữ im lặng, không dám cử động dù chỉ một chút. Cảm giác giống như khi nín thở chăm chú quan sát khoảnh khắc chú bướm chui ra khỏi kén vậy. Dáng vẻ ấy của cô khiến tôi rất ấn tượng. Thế nên khi nãy nhìn thấy cô đang cầm một cuốn sách, tôi liền nhận ra ngay. A, cô gái ở cửa hiệu đó.”

Một người không quen biết nghĩ về mình như vậy làm tôi ngượng chín mặt. Song, thời gian ấy đúng là tôi như một con nhộng đang lặng lẽ chờ hóa bướm. Tôi đã vừa lật giở những trang sách vừa chờ cơ hội được cất cánh bay lên. Nên Wada nhìn tôi ra như vậy có lẽ cũng chẳng

https://thuviensach.vn

sai. Chỉ có điều hiện tại tôi chưa đủ tự tin để trả lời câu hỏi tôi bay có giỏi hay không.

“Nếu tôi không tới đó, có lẽ cuộc sống sau này sẽ ở trong trạng thái vô định. Sách thì dĩ nhiên rồi, nhưng ở đó tôi còn được gặp gỡ với rất nhiều người, học được rất nhiều thứ, cuối cùng dù chỉ một chút thôi nhưng tôi cảm thấy mình đã tìm được điều mà bản thân trân trọng... Cho nên đến tận bây giờ đối với tôi, những tháng ngày trải qua ở cửa hiệu vẫn không thể nào quên.”

Tuy là lần đầu tiên cùng nhau nói chuyện mà sao những lời thẳng thắn ấy cứ lũ lượt tuôn ra khỏi miệng tôi.

Wada vừa nghiêng tai lắng nghe lời tôi nói, vừa “vậy à, vậy à” gật đầu với vẻ mặt thán phục. “Hóa ra có chuyện kịch tính như vậy mà tôi không biết sao. Chà.” Anh ta có vẻ nghiêm túc khi nói thế, song cách anh ta nói lại buồn cười kỳ lạ.

Kể cũng kỳ. Tôi có thể cứ nói như vậy hàng giờ liền giống như đang nói chuyện với người bạn đã quen từ lâu. Về phần Wada, dù đang nghiêm túc nghiêng tai lắng nghe mà có thể lập tức buông một câu hài hước chọc tôi cười được.

Cứ như vậy chúng tôi say sưa nói chuyện một lúc lâu. Bất giác nhìn lên đồng hồ treo tường thấy đã gần mười một giờ.

“A, sắp đến giờ đóng cửa rồi,” tôi giật mình nói.

“Thế ư?” Wada cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Wada nói nhà cũng gần đây nên sẽ ở lại đến khi đóng cửa, còn tôi thì quyết định ra về trước.

“Thời gian này buổi tối tôi tới đây luôn. Nếu được chúng ta lại cùng nói chuyện nhé.” Lúc chào tạm biệt anh ta mỉm cười nói với tôi.

Lúc bước tới chỗ cửa ra vào để trả tiền, tôi để ý thấy ông chủ đứng sau quầy cứ nhìn tôi liên tục. Biết rõ ông ta đang nghĩ gì, tôi lườm một cái thật sắc. “A, bận quá bận quá,” ông chủ ngượng nghịu nói rồi lẩn vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Bước chân ra ngoài tôi nhìn thấy qua khung cửa sổ Wada đang ngồi chống cằm nhìn ra. Ngỡ anh ta nhìn mình, tôi cúi đầu chào nhưng có vẻ như anh ta không để ý thấy tôi. Tôi quay gót hướng phía nhà ga bước đi. Không hiểu sao bước chân tôi nhẹ bẫng, cơ thể cũng nhẹ nhàng kỳ lạ.

Lạ thật. Tôi bất giác nói một mình.

Ngẩng đầu lên tôi bắt gặp vầng trăng tròn bị lẹm mất một ít ở rìa trái nổi bồng bềnh trên trời đêm.

•••

Hai chúng ta cùng đi du lịch đi.

Cô Momoko đột nhiên nói vậy khoảng hai tuần sau hôm ấy.

“Ở Okutama ấy, có chỗ này hay lắm,” cô tiếp tục nói, mắt sáng rỡ.

Tôi hơi bối rối, ậm ừ gật đầu.

“Có một ngọn núi to lắm, trên đỉnh núi có một ngôi đền thiêng từ lâu lắm rồi. Phong cảnh cũng rất tuyệt, không khí lại trong lành, đệ nhất luôn. Cùng ghé lại chỗ nhà nghỉ trang nhã trên núi rồi thong dong nghỉ ngơi nhé. Chỉ có phụ nữ với nhau, nghe hay đúng không?”

Tưởng tượng cảnh đi du lịch tay đôi cùng cô ấy tôi bỗng thấy hơi bất an. Có cảm giác như bị người ta xoay như chong chóng. Song cô Momoko cứ nắm chặt lấy tay tôi, đăm đăm chờ đợi câu đồng ý bằng đôi mắt đầy kỳ vọng.

Khoảng thời gian hai tuần từ lúc tái ngộ tại cửa hiệu cho tới khi nhận được lời rủ rê của cô, tôi thường xuyên ghé thăm Morisaki. Đương nhiên tôi tới dò hỏi cô Momoko theo lời nhờ vả của cậu. Tôi thường tới vào buổi tối sau khi đi làm về nên hay bỏ lỡ không gặp được cậu, song cô Momoko thì luôn ở căn phòng trên tầng hai.

https://thuviensach.vn

Tôi ghé chơi như vậy cô Momoko rất vui, và lúc nào cũng tự tay nấu ăn đón tiếp tôi. Cô Momoko làm ra rất nhiều món ăn trong căn bếp trên tầng hai, nơi tôi cho là quá nhỏ không thể nổi hứng nấu nướng. Rong biển ninh, bò hầm đậu phụ, cá thu ướp, bạch tuộc hầm củ cải, cá thu đao nướng muối, xúp miso có lá củ cải đường và củ cải cùng với đậu rán. Vốn bản thân tôi rất thèm những món ăn có vị mẹ nấu ấy, thành ra về sau hầu như tôi đến với mục đích được ăn là chính. Mỗi khi tôi gọi điện tới từ chỗ làm vào buổi trưa là cô lại hỏi y như một cô vợ mới cưới về: "Hôm nay cháu muốn ăn gì?" Lần nào tôi cũng tùy hứng yêu cầu món này món kia.

Mấy lần đầu cô Momoko nói là thết đãi tôi, nhưng về sau tôi kiên quyết đòi trả một nửa tiền mua nguyên liệu. "Được được," rốt cuộc cô Momoko cũng vui vẻ nhận.

"Cô Momoko nấu món nào cũng ngon."

Như mọi lần, tôi thật thà nhận xét khi vô tư ăn những món ăn đã bày sẵn trên bàn.

"Nhìn Takako ăn ngon miệng thật ấy."

Cô Momoko nói trong lúc ăn tì tì với lượng gấp đôi của tôi. Tôi không khỏi thắc mắc có chỗ nào trong cơ thể nhỏ bé ấy chứa được nhiều đồ ăn đến vậy.

"Tại đồ ăn ngon quá ạ."

Vừa chóp chép nhai củ cải muối tôi vừa nói chắc nịch.

"Cháu không nấu ăn à?"

"Nấu thì có nấu, nhưng toàn những món như mì Ý, chứ cháu ít khi làm mấy món này."

"Thế thì lúc có bạn trai là gay go đấy."

"Vâng, cũng đúng."

Dĩ nhiên tôi chẳng có mấy kinh nghiệm nấu ăn cho bạn trai. Ấy là vì cứ nhắc chuyện nấu nướng tôi lại có xu hướng ngượng ngùng lảng tránh. Mà vốn dĩ tôi cũng chẳng có mấy kinh nghiệm tình ái.

https://thuviensach.vn

“Đàn ông đơn giản lắm. Dùng đồ ăn là đổ ngay.” Cô Momoko cười khúc khích nói, “Cô đã dạy cho rồi thì nhớ nhé.”

Song suy nghĩ của đàn ông tôi thật chẳng bao giờ hiểu nổi. Có khi người cô Momoko cưa đổ là tôi mới đúng.

Đương nhiên không phải tôi đã quên béng những gì cậu Satoru nhờ cậy, trong lúc nói chuyện cũng nhiều khi tôi thử lựa theo dòng nước để khơi mào. Song cô Momoko lúc nào cũng khéo léo đổi chủ đề. Cho dù tôi có nghiêm túc hỏi thẳng cô cũng “Không biết tại sao nhỉ” mà lủi như chạch. Vốn cô là người nói chuyện không mấy logic nên dần dần câu chuyện cũng rẽ sang hướng khác. Còn tôi thì cứ đặt đồ ăn trước mặt là lại chúi mũi vào đó, tự nhiên quên luôn chuyện hỏi han. Đại khái lần nào cũng vậy nên chẳng có chút tiến triển nào.

Dù vậy tôi cũng biết thêm nhiều chuyện về cô Momoko. (Cô Momoko cứ rượu vào là có xu hướng dễ moi chuyện hơn một chút nên tôi đã từng mấy lần thử chuốc cô uống rượu.) Cha mẹ cô mất sớm, cô được vợ chồng bác gái ở Niigata nuôi dưỡng. Học hết cấp hai cô tới làm việc ở một nhà xưởng nhỏ, sau đó năm hai mươi mốt tuổi cô một mình lên Tokyo rồi yêu đương với một nhà quay phim mới nổi. (Thật không ạ, tôi buột miệng hỏi.)

Chuyện cô Momoko tới sống ở Paris một thời gian là do cô đi theo anh người yêu gặp ở Tokyo ấy khi anh ta tới đó vì công việc. Tuy nhiên là do cô tự ý đi theo chứ anh ta không đồng ý. Liều lĩnh đúng như tính cách cô.

“Tuổi trẻ mà. Cô cũng thế thôi. Cô gái nhỏ không hiểu chuyện... Trong đầu chỉ có anh ta thôi. Về sau cô mới biết anh ta đã có vợ con ở Nhật. Rồi chia tay. Gia đình mà cô khao khát lại là cái phải đi phá vỡ gia đình người ta mới có được thì thật là...”

Cô Momoko nói với ánh mắt xa xăm.

Tình yêu không có tương lai cuối cùng cũng tan vỡ, cô Momoko với trái tim thương tổn đã tình cờ gặp cậu Satoru. Mới đầu không hiểu

https://thuviensach.vn

sao cô cứ thấy không yên tâm về cậu, đi theo canh chừng này nọ, rồi không biết từ khi nào lại trở thành người yêu của nhau.

“Chuyện đó cháu không hề biết gì,” hai người họ đã có cả một quá trình như vậy ư, tôi thán phục thốt lên.

“Satoru lúc nào cũng ganh tị với quá khứ của cô đấy, nên mới không kể gì chuyện ngày xưa.” Cô Momoko nhún vai.

Nhưng cùng lúc, ẩn tình của chuyện tôi thường xuyên tới thăm cũng bị cô nhìn thấu.

Một tối nọ, khi việc cùng nhau ngồi bên bàn ăn đã trở thành thông lệ, cô Momoko đang nhâm nhi rượu sake bỗng đột nhiên cười toe toét nói.

“Takako, Satoru nhờ cháu đúng không?”

“Sao? Chuyện gì cơ ạ?”

Tôi cố chống chế bằng lối diễn xuất kém cỏi dù trong lòng bấn loạn. Song hoàn toàn vô ích. Cô Momoko véo má tôi, vẻ mặt cực kỳ vui thích.

“Người đó nghĩ gì cô biết cả mà. Mà Takako này, cháu không thích cô đúng không?”

Trống ngực tôi đập thình thịch trong lúc má vẫn đang bị kéo vô tư. Hình như cô biết hết mọi chuyện thì phải. Đúng là tận đáy lòng tôi có đôi chỗ không thích cô Momoko. Không thể nói là ghét, song nếu bị hỏi là có thích không tôi sẽ lúng túng không trả lời ngay được. Chính là cảm giác đó. Nếu là về món ăn cô Momoko nấu thì tôi có thể ngay lập tức trả lời là cực thích.

Thành thực mà nói, với tôi cô Momoko là người không thể nắm bắt. Với nghĩa đó cậu Satoru cũng có thể coi là người khó nắm bắt, song cô Momoko vẫn có gì đó khang khác. Tôi cảm giác dù có nói chuyện với cô nhiều đến thế nào đi chăng nữa thì khoảng cách cũng không co ngắn lại bao nhiêu. Với cô ấy đôi khi tôi cảm thấy có một khoảng cách không hình dung nổi, như thể đang đứng hai bờ đối diện mà trò chuyện với nhau vậy.

https://thuviensach.vn

Thấy tôi ngượng nghịu không trả lời nổi, cô Momoko cười sảng khoái nói.

“Không sao đâu mà. Cô thích Takako là được rồi. Cháu lành tới mức không biết nói dối như vừa rồi chẳng hạn, rất đáng yêu. Cô ước gì mình cũng có được tâm hồn đẹp như thế.”

“Tâm hồn đẹp gì chứ ạ.”

Nghĩ mình bị cô giễu cợt, tôi sưng sỉa nói. Song cô Momoko nói “thật đấy”, giọng điệu cô đơn khó hiểu.

“Cô chỉ toàn nói dối thôi.”

Nói rồi cô thoáng cúi đầu.

Tôi không bỏ lỡ biểu cảm thoáng qua trong chốc lát ấy. Lúc ấy tôi cảm thấy mình lần đầu tiên đã chạm tới được trái tim của cô Momoko. Dù chỉ là trong khoảnh khắc.

Lập tức ngay sau đó cô Momoko lại làm mặt sáng rỡ, đổi chủ đề như chớp giống mọi khi. “Này, hai chúng ta cùng đi du lịch đi?” cô đề nghị.

“Tuy chưa đến kỳ ngắm lá đỏ nhưng chính thế lại ít người đi, chúng ta có thể thong dong chơi bời đúng không? Công việc của cháu có bận không?” Cô nói dồn dập, thúc ép tôi.

“So ra thì công việc chỗ cháu cũng linh hoạt...”

“Thế tốt rồi còn gì?”

“À thì...”

Ngay từ đầu tôi đã có ý tìm cớ để từ chối, song sau khi nhìn thấy biểu cảm khi nãy của cô, rốt cuộc tôi lại gật đầu. “Vâng, cùng đi cô nhé.”

Tuy không thể nói rõ ra nhưng lúc ấy tôi đã bất giác dấy lên một cảm xúc gì đó. Không hẳn là lo lắng. Không đến mức nghiêm trọng như thế. Nhưng trong biểu cảm khi ấy của cô Momoko tôi chắc chắn đã nhìn thấy một thứ gì đó không thể diễn tả bằng lời, giống như một dấu hiệu không thể bỏ lỡ.

https://thuviensach.vn

Trước khi kể chuyện sẽ đi du lịch cho Wada, tôi đã gặp anh ta thêm hai lần ở Subouru. Cả hai lần đều là tôi tình cờ tạt qua sau khi ở chỗ cô Momoko về thì thấy anh ta ở đó. Có vẻ như đúng là anh ta thường xuyên lui tới đó thật. Giống như lần đầu tiên gặp mặt, anh ta vẫn ngồi bên cửa sổ chống cằm nhìn ra ngoài.

Bản thân tôi cũng không rõ liệu có phải tôi muốn gặp Wada hay không. Không phải tôi tới cửa hiệu vì mong muốn được gặp anh ta. Nhưng bước vào trong, khi ánh mắt dừng lại ở dáng lưng anh ta, tôi đã "a" một tiếng.

Khi tôi hướng về phía cái lưng đó cất tiếng "Xin chào", Wada giật bắn mình tựa như vừa tỉnh lại sau giấc mơ. Đoạn nhìn tôi chăm chăm chừng năm giây như thể đang xác nhận điều gì rồi cười nói "Xin chào".

Vì được mời ngồi cùng nên tôi ngồi xuống phía đối diện rồi bắt đầu trò chuyện. Toàn những chuyện trời ơi đất hỡi, song được nói chuyện với anh ta tôi thấy nhẹ nhõm đến lạ. Có một lần chúng tôi chỉ về ngay trước khi cửa hiệu đóng cửa, rồi cùng đi dạo một lát tới tận Cung điện Hoàng gia.

"Thôi, tạm biệt nhé."

"Tạm biệt."

Địa chỉ liên lạc cũng chẳng biết nên chẳng có gì bảo đảm sẽ gặp lại nhau lần nữa, song chúng tôi cứ chia tay như vậy.

Sau đó, lần thứ ba tôi tới quán thì không có Wada ở đó. Tuy không hẳn là tôi mong được gặp anh ta, song lại cảm thấy hơi hụt hẫng giống khi mọi chuyện không xảy ra như dự tính. Song tôi cũng hiểu rằng nếu lúc nào anh ta cũng ở đây thì mới là điều lạ.

Tối đó tôi ngồi trên ghế đơn chỗ quầy bar, thử gián tiếp hỏi ông chủ về anh ta. Ông chủ đương nhiên có nhìn thấy tôi và anh ta nói chuyện và biết rõ tôi đang nói tới ai, a một tiếng rồi gật đầu.

"Cậu ta là một khách hàng có hơi tẻ nhạt. Gần đây cậu ta thường xuyên tới vào buổi tối. Thực sự chú cũng không nhớ rõ trước đây cậu

https://thuviensach.vn

ta đã từng tới đây hay chưa.”

“Không phải tẻ nhạt, mà là có chừng mực chứ ạ,” tôi nhẹ nhàng chỉnh lại lời ông chủ.

“Chú xin lỗi. Nhưng cậu ta luôn luôn ngồi rất lâu.”

“Chẳng phải để gặp Takako hay sao?” Takano xen vào nói vớ vẩn. “Ở ngoài nhìn vào hai người trông hợp nhau lắm.”

Tôi há hốc mồm nhìn anh ta chằm chằm mất một lúc rồi buột miệng cãi.

“Làm gì có chuyện đó!”

“Ấy, đừng... đừng nổi giận.”

“Cậu thôi nói mấy lời vớ vẩn đi!”

Bị ông chủ chặn đứng, Takano nói lớn “Cháu xin lỗi!” rồi trốn mất.

Vừa đưa cốc cà phê lên miệng tôi vừa một lần nữa thầm phủ nhận, không có chuyện đó đâu.

Nhưng nếu như, nếu như đó là thật?

Wada là người tuyệt vời. Chan hòa và lịch sự, lại hài hước. Đương nhiên rất am hiểu về sách. Dù đôi khi tôi có khoác lác anh ta cũng không cười cợt khiếm nhã. Chắc chắn có nhiều cô gái bị hấp dẫn bởi tính cách con người ấy.

Thế còn tôi thì sao?

Nghĩ đến đó thì tôi nhận thấy ông chủ đang nhìn tôi chăm chú.

“Ông chủ nên sửa cái tật cứ nhìn chằm chằm vào người khác đi. Đặc biệt là con gái lại càng không thích đâu.”

Tôi lạnh nhạt nói. Ông chủ lớn tiếng cười ha ha rồi theo Takano biến mất vào bên trong.

Không hiểu sao mất hết hứng suy nghĩ, tôi quyết định thử đọc cuốn*Lưng chừng dốc* mà Wada đã nói tới. Lúc ghé thăm cô Momoko tôi đã vô tình nhìn thấy nó trên giá sách của Morisaki ngay trước giờ đóng cửa.

https://thuviensach.vn

Cậu Satoru chen ngang khi thấy tôi cầm cuốn sách trên tay: “Cuốn đó không đặc sắc mấy đâu.”

“Không sao ạ,” tôi nói rồi trả cậu một trăm yên mua cuốn đó.

Vì câu chuyện chỉ trong chừng hai trăm trang nên tối ấy sau khi rời Subouru về nhà tôi đã đọc xong trước lúc đi ngủ.

Đúng như Wada đã nói, đó là một chuyện tình buồn.

Bối cảnh là Tokyo đang trong thời kỳ phục hưng sau chiến tranh. Ida Matsugorou, một tiểu thuyết gia có truyện không bán được gặp và yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên cô Ukiyo xinh đẹp làm việc ở một quán cà phê “thời thượng” trên lưng chừng một con dốc. Ban đầu cô gái ấy chẳng hề để ý tới Matsugorou, song hằng ngày anh ta đều tới quán cà phê, bày tỏ tình cảm cho cô ấy hiểu và cuối cùng đã được Ukiyo chấp thuận. Những tháng ngày hạnh phúc tưởng rằng sẽ tiếp diễn, nhưng Ukiyo vì phải gánh trên vai khoản nợ của cha nên đã bị ép hứa hôn với con trai một nhà giàu có. Ngay chính bản thân mình cũng không biết ngày mai sẽ ra sao, Matsugorou chẳng có cách nào để ngăn cản chuyện đó.

Trong lúc cô đơn và tuyệt vọng, Matsugorou cắm đầu viết tiểu thuyết. Nếu trở nên nổi tiếng và tên tuổi vang khắp thế giới, biết đâu sẽ giành lại được Ukiyo. Anh ta cố gắng chỉ vì điều ấy. Rồi đến khi ngoài ba lăm tuổi, Matsugorou đúng như tâm niệm đã thành công với nghiệp tiểu thuyết gia. Nhưng cũng khi ấy anh ta biết được một sự thật tàn khốc rằng Ukiyo đã qua đời vì bệnh dịch.

Từ đó trở đi, Matsugorou sống những ngày chìm đắm trong hoan lạc với tửu sắc. Lối sống buông thả ấy khiến cơ thể anh ta tàn tạ nhưng vẫn không giây phút nào quên Ukiyo. Anh ta vẫn hằng ngày lui tới quán cà phê nơi hai người gặp nhau lần đầu. Rồi một đêm đông nọ trên đường về nhà, anh bị ho ra máu và gục ngã. Khi ý thức trở nên xa dần, trong lồng ngực ấy vẫn chỉ toàn hình ảnh Ukiyo...

Bị tình yêu toàn tâm toàn ý của Matsugorou làm cảm động, đọc xong tim tôi lặng ngắt. Nước mắt rơi lã chã, thấm ướt một khoảng

https://thuviensach.vn

giấy.

Nằm trong chăn tôi nghĩ linh tinh, kiểu như Wada cũng là người lãng mạn vậy ư, rồi ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ đêm hôm ấy, tôi hóa thành nhân vật bà chủ quán cà phê trong câu chuyện, vừa lắc lắc vai Ukiyo vừa hết lời thuyết phục cô hãy về sống cùng Matsugorou.

•••

“Sao cháu lại cùng đi du lịch với cô ấy?”

Tối hôm trước ngày đi du lịch, khi tôi đang một mình ở lại chỗ làm thì cậu gọi tới. Cậu bảo vừa mới nghe từ cô Momoko chuyện đi du lịch. “Cậu nhờ cháu dò hỏi cô ấy, nhưng không cần làm đến mức ấy đâu.” Cậu nói giọng bối rối.

“À, trong lúc nói chuyện tự nhiên thành ra như thế ạ.”

Cảm thấy không thể giải thích cho rõ ràng được nên tôi chỉ nói mập mờ như vậy.

“Với tính cách cô ấy thì chắc là cháu bị ép buộc đúng không?” Cậu lo lắng nói.

“Thực ra không đến mức đấy đâu ạ.”

“Liệu có ổn không?”

Cậu có vẻ rất lo lắng, tôi bèn vui vẻ nói sẽ mua quà về cho cậu.

“Nếu Takako thấy không sao thì cũng đành vậy,” cậu miễn cưỡng rút lui. “Mà này, đã mấy lần anh Sabu đến đùng đùng đòi gặp Momoko, không biết chuyện gì thế nhỉ?”

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra ở Subouru, cười thành tiếng. “Hình như chú ấy có điều muốn nói với cô Momoko đấy ạ.”

“Thế à?” Qua ống nghe cậu cất giọng ngạc nhiên. “Momoko sẽ dỗ ngọt rồi còn nịnh Sabu để anh ấy vui vẻ ra về thôi. Cô ấy rất giỏi đối đãi với những người như anh Sabu mà.”

https://thuviensach.vn

Tôi cũng có thể hình dung rõ nét cảnh tượng ấy.

“Đúng là sẽ thế thật.”

“Chứ gì, không sai được đâu. Cơ mà Momoko hay ra ngoài buổi trưa nên anh Sabu đến cô ấy không ở nhà. Thế là anh Sabu nổi xung lên.”

“Thế ạ.”

“Anh ấy còn hỏi cô ấy đi đâu nhưng cậu không biết.”

“Thế ư, có phải trẻ con nữa đâu,” lần này là tôi ngạc nhiên cất tiếng. “Chắc chắn cô ấy sẽ về nên sao phải vậy chứ.”

“Ừ thì đúng thế... Mà dù sao nếu cháu không thích đi du lịch thì không đi cũng được. Sao cô ấy lại rủ Takako nhỉ...”

Cậu lẩm bẩm rồi cuối cùng cũng cúp máy.

Tối hôm ấy sau khi xong việc, tôi quyết định tới quán Subouru lần nữa.

Lúc tôi rời khỏi công ty đã gần chín giờ. Tôi thấy hơi chán không muốn về nhà nên bâng quơ ghé vào. Khi tôi tới quán đang đông, bên cửa sổ chỗ Wada vẫn ngồi có hai cô gái.

Tôi kiếm một bàn trống rồi thong thả đọc cuốn *Tình bạn* của Mushanokouji Saneatsu, vốn tôi mua định mang theo đi du lịch. Nhưng mãi tôi chẳng thể tập trung nổi. Cứ mỗi khi có ai bước vào tôi lại nghĩ đó là Wada mà nhìn ra cửa dù không chủ ý.

Thời gian trôi, lúc tôi đọc xong trang thứ hai mươi thì Wada đến thật. Tôi vội gật đầu chào, Wada từ từ đi lại chỗ tôi ngồi. Nhìn anh ta từ xa không hiểu sao tôi có cảm giác là là lạ. Nhìn hơi thiếu sức sống so với mọi khi.

“Công việc của anh bận rộn lắm sao?”

Tôi đợi anh ta ngồi xuống rồi mới hỏi.

“Không, nhàn hạ thì đúng hơn.”

https://thuviensach.vn

Wada cười đáp, song biểu cảm đúng là rất mệt mỏi. Một sự im lặng trùm xuống. Mọi khi dù có im lặng tôi cũng không mấy bận tâm, song lần này tôi thấy bức bối khó hiểu. Tôi chợt nhớ lại những lời Takano đã nói, bỗng thấy trở nên khó nói chuyện.

"À đúng rồi," tôi nhớ ra một chủ đề hay, mỉm cười nói. "Tôi đã đọc cuốn *Lưng chừng dốc* rồi đấy."

Thế nhưng Wada chỉ hờ hững nói khẽ: "À, thế à."

Vốn cho rằng sẽ được hào hứng lắng nghe nên tôi cảm thấy thất vọng khi bị trật mục tiêu.

"Một câu chuyện có đề tài cũ rích nhỉ."

Wada nói đầy vẻ mỉa mai.

"Làm gì có. Tôi rất thích tác phẩm đó."

"Nhưng trong đời thực làm gì có chuyện chờ người yêu đến tận lúc chết cơ chứ."

"À, cũng đúng."

"Ít nhất thì tôi là như thế. Mà đúng hơn là người ta đã nói rõ ràng với tôi rằng chán tôi rồi."

"Sao?"

Tôi không hiểu, hỏi lại. Song Wada vẫn tiếp tục lầm bầm.

"Khi gặp nhau lần đầu, tôi đã dẫn cô ấy tới đây. Cô ấy cũng rất thích cửa hiệu này. Sau đó chúng tôi đã rất nhiều lần cùng nhau tới đây. Nên tôi mới nói sẽ luôn ở đây chờ cô ấy. Tôi nói nếu cô ấy suy nghĩ lại thì hãy tới đây. Rồi hôm kia, 'Em thật sự chán anh rồi, chúng ta hãy chia tay đi,' cô ấy gửi mail nói rõ ràng như vậy."

Nghe đến đây cuối cùng tôi cũng hiểu anh ta đang nói gì. Ra là vậy. Nếu chuyện là thế thì anh ta nói sớm có phải hay không. À mà đâu nhất thiết phải kể cho tôi nhỉ.

Hóa ra anh ta đã luôn chờ đợi cô gái xinh đẹp từng đi cùng anh ta tới hiệu sách. Chẳng phải giống hệt Matsugorou đã chờ đợi Ukiyo hay

https://thuviensach.vn

sao. Không, chính bởi thấy đồng cảm nên anh ta mới đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần chăng.

Mày làm sao thế. Tôi thầm nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần. Không hẳn tôi buồn. Tôi vẫn luôn nhận thấy anh ta không để mắt tới tôi. Chỉ là cứ tâm tưởng này nọ một mình, tôi thật ngốc.

Những cuộc trò chuyện triền miên lạ lùng? Tựa như bạn bè quen thân đã lâu? Đều không phải. Wada luôn tử tế lắng nghe nên tôi đã quá dựa dẫm vào đó mà toàn nói về mình, rồi chỉ mình tôi cảm thấy vui vẻ. Khi nhận ra điều ấy bỗng dưng tôi thấy thật có lỗi.

“Xin lỗi, tôi toàn nói chuyện không đâu.”

Có lẽ Wada nhận ra tôi cứ cúi đầu xuống mãi nên nói giọng áy náy.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. “Không, tôi mới phải xin lỗi.”

“Sao? Sao Takako lại phải xin lỗi?” Wada tròn mắt ngạc nhiên.

“Anh cứ biết thế.” Tôi khăng khăng.

“Ơ...?”

Thực ra tôi muốn xin lỗi nhiều hơn thế nhưng vì không muốn bị cho là kẻ lạ đời nên cố gắng kiềm chế. Phải đổi chủ đề thôi. Tuy nghĩ vậy nhưng cùng lúc tôi bỗng lại thấy muốn nghe chuyện của anh ta.

“Cô ấy... anh yêu cô ấy lắm nhỉ.”

Lời vừa nói ra tôi liền hối hận. Wada bật ra một tiếng cười nhỏ.

“Tôi ấy, hành xử nói năng như trẻ con nên cô ấy không thích. Nhưng tôi cũng biết mà. Tôi và cô ấy ngay từ đầu đã không có lấy một điểm chung. Thế nên không lâu bền được. Vậy nhưng tôi lại trở nên cố chấp. Dù yêu cô ấy nhưng nếu quả thật quá khác biệt thì nên dừng lại thôi, tôi chẳng bao giờ nghĩ được như thế. Từ xưa tôi đã tự cho rằng mình ít nhiều là người tỉnh táo, không ngờ còn có phần đa cảm như vậy, tôi hơi ngạc nhiên.”

Đâu cần phải làm cái việc kiểu như phân tích ngược về tới tận thời điểm ấy. Quả là khác người.

https://thuviensach.vn

“Tôi cho rằng anh Wada là người rất tốt.”

Tôi nói để khích lệ Wada. Nếu nói ra được lời lẽ hay ho hơn thì tốt song ngay tức khắc tôi không nghĩ ra nổi. Nhưng câu ấy là tôi thật lòng. Wada là người cực kỳ tốt.

“Cảm ơn cô. Đúng thế, tôi là người tốt mà. Điều đó không sai. Song ‘anh là người tốt, nhưng chẳng thú vị chút nào’, cô ấy nói thế đấy.” Wada nói rồi cười khẽ.

“Nói thế chẳng phải hơi nặng lời sao,” tôi cảm thấy hơi bực mình với bạn gái của anh ta. Dường như cô ấy chẳng hiểu gì về những điểm tốt của anh ấy cả.

“Không, bản thân tôi cũng thấy thế mà. Tôi còn cảm thấy bị cô ấy nói trúng tim đen nữa cơ. Mà dừng chủ đề nhàm chán này lại thôi.”

Nói đoạn anh ta hỏi dạo này cô thế nào, muốn chuyển chủ đề sang phía tôi. Song tôi trong lòng đau khổ chẳng nói năng cho mạch lạc được.

“Xin lỗi anh, sáng mai tôi phải đi làm sớm nên xin phép.”

Sau khi tiếp tục cuộc trò chuyện nhạt nhẽo thêm một lúc, tôi nói rồi đứng dậy.

“À, vậy ạ.” Wada nói với vẻ mặt có chút đờ đẫn.

“Ơ kìa, Takako, đã về đấy à?”

Ngay khi tôi đang định bước ra khỏi cửa thì bị ông chủ gọi giật lại.

“Vâng.”

Tôi chỉ đáp lại như vậy rồi bước ra ngoài.

Chao ôi, có khi nào ông chủ đã nhìn ra được tâm trạng u ám của tôi không nhỉ. Mà giờ tôi cũng chẳng muốn quay lại đó nữa.

Vừa đi bộ tôi càng lúc càng buồn bã, thở dài chừng ba mươi lần.

Khi tôi nhận ra đã để quên quyển sách đọc dở trên mặt bàn là lúc đang trên tàu điện trở về nhà.

https://thuviensach.vn

•••

Tôi và cô Momoko hẹn gặp nhau lúc mười giờ ở ga Shinjuku.

Trời nhiều mây, nhưng dự báo thời tiết nói là tới chiều sẽ quang đãng hẳn. Vì đã cất công xin nghỉ phép để đi du lịch nên không thể để dìm trong tâm trạng u ám tối qua được, tôi xốc lại tinh thần rồi ra khỏi nhà.

Cô Momoko xuất hiện ở cửa phía Nam nhà ga nhộn nhạo những người với bộ dạng đơn giản tới mức không nghĩ nổi là sắp đi du lịch. Cô chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ xíu đến nỗi có thể nhìn nhầm thành đồ trẻ con. Tóc cô buộc túm lại đằng sau, mặc áo có mũ màu xanh lá khoác ngoài áo len màu đen. Cô cũng không cao nên nhìn từ đằng xa trông như một cô nữ sinh chuẩn bị đi tham quan.

“Ôi chao, chẳng phải dáng diệu của người sắp lên núi nhỉ.”

Cô Momoko nhìn quần áo tôi mặc rồi nhíu mày. Lâu rồi tôi mới đi du lịch nên đã hào hứng mặc bộ váy liền vừa mới mua trong đợt giảm giá.

“Nhưng cháu đi giày đế mềm hẳn hoi đấy chứ,” tôi bao biện. “Trong túi cháu cũng nhét sẵn quần áo để leo núi rồi.”

“Không cần thiết phải mang hành lý nhiều vậy đâu.”

Bị cô Momoko nói vậy tôi chán hẳn. Tôi thấy ngượng vì hình như chỉ có mình tôi háo hức một cách ngớ ngẩn. Có vẻ như cô Momoko nhận ra nên bổ sung: “Chà, tuổi còn trẻ nên mang nhiều đồ vậy cũng đúng thôi.”

“Có tuổi rồi thì hành lý khi du lịch sẽ ít đi ạ?” Tôi thử phản kích.

“Nhưng chắc Takako thì sẽ không thế, chỉ là cô ghét những gì phiền phức thôi,” cô Momoko thẳng thừng nói.

“Cũng đúng,” tôi đồng tình.

“Ba ngày tới đây nhờ cháu nhé.”

https://thuviensach.vn

Cô Momoko bỗng chỉnh lại tư thế rồi cúi người một cách màu mè.

“Cháu cũng phải nhờ cô nhiều.”

Tôi cúi người đáp lại.

Từ Shinjuku chúng tôi bắt tàu tuyến Chuo, tới ga Tachikawa thì đổi sang tuyến Oume. Thấm thoắt đã gần năm năm tôi lên Tokyo nhưng đây là lần đầu tiên tôi đi về hướng này. Tàu tuyến Oume không đông lắm. Ngồi đối diện chúng tôi là một cậu học sinh cấp ba ăn mặc theo phong cách nam tính và đẳng cấp, chắc sáng nay ngủ nướng, khuôn mặt ủ rũ và rung đùi liên tục. Có lẽ cậu ta thấy khó chịu với mọi thứ trên đời. Cô Momoko dựa lưng vào ghế, vừa ngâm nga trong miệng vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Vì đêm hôm trước tôi cứ nằm trong chăn nghĩ linh tinh rồi thức tới sáng luôn nên không biết tự lúc nào tôi đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Tôi vừa chợp mắt một lúc, khi tỉnh dậy đã không thấy cậu học sinh kia dâu. Chắc hẳn cậu ta đã mang theo bộ mặt ngán ngẩm ấy đi tới trường. Tôi đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Không biết tự bao giờ mây đã tan hết, bầu trời trải rộng thoáng đãng. Nhà dân dần thưa thớt, những dãy núi trập trùng đằng xa cứ lớn dần lớn dần trong khung cảnh toàn là ruộng lúa, ruộng rau.

“Đẹp thật.”

Tôi dụi mắt thốt lên, cô Momoko liền cười toe: “Từ bây giờ mới bắt đầu đẹp cơ.”

Chúng tôi xuống tàu ở một ga nhỏ tên Mitake. Những dãy núi bao trọn lấy bầu trời xanh xếp hàng trước mắt, trong đó nổi bật lên ở giữa ngọn núi hùng vĩ nhất. Một ngọn núi đầy vẻ đồ sộ và trang nghiêm tưởng như không gì lay chuyển nổi. Lá vẫn chưa chuyển sang đỏ, cả ngọn núi được bao phủ một màu xanh đậm. Trên núi đó có nhà nghỉ mà chúng tôi nhắm tới.

“Chỉ đi ra khỏi thành phố có một chút thôi mà thấy như đi xa lắm rồi vậy.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn phong cảnh trước mắt lẩm bẩm.

Hít một hơi sâu, tức thì phổi chứa đầy không khí tươi mát và trong lành. Tôi thấy xúc động vì ngay khu vực thủ đô vẫn còn nơi thiên nhiên phong phú thế này.

“Trong thành phố toàn là nhà cao tầng như vậy cũng mới vài chục năm trước thôi.”

Nghe cô nói vậy tôi nhớ tới truyện ngắn *Musashino* trong số các tác phẩm của Kunikida Doppo. Thời Meiji mà Doppo sinh sống, ở Musashino cũng trải rộng một thiên nhiên đầy mê hoặc. Nghĩ đoạn tôi thấy chóng mặt bởi tốc độ trôi chảy của thời gian.

Chúng tôi lại lên xe buýt ở bên trước ga, men theo đường quốc lộ đi tới nơi bắt tàu hỏa leo núi trên lưng chừng núi.

Ở bến xe buýt, đã thấy hai nhóm khách tham quan đi cùng chuyến tàu với chúng tôi đang ngồi chờ xe. Cả hai nhóm đều gồm những người đàn ông và phụ nữ đã có tuổi. Lý do tại sao họ tụ họp lại với nhau như vậy là một câu đố. Chúng tôi khẽ gật đầu chào rồi ngồi xuống bên cạnh. “Chà chà, hai mẹ con đi du lịch đấy à?” Một bà có vẻ cao tuổi nhất mỉm cười nói. Cô Momoko cũng mỉm cười nói “Vâng”. Không phải mẹ con đâu ạ, tôi nghĩ. Song thấy giải thích cũng phiền nên bèn gật đầu với vẻ mặt “Chúng cháu là mẹ con ạ.”

Trên xe buýt chúng tôi bắt chuyện ngay được với ba cậu học sinh tiểu học người địa phương tình cờ gặp. Hình như chúng đã quen với khách du lịch nên chẳng bẽn lẽn tẹo nào. Cô Momoko có vẻ thích trẻ con nên nheo nheo mắt chừng hạnh phúc lắm, cùng chơi đùa với chúng. “Các cháu học lớp mấy?” cô hỏi, bọn trẻ liền đồng thanh trả lời “Lớp một ạ!” đầy sức sống. Gia đình cả ba đứa đều kinh doanh nhà nghỉ trên núi này nên hằng ngày chúng đều phải xuống núi để đi học.

“Vất vả nhỉ,” tôi nói. Có vẻ như khách du lịch thường xuyên nói với bọn trẻ câu ấy.

“Cũng bình thường,” chúng đáp lại hơi khó chịu với giọng điệu như người lớn.

https://thuviensach.vn

“Đường này, đường này.”

Được lũ trẻ dẫn đường, chúng tôi xuống xe buýt, đi lên con dốc dẫn tới ga tàu hỏa leo núi. Bọn trẻ bước đi thoăn thoắt nên tôi sớm bị bỏ lại sau cùng, mệt bở hơi tai. Cô Momoko ngoái lại nhìn tôi trêu chọc: “Kìa Takako, khi nào xuống tàu mới thực sự phải leo núi cơ, giờ cháu đã mệt rồi thì biết làm sao.” Bọn nhóc thì ha ha cười nói: “Trời ơi, chị kém quá đi. Đúng là dân thành phố,” rồi cùng cười phá lên.

“Chị là dân nông thôn Kyushu đấy chứ.” Tôi định cãi vọng từ cuối lên, song mọi người chẳng ai chú ý mà cứ phăm phăm tiến lên phía trước. Sao cô Momoko khỏe thế nhỉ. Tuổi tác chúng tôi cách biệt tới mức bị nhầm là mẹ con cơ đấy. Tôi thầm hối hận vì không ăn mặc gọn nhẹ hơn.

Cuối cùng cũng tới được ga tàu hỏa leo núi, cô Momoko liền đi tới quầy bán đồ đặc sản mua cho tôi chai trà xanh. Tôi cảm kích nhận lấy rồi uống ừng ực.

Men theo dòng chảy của con suối trong vắt, đoàn tàu hỏa leo núi chạy lên, đi tận tới khi đỉnh núi hiện ngay trước mặt. Sau khi vẫy tay tạm biệt bọn trẻ, chúng tôi lại nặng nhọc bước tiếp. Khi đã lên tới độ cao một nghìn mét so với mực nước biển, tôi chẳng thể tin nổi mới một tiếng trước thôi mình còn đang ở chân núi.

Ven con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi, các biển hướng dẫn hay quảng cáo nhà nghỉ xếp thành hàng dài. Nhà nghỉ chúng tôi sẽ ghé lại nằm tận trong cùng, sẽ mất bốn mươi phút đấy, cô Momoko nói nhẹ như không. “Trời...” tôi buột miệng bất bình. “Nhưng phong cảnh ở đó là đẹp nhất đấy,” cô véo má tôi.

Đường dốc và cầu thang cứ nối tiếp nhau. Lẻ tẻ vài cửa hiệu nhỏ hay chòi nghỉ chân, còn lại toàn là nhà dân và nhà nghỉ. Những người đang từ đỉnh núi đi xuống đều vui vẻ nói “Xin chào” khi ngang qua chúng tôi. Mỗi khi ấy tôi và cô Momoko cũng nói “Xin chào” đầy hào hứng. Tuy phần lớn là người già, nhưng cũng có những cặp đôi trẻ

https://thuviensach.vn

tuổi hay những nhóm có vẻ như là sinh viên đại học đi ngang qua. Hầu hết những người trẻ tuổi đều mặc đồ bình thường giống tôi nên tôi cũng khuây khỏa được phần nào.

Thế rồi cuối cùng điểm đến cũng ở trước mắt. Khi ấy tôi đã mệt đứt hơi. Cô Momoko hình như cũng đã thấm mệt, thở ra một hơi nói: "Đến rồi, đến rồi," đoạn lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán.

Một kiến trúc nhuốm màu thời gian. Ngôi nhà gỗ ba tầng kết cấu giống như kết hợp giữa nhà ở với nhà trọ, phía sau là vách núi dựng đứng. Trong khoảnh sân rộng lộn xộn những máy cày, xe đạp gỉ sét hay những súc gỗ tròn, đậm nét cuộc sống thường ngày. Nói tích cực là dân dã. Nếu nói tiêu cực thì là nghèo túng. Thế nhưng, ở cùng cô Momoko trong một nhà trọ bình thường tử tế thì cảm giác có gì đó không đúng, nên sau khi nhìn qua một lượt tôi thấy chỗ này cũng ổn.

"Có ai không ạ?"

Cô Momoko mở cửa thềm, gọi với vào bên trong. Lát sau có tiếng chân loẹt quẹt chạy trên hành lang, rồi một cô gái trẻ xuất hiện. Cô mặc chiếc quần jean rộng thùng thình cùng cái áo nỉ rõ ràng là quá cỡ. Nhìn khoảng hai mươi tuổi hoặc tầm đó.

"Ô kìa, chị Momoko đấy ư."

Cô gái trẻ vừa nhìn thấy cô Momoko liền nói giọng suồng sã chẳng có vẻ gì là đang nói với khách hàng.

"Lâu lắm rồi nhỉ, Haru. Khỏe không?" Cô Momoko cũng đáp lại bằng giọng suồng sã như vậy.

"Thế ai đây ạ? Con chị Momoko à? Ơ mà chị Momoko có con hả?"

"Cháu gái, Takako."

Tôi cất lời chào Haru trước khi cô Momoko lại nói mấy câu như nhận thành mẹ con...

https://thuviensach.vn

Cô gái trẻ mang lại cảm giác hơi tùy tiện, song có vẻ như không có tâm địa xấu. “À, xin chào,” đối phương cũng tức khắc cúi chào lại.

Lại có tiếng chân từ trong vọng ra, lần này là một phụ nữ ngoài năm mươi tuổi mặc tạp dề, chít khăn trên đầu chậm rãi bước ra.

“A, Momoko, mau quá nhỉ?” Người đàn bà nói, nở nụ cười niềm nở. Bà nói năng rõ ràng, có vẻ là người sẵn lòng giúp đỡ người khác.

“Đã lâu không gặp bà chủ.”

Cô Momoko hướng về người phụ nữ mặc tạp dề cúi chào cẩn thận.

“Sao thế chị Momoko, lại tới đây làm đấy à?”

“Không phải đâu Haru. Hôm nay Momoko là khách đấy.”

“Ồ, thật ư?”

Tôi đang ngơ ngác nhìn mọi người nói chuyện qua lại thì cô Momoko thì thầm vào tai.

“Sau khi rời khỏi chỗ Satoru, cô được cho ở đợ ở đây một thời gian đấy.”

“À, hóa ra là vậy sao?”

Tôi cất giọng ngạc nhiên. Cô Momoko thản nhiên trả lời: “Ừ, thế đấy.”

Bà chủ dẫn chúng tôi tới tận phòng. Mới hơn hai giờ nên chúng tôi là khách đầu tiên của ngày hôm nay.

Bên trong cũng như bên ngoài, lộn xộn và tràn ngập những đồ. Cạnh hành lang có một bể nước rỗng không, tạp chí chất đống như núi, ti vi cũ, ghi ta gỗ... Tôi thử trộm nhìn vào gian bếp cạnh thềm cửa, thấy cũng khá bừa bãi. Nhà vệ sinh, phòng rửa tay, phòng tắm cũng đều như thế. Cảm giác giống nhà trọ tập thể hơn là nhà nghỉ. Chắc hẳn vào dịp nghỉ hè, chỗ này sẽ chật cứng sinh viên các câu lạc bộ. Tôi không biết các nhà nghỉ khác có vậy không, song ở nhà nghỉ này đâu đâu cũng lơ lửng cảm giác phóng túng.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi được dẫn đến phòng có tầm nhìn đẹp nhất. Căn phòng trải chiếu tatami rộng hơn mười sáu mét vuông, vừa đủ cho hai người. Ngoài cửa sổ là một màu xanh rì rậm rạp, cây lá thư thái xào xạc theo gió. Thỉnh thoảng vẳng lại tiếng chim kêu cúc cúc, có lẽ là hoét lưng hung. Những rặng núi phía xa bị sương che mờ, trên bầu trời xanh nhạt những cụm mây ti tích lững lờ trôi. Chăm chăm nhìn mây làm tôi cảm thấy như bị tê liệt cảm giác về thời gian.

Tôi ngồi thẫn thờ bên cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc. Cô Momoko vốn hiếm khi lặng im, giờ hình như cũng đang chìm trong cảm xúc, nhìn ra ngoài. Cảm xúc của cô hồi vừa sống vừa làm việc ở đây như thế nào nhỉ, tôi thử tưởng tượng. Bất ngờ là tôi cũng thấy khá hứng thú với chuyện ấy.

Chợt có tiếng đập cửa ầm ầm rồi Haru bước vào. “Đêm xuống là lạnh lắm,” cô bê chiếc lò sưởi dầu có vẻ nặng bằng cả hai tay đặt đánh bịch xuống góc phòng. “Cảm ơn,” chúng tôi nói. “Ai da, có gì đâu mà,” cô đáp lại bằng giọng giống mấy nhân viên ở quán rượu.

“Cô Momoko, cô làm việc ở đây bao lâu thế?” Tôi hỏi cô Momoko.

“Hình như là ba năm ấy,” cô Momoko nghiêng đầu trả lời.

“Rời khỏi đây rồi cô làm gì ạ?”

“À, nhiều thứ lắm. Con người ấy mà, đã mang tâm trạng như cô khi ấy thì sống ở đâu cũng được.”

Cảm giác nếu là cô Momoko thì đúng thật dù ở đâu cũng sống mạnh khỏe được.

“À đúng rồi,” cô Momoko hào hứng đứng dậy. “Đi dạo một lát trước khi ăn tối nhé.”

Chúng tôi quyết định để chuyện leo núi cho ngày mai và tới thăm ngôi đền trên đỉnh núi. Khoảng cách từ nhà nghỉ đến ngôi đền chỉ bằng từ mắt đến mũi, theo như cô Momoko nói thì chỉ mất năm phút.

Đi hết khúc quanh nơi một cửa hàng lưu niệm và một quán ăn khiêm tốn náu mình, cổng Torii liền ở ngay trước mắt. Nối tiếp theo

https://thuviensach.vn

những người đang đi phía trước, chúng tôi khẽ cúi chào rồi bước vào trong đền.

Ngôi đền tráng lệ hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều. Các điện thờ đứng la liệt, vô số bia đá xếp lộn xộn bên đường vào đền. Tôi đọc tấm biển giới thiệu. Ngôi đền được xây dựng từ thời Nara, sau thời Trung cổ nơi đây là trung tâm của tín ngưỡng thờ núi, rất nhiều tín đồ đổ về.

Tôi hết sức bất ngờ vì xa xưa như vậy mà ở sâu trong núi này đã có một ngôi đền to đến thế. Hơn nữa, hàng trăm năm trước đã có bao nhiêu người leo lên núi này để tới lễ đền.

Vì không có những phương tiện giao thông như bây giờ nên chắc hẳn phải mất tới mấy ngày hay mấy chục ngày. Chuyện tới thăm nơi đây đối với người thời ấy chắc quan trọng hơn rất nhiều so với thời nay. Nghĩ đoạn, kẻ vô thần như tôi cũng cảm thấy phải nghiêm trang.

Chúng tôi bước lên những bậc đá dốc đứng, hướng tới điện thờ chính. Ven đường, những bụi long đởm thảo dại nở hoa tím rực rỡ. Có điều mấy cầu thang đá dốc đó hơi dài. Mãi mà không lết đến được điện thờ chính. Những vị khách tham quan khác cũng vừa leo vừa thở phì phì. Khi lên tới được sảnh chính, tôi mệt đứt hơi thêm một lần nữa.

Chúng tôi nghỉ lấy lại sức, rồi cùng thả tiền công đức, chắp tay cầu khấn.

Khi cầu khấn xong tôi quay qua nhìn cô Momoko bên cạnh thấy cô vẫn đang chắp tay. Biểu cảm rất nghiêm túc.

“Cô cầu gì vậy?” Tôi hỏi khi thấy cô Momoko mở mắt ra.

“Chẳng có gì.”

“Nhưng cô chắp tay thành khẩn thế cơ mà.”

“Đền thờ đâu chỉ là nơi để cầu nguyện. ‘Đội ơn các ngài đã luôn dõi theo bảo vệ cho con,’ đền thờ còn là nơi nói lời tạ ơn nữa đấy.”

“Cháu lại chỉ toàn cầu nguyện mất rồi.”

“Cháu cầu gì thế?”

https://thuviensach.vn

“Cháu cầu sức khỏe và không phải lo lắng về tiền bạc nhất có thể.”

Đúng là Takako, cô Momoko nói rồi cười. Đoạn cô nhìn quanh đền một vòng rồi nói.

“Sau khi rời khỏi chỗ Satoru cô đã tình cờ ghé tới đây. Trên đường quay về thì trọ lại ở nhà nghỉ đó. Vì cô không muốn nhờ vả nên bà chủ đã đề nghị cô hãy ở lại đó làm việc. Trước đó ít lâu chồng bà chủ mới mất, cũng chưa có Haru nên đúng lúc đang cần người làm. Nhưng bà chủ đúng là người tốt nhỉ, thuê một bà cô không rõ thân thế ra sao như cô.”

Nói chuyện mình mà cứ như kể chuyện người ta vậy, chẳng hiểu sao tôi lại thấy thán phục.

Chúng tôi xếp hàng vái thêm một lần cuối rồi bỏ lại sau lưng điện thờ chính đẹp rực rỡ dưới ánh chiều tà, quay trở về nhà nghỉ.

Sau khi ngâm mình rửa sạch mồ hôi, tôi biếng nhác ngồi trên nệm chờ cô Momoko và hình như lại bị Quỷ ngủ tấn công. Khi cô Momoko lay tôi dậy đã là giờ ăn tối.

Lúc tôi còn đang ở trong thế giới của những giấc mơ hình như đã có thêm hai nhóm khách tới. Tôi gặp họ ở phòng lớn. Một gia đình ba thế hệ và một nhóm hai người đàn ông trung niên. Hai ông chú đã ngà ngà say, khi chúng tôi bước vào liền cất tiếng chào to tướng: “Chúng tôi tới trước rồi nhé.”

Bữa tối thịnh soạn quá làm tôi khó xử. Bà chủ mang tới hết cái này đến cái kia, nhìn chung cái gì cũng có. Món ninh, đỗ tương lên men, giấm tỏi, kim chi, đồ ăn kèm mỗi món một loại, món hầm, có cả tempura. Trong đó ngon nhất là cá Ayu* nướng miso. Chỉ ăn món đó với cơm và xúp miso tôi đã đủ no nên bèn nhờ mấy ông chú ăn hộ món hầm và tempura.

https://thuviensach.vn

Quy định của nhà nghỉ cũng lỏng lẻo, trong phòng lớn ồn ào lạ lùng. Hai ông chú thích leo núi có vẻ đã ghé qua núi này nhiều lần nên dù đã say mềm vẫn nhiệt tình giới thiệu cho tôi những điểm du lịch hay ho. Nhưng lại toàn giới thiệu những nơi có hoa violet "răng chó", hoa cỏ chân ngỗng... mọc thành cụm, những loài đã qua kỳ đẹp nhất.

Còn gia đình kia, vì người cháu sắp kết hôn nên trước đó cả gia đình tổ chức một bữa du lịch nhỏ chỉ người trong nhà với nhau. Người bà đã tám mươi bảy hoặc tám mươi chín tuổi. (Cả gia đình đã tranh cãi về điều đó mất một lúc.) Hình như bà ngồi xe lăn từ trạm xe cáp tới đây.

"Đây là chuyến du lịch cuối cùng của tôi đấy," bà thì thào. Cô Momoko liền nói chắc nịch: "Ô kìa, bà vẫn còn trẻ đấy chứ. Từ nay trở đi bà vẫn còn thong thả đi được nhiều nơi lắm!" Không hiểu sao nom cô Momoko rất hạnh phúc khi nói mấy lời ấy.

Sau khi hai nhóm nọ đi, cô Momoko cùng bà chủ bắt đầu nói chuyện không ngừng nên tôi quyết định về phòng trước.

Tâm trạng nôn nao trước chuyến du lịch lần này cứ như thể do tôi tự tưởng tượng ra vậy. Quay về phòng, tôi nhớ lại dáng vẻ cô Momoko ngày hôm nay rồi đưa ra kết luận ấy. Cô Momoko dường như rất vui, không khác gì vẻ tươi tắn mọi ngày. Có lẽ cô chỉ muốn quay về nơi đã làm việc khi xưa với tâm trạng nhớ thương chăng.

Do một sự hiểu lầm kỳ cục mà tôi đã đến chỗ này. Rõ ràng chuyện với Hideaki cũng thế. Vốn dĩ tôi vẫn là đứa con gái tối dạ.

Nhưng thôi vui là được rồi. Vừa đợi cô Momoko tôi vừa nghĩ.

"Mai phải dậy sớm nên đi ngủ thôi."

Vừa quay về phòng cô Momoko đã nói như vậy rồi nhanh chóng chui vào chăn.

Song vì đã hai lần ngủ gà ngủ gật nên mãi mà tôi không ngủ được. Cô Momoko chui vào chăn ba phút đã chìm vào giấc ngủ, thở

https://thuviensach.vn

khe khẽ ngon lành bên cạnh tôi. (Thỉnh thoảng cô còn ngáy khò khò.)

Đến lúc này tôi mới thấy tiếc quyển sách bỏ quên ở Subouru. Cùng lúc ấy khuôn mặt Wada lại hiện lên.

Không biết bây giờ anh ta đang làm gì nhỉ. Hay đang ngủ, có lẽ thế. Đêm không ngủ được ở một nơi xa lạ chẳng hiểu sao tôi thấy cô đơn và muốn gặp anh ta đến thế. Chỉ hỏi địa chỉ liên lạc thôi cũng có bị phạt gì đâu chứ. Có lẽ tôi sẽ chẳng thể gặp lại anh ta lần nữa.Vì lý do để Wada đến quán cà phê đó đã không còn. Nghĩ vậy, ngay lúc này đây tôi thấy đau lòng.

Tôi càng nghĩ mắt càng mở thao láo, đành rón rén rời khỏi phòng. Cả nhà nghỉ đang ngủ say, chỉ có căn phòng nhỏ cuối hành lang vẫn còn ánh sáng lọt qua khe cửa. Tôi rón rén đi qua nhòm nhanh vào bên trong thì thấy Haru đang ngồi khoanh chân trước bàn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Dáng vẻ nghiêm túc hệt như khi cô Momoko chắp tay trong đền thờ.

Tôi định rón rén rời khỏi chỗ đang đứng, song Haru đã để ý thấy tôi, hỏi “Có chuyện gì thế?” giọng uể oải.

“Không hiểu sao tôi không ngủ được.” Tôi đáp.

“À, nếu thế cô thử đi dạo một lát xem sao? Hôm nay trời nắng to nên sao đẹp lắm,” nói rồi Haru hất cằm ra phía thềm cửa.

“Vậy tôi sẽ thử xem sao.” Nói đoạn tôi định đi ra ngoài thì, “Đợi đã! Trời tối lắm rồi nên con gái đi một mình nguy hiểm lắm,” Haru nói, cầm đèn pin đuổi theo tôi.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa bước ra vườn.

Độ cao so với mực nước biển của chỗ này cũng kha khá nên mới giữa tháng Mười mà đã thở ra khói trắng. Tôi nhìn lên trời, bầu trời đầy sao thấy gần hơn mọi khi. Những vì sao mùa đông vốn chưa thể nhìn thấy trên bầu trời thành thị vào lúc này đang sáng lấp lánh trên những rặng núi uốn lượn phía bên kia vách đá.

Hai chúng tôi chậm rãi đi bộ tới trước đền. Xung quanh đều đã ngủ yên, không có lấy một căn phòng còn sáng đèn. Chỉ có tiếng xăng

https://thuviensach.vn

đan lọc cọc của chúng tôi vang vọng bốn bể.

“Xin lỗi nhé, để cô phải đi cùng thế này.”

“Có gì đâu, tôi chỉ đang lướt web thôi ấy mà,” Haru rút trong túi quần ra bao thuốc châm lửa hút. Rồi nhả khói đánh phù vào bóng tối.

“Haru làm việc ở đây từ bao giờ thế?”

“Từ khi học xong cấp ba đến giờ. Bà chủ là họ hàng của tôi.”

“Ồ, vậy ư?”

“Hầu như mọi người ở đây đều làm theo mô hình gia đình hoặc họ hàng. Còn lại là học sinh cấp ba vùng này đến làm thêm vào kỳ nghỉ. Như chị Momoko hiếm lắm.”

“Công việc có vui không?”

“Cũng tạm. Tôi mới chỉ làm mỗi công việc này nên cũng chẳng biết. Đến mùa có nhiều sinh viên tới thì cũng náo nhiệt, còn dịp này thì hơi buồn. Thế sao hai người lại đi du lịch với nhau vậy? Nhìn hai người cũng không thân thiết đến thế.”

Haru hỏi với giọng không hẳn là quan tâm.

“Tại sao nhỉ. Trước khi đi tôi đã nghĩ có lẽ cô Momoko muốn nói với tôi điều gì đó. Nhưng hình như chỉ là tôi tự tưởng tượng.”

“Hừm. Mà hồi chị Momoko ở đây là lúc suy sụp nhất thì phải. Lâu không gặp thấy chị ấy vui vẻ như thế tôi cũng hơi ngạc nhiên.”

“Vậy sao?”

“Ừm. Đợt gần cuối cảm giác có tươi tắn hơn, chứ hồi tôi mới vào hầu như chị ấy chẳng nói câu nào. Tôi còn nghĩ đó là người hơi đáng sợ.”

Tôi không thể tưởng tượng ra một cô Momoko như thế.

“Mà tôi cũng chẳng biết nữa,” nói rồi Haru ném mẩu thuốc vào chiếc gạt tàn đặt trước cổng Torii.

Một ngôi sao băng vụt qua rồi biến mất trên bầu trời đêm. Liền đó Haru hắt xì một cái rõ to.

“Về thôi nhỉ.”

https://thuviensach.vn

Nghe tôi nói, Haru khịt khịt mũi rồi gật đầu, “Về thôi.”

•••

Sáng hôm sau, mãi mà tôi vẫn không muốn ra khỏi nệm, cứ lần chần mãi. Không biết bao nhiêu lần cô Momoko cố kéo chăn ra, song tôi cũng lấy tay ấn chặt, quyết giữ đến cùng.

Quá chín giờ rồi tôi cũng tỉnh. Tôi rửa mặt rồi đi loanh quanh trong nhà nghỉ tìm cô Momoko. “Chắc chắn là ở ngoài vườn đấy,” bà chủ cố nén nụ cười, nói. Tôi bèn đi ra ngoài thì thấy cô Momoko trong bộ yukata đang ở trong khu vườn rải đầy ánh nắng buổi sáng, với một tư thế buồn cười.

“Cô đang làm gì thế?” Tôi hỏi. “Thái cực quyền đấy,” cô đáp. Thói quen buổi sáng của cô mấy năm gần đây chăng?

“Tốt cho sức khỏe lắm đấy. Lại còn giúp tinh thần sảng khoái nữa. Quý cô ngủ nướng hãy cùng tập đi.”

Cô cũng tập trước cửa hiệu Morisaki mỗi sáng chăng? Nếu những người đang trên đường đi làm bắt gặp một bà cô tập Thái cực quyền trước cửa một hiệu sách cũ chưa tới giờ mở cửa chắc hẳn ngạc nhiên lắm. Tưởng tượng ra cảnh ấy tôi bất giác suýt cười phá lên.

Ăn xong bữa sáng, tôi và cô Momoko quyết định khởi hành đi leo núi. Hôm nay tôi mặc đồ dễ bề vận động, chuẩn bị sẵn sàng. Những vị khách khác hình như đã xuất phát cả rồi. “Thôi, dù sao cũng còn nhiều thời gian mà.” Nghe tôi nói vậy, cô Momoko liền nhìn lướt qua bằng ánh mắt lạnh lùng.

Chúng tôi rời nhà nghỉ với lời chào của bà chủ: “Đi nhé.” Đi theo đường núi vượt qua được hai ngọn núi là tới một đài quan sát nhìn ra khung cảnh tuyệt đẹp, ấy là đích đến của chúng tôi.

Trên núi có cả những cây tuyết tùng cao gấp năm lần tôi bao xung quanh, không khí vô cùng mát mẻ. Đây đó những bông hoa dại

https://thuviensach.vn

đáng yêu lộ mặt cho chúng tôi nhìn ngắm, cô Momoko chỉ tay vào từng loại kể tên cho tôi. Đã sống ở đây vài năm có khác, cô có vẻ rất rành về núi. Còn tôi thì từ đợt tham gia trại hè hồi tiểu học tới nay mới leo núi lại. Leo núi cùng với một hướng dẫn viên sành sỏi rất vui. Cũng chẳng lo lạc đường. Tâm trạng thoải mái, tôi ngâm nga bài "Chú gấu rừng xanh" ngày xưa đã hát ở trại hè.

Song tôi chỉ hát hò được một lát. Con đường núi lúc mới đầu còn bằng phẳng sau dần dần hẹp lại như muốn răn đe kẻ nào có ý coi thường, độ dốc cũng khắc nghiệt hơn. Chỗ đặt chân cũng hiểm trở, không chú ý là trượt chân ngay.

"Chú gấu nói rằng...", nếu cứ vô tư hát mấy câu như thế mà chẳng để ý gì thì những kẻ phản xạ vận động kém như tôi sẽ rơi xuống địa ngục ngay. Song đường đi xấu cũng không thành vấn đề với cô Momoko, cô nhanh nhẹn tiến lên không hề nao núng. Nếu có đi cách xa tôi quá, cô lại đứng lại chờ.

"Hướng dẫn viên ơi, chúng ta đi chậm lại được không?"

Tôi thử ca thán lúc đi qua tảng đá khổng lồ có tên "Yêu tinh mũi dài", song "Tại ai đó mà không còn nhiều thời gian nữa đấy. Không nhanh thì sẽ phải về lúc mặt trời đã khuất bóng. Mới hoàng hôn thôi trong núi đã tối lắm rồi." Cô lạnh lùng. Tuy bị nói thế nhưng tôi cũng chẳng cãi lại được câu nào.

"Còn một đoạn nữa thôi là được nghỉ rồi. Cố thêm chút nữa." Cô Momoko nói như khích lệ rồi lại nhanh nhẹn bước lên phía trước.

Rốt cuộc đến quá trưa tôi cũng được nghỉ một lát bên dòng suối. Bà chủ đã chuẩn bị cho chúng tôi hai phần cơm nắm ăn trưa. Lắng nghe tiếng nước chảy dễ chịu trong khu rừng có ánh nắng len lỏi qua kẽ lá cũng phần nào làm dịu bớt mệt nhọc.

Tôi đặt mông đánh phịch xuống nền đá, hít lấy hít để bầu không khí trong lành để ổn định lại hơi thở đang nhộn nhạo. Cô Momoko vẫn dửng dưng như không, cắn ngập răng vào nắm cơm.

"Cô Momoko khỏe thật ấy."

https://thuviensach.vn

“Takako còn trẻ mà yếu quá thì có.”

“Cô Momoko phải khỏe như bà lão tối qua ấy nhỉ.”

Tôi cười, nói đùa. Cô Momoko nghe vậy cũng cười.

“Nhưng mà, không thể có chuyện ấy đâu. Cô đang bị bệnh. Cô đang thấy rệu rã lắm đây.”

“Sao?” Tôi hỏi lại.

“Nào, hết giờ nghỉ rồi. Còn một đoạn nữa thôi,” cô nói đầy khí thế rồi lại tiến bước.

Bị bệnh? Cô Momoko bị bệnh? Nhìn chẳng giống chút nào...

Tôi dừng chân. Cô Momoko quay lại gọi với xuống: “Cháu còn chậm chạp là cô bỏ lại đấy.”

Tôi vội vàng bước tiếp, đuổi theo bóng lưng nhỏ bé ấy.

• • •

Sau đấy chúng tôi hầu như không nói chuyện nữa, chuyên tâm bước đi. Xuống hết một con dốc toàn đá lởm chởm, rồi đi nửa vòng núi, rồi lại lên một con dốc. Với lộ trình lên lên xuống xuống như thế, chân tôi kêu gào không biết bao nhiêu lần.

Rồi bầu trời cũng mở ra trước mắt, chúng tôi đã lên tới đỉnh núi.

Đỉnh núi là một đài quan sát có hình dạng giống như một chiếc bánh caramel úp ngược trên đĩa. Trên nền đất nâu đỏ trải dài mọc lẻ tẻ vài cây thông. Phía trước là vách đá dốc đứng. Đến trước chúng tôi chỉ có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên chiếc ghế băng nhìn ra vách đá, xung quanh vắng lặng. Chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện.

Cơn gió mềm mại thổi tới từ chính diện, làm mát rượi cơ thể đang nóng bừng.

Quang cảnh nhìn từ đỉnh núi quả là gây xúc động mạnh. Những chỏm núi bao phủ bởi màu xanh ngút mắt sánh vai nhau nối dài. Bầu

https://thuviensach.vn

trời ở thật gần, trong vắt và trải dài vô tận. Nếu cứ nhìn mãi sẽ có cảm giác như bị hút vào trong đó.

Tập trung nhìn sẽ thấy tít đằng xa những tòa nhà của Tokyo chỉ còn bé như hạt đậu. Khi đang đứng ở đây, tôi thật không thể hình dung ra ngày mai mình sẽ lại bắt đầu cuộc sống trong những hạt đậu đó. Cứ thế này ở đây sống luôn cũng được đấy nhỉ. Tâm trạng tôi thành ra như thế. Hồi mới tới đây phải chăng cô Momoko cũng nghĩ như vậy.

"Cô Momoko này."

"Hử?"

"Sao cô bỏ lại cậu Satoru mà ra đi vậy?"

Tôi hỏi không phải vì cậu nhờ, mà chỉ đơn giản vì tôi muốn hỏi. Nếu là lúc này chắc hẳn cô Momoko sẽ trả lời tôi. Tôi tự nhiên cảm giác thế.

"Ừm."

Cô Momoko vẫn nhìn thẳng về phía trước, khẽ gật đầu. Tôi cũng chăm chú nhìn về phía trước, im lặng chờ cô mở lời. Có cánh chim nhạn vụt bay ngang qua bầu trời, không một tiếng động.

"Cô đã kể cho cháu về người ngày trước cô yêu đúng không?"

"Vâng."

"Lúc ấy cô đã có thai với người đó. Cô luôn khao khát có được một gia đình nên cô đã rất hạnh phúc, nhưng anh ta thì không. Dẫu sao anh ta cũng đã có vợ con ở Nhật rồi mà. Dù sau này cô mới biết."

Một cơn gió thổi ào tới, cát bụi cuốn lên. Rồi xung quanh lại tĩnh lặng như cũ.

"Nếu hồi ấy cô mạnh mẽ hơn có lẽ đã có thể bảo vệ được đứa trẻ. Nhưng không được. Cô chẳng có tự tin rằng mình sẽ hạnh phúc khi gây nên quá nhiều đau khổ, tổn thương cho người khác, cũng chẳng có dũng khí sống để trả giá. Về sau cô hối hận muốn chết nhưng lúc đó thì đã muộn rồi..."

Nói rồi cô Momoko khẽ thở dài, cười nhạt.

https://thuviensach.vn

“Sau đó cô gặp và kết hôn với Satoru. Satoru cũng rất muốn có con, nhưng mãi mà chẳng được. Rồi mười năm trôi qua, cuối cùng cô cũng có em bé. Satoru rất vui, cô cũng mừng phát khóc. Nhưng đứa trẻ lại chết trong bụng cô trước khi được sinh ra... Cô đã nghĩ mình bị trừng phạt. Cô bị phạt vì đã để cho đứa trẻ kia chết đi. Cô không còn tư cách sinh con nữa... Satoru an ủi cô rất nhiều dù bản thân cũng rất đau khổ. Người đó tốt bụng đến ngốc nghếch. Takako cũng thấy thế đúng không?”

Tôi gật mạnh.

“Rồi thì cô cũng gượng dậy được. Vì cùng gây dựng lại hiệu sách Morisaki nên thế nào cũng phải cố gắng. Chắc Satoru cũng cố ý không nói gì đến chuyện sinh con nữa. Rồi dần dần hai vợ chồng cô hoàn toàn chú tâm vào chuyện kinh doanh hiệu sách.

“Cô cũng rất thích cửa hiệu đó, tình yêu với nó chẳng thua kém gì Satoru. Nhưng với cô như thế vẫn chưa đủ. Dù có qua bao nhiêu năm thì nỗi buồn cũng không xóa hết. Cô luôn bị bủa vây bởi cảm giác có một lỗ hổng đang toác ra trong lòng mình. Mong muốn xóa đi lỗ hổng ấy cứ lớn lên từng ngày... Khi đó cô đã nghĩ nếu sống cùng cảm giác đó thì cũng giống như đang phản bội Satoru vậy. Rồi đến một ngày, khi nhận ra thì cô đã đi tới chỗ này rồi.”

Cô Momoko nói liền một hơi, nói xong liền thở dài thật to.

“Cô tự ý làm vậy nên dù bị khinh miệt cũng chẳng làm sao được. Thế nên cô cứ sợ phải nói chuyện với người đó. Takako chắc ngạc nhiên nhỉ?”

Nên nói gì bây giờ nhỉ, tôi chẳng có chút ý tưởng nào. Tôi của bây giờ có lẽ chưa thể mường tượng được nỗi đau của con người này. Tôi chỉ có thể hiểu tình cảm thiết tha của cô khi ấy. Với chuyện ấy, nếu nói ra những lời đơn giản chắc cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tôi chỉ biết im lặng lắc lắc đầu.

Lát sau cô Momoko chậm rãi đứng dậy.

https://thuviensach.vn

“Cô lại nói chuyện không đâu rồi, xin lỗi cháu. Thôi, nhanh nhanh về thôi.”

Giờ tôi mới để ý thấy vầng dương đã bắt đầu khuất dạng sau sống núi.

Trên đường về cô Momoko cũng nhanh nhẹn đi đằng trước. Tôi mải suy nghĩ linh tinh, đầu nặng trĩu nên cứ lơ ma lơ mơ. Vì vậy mà bị một lần trượt chân ngã đau điếng mông.

Khi chúng tôi mệt nhoài về tới nhà nghỉ, bên ngoài trời đã khá tối, cơn mưa nhỏ không biết rơi xuống từ bao giờ. Vẫn còn một tiếng nữa mới tới giờ ăn tối nên tôi đi thẳng vào bồn tắm.

Tôi thẫn thờ nhìn lên trần nhà, ngâm mình trong nước nóng rất lâu. Chẳng hiểu sao tôi thấy ngày hôm nay thật dài. Nhìn ra ngoài cửa sổ, một màn đen đặc trải dài. Hơi nước màu trắng sữa bay ra tựa như bị hút ra ngoài bóng đêm.

Cửa mở đánh xoạch, tôi giật mình nhìn về phía ấy thấy cô Momoko hoàn toàn khỏa thân đang đứng đó. Quần áo đã cởi bỏ cả, nhìn cô Momoko càng nhỏ bé hơn bao giờ hết. “Cô tắm chung được không?”

“À... được ạ.”

Chẳng chờ câu trả lời của tôi, cô mau lẹ bước vào phòng tắm.

“Đúng là trẻ tuổi có khác. Da Takako mướt thật ấy.”

Cô Momoko ghé sát lại nhìn tôi trong bồn tắm. Theo phản xạ tôi quay lưng lại.

“Cháu cũng kha khá tuổi rồi đấy.”

“Trời ơi chưa đâu. Nhìn xem, đường cần cổ của cháu đẹp chưa này. Nhiều tuổi rồi là mấy chỗ này nhìn biết ngay. Da căng bóng ghen tị quá.” Cô Momoko nói với nụ cười toe toét đáng ghét.

“Cái này hoàn toàn có thể coi là quấy rối đấy ạ,” tôi sửng sốt.

“Ôi trời Takako thì cô không thèm.”

https://thuviensach.vn

Nói đoạn cô cười ầm lên. Tiếng cười vang vang đầy sảng khoái trong nhà tắm.

Tôi để ý thấy bụng dưới cô Momoko có một vết sẹo mổ nom khá thương tâm chừng mười xăng ti mét. Cô Momoko chẳng có vẻ gì là muốn che giấu nhưng tôi vẫn cảm thấy như mình vừa nhìn phải thứ không nên nhìn, khẽ quay đi.

Tự nhiên nhớ lại lời cô nói lúc trưa, bỗng dưng tôi thấy nghèn nghẹn ở cổ họng, không nói năng rành rọt được.

Sau khi giội sạch người, cô Momoko bước vào bồn, "Ôi, tuyệt vời," cô nhắm mắt khoan khoái. Nhìn khuôn mặt trông nghiêng ấy, cảm giác muốn ôm chặt cô Momoko vào lòng trào lên có phần mãnh liệt.

"Ơ," tôi trỏ ra ngoài cửa sổ, rồi nhân lúc cô Momoko quay qua bên đó bổ nhào vào người cô. Song cô đã cảm giác được nguy hiểm, mau lẹ tránh được.

"Gì, cái gì đấy?" Cô Momoko nhìn tôi sửng sốt, giọng hoang mang.

"Không có gì ạ," tôi gạt nước rào rào tiến lên, từ từ dồn cô Momoko vào góc bồn với kỹ năng của một chú chó chăn cừu khi lùa đám cừu lại.

"Gì thế Takako, mắt cháu nhìn sợ quá."

Tôi phớt lờ giọng nói sợ sệt của cô Momoko, nhào tới. Rồi tôi nhắm mắt ôm cô thật chặt. Vai cô Momoko rất nhỏ và rất ấm.

"Ơ này, làm sao thế?"

Cô Momoko quyết liệt chống trả, quẫy nước bắn tung tóe. Mặt nước dập dềnh. Thế nhưng tôi không lơi tay.

Rồi cô cũng buông xuôi, mặc tôi như vậy. Cô rũ xuống, uể oải dựa đầu vào tôi.

"Cô chịu thua, Takako lại có sở thích này hả?" Cô vẫn dựa vào tôi, nói.

https://thuviensach.vn

“Cô sơ suất quá.”

Chúng tôi cười khúc khích, rồi cứ ôm nhau một đống ở góc bồn tắm rộng lớn.

•••

Buổi tối thứ hai này còn trôi qua yên bình hơn.

Hai nhóm người tôi gặp tối qua đã xuống núi, cặp nam nữ có vẻ mờ ám mới tới ngày hôm nay rầm rì nói chuyện suốt bữa ăn. Chẳng riêng ở nhà nghỉ mà cả ở khu suối nước nóng chắc muốn làm gì cũng được kể cả chuyện vụng trộm, tôi khó chịu nghĩ.

Bà chủ lúc bưng cơm ra chắc cũng để ý thấy, tới bật chiếc ti vi cũ để ở giữa phòng rồi đi ra. Có lẽ chức năng âm thanh đã hỏng, nên tiếng người cười nói xôn xao trong màn hình thỉnh thoảng lại bị ngắt quãng. Tôi cảm thấy một màn câm lặng còn nặng nề hơn đang bao phủ. Bỗng thấy sợ âm thanh đứt đoạn ấy một cách kỳ lạ, tôi đứng dậy ngắt nguồn ti vi.

Chúng tôi quay về phòng cuộn mình vào hai tấm nệm xếp cạnh nhau rồi tắt điện, căn phòng im lìm. Hình như mưa cũng đã ngừng, không còn nghe thấy tiếng mưa xa xa nữa. “Ngày mai cứ từ từ cũng được nhỉ.” Cô Momoko thì thầm, tôi cũng mơ màng nói vâng.

Trong bóng tối tôi chăm chăm nhìn lên trần nhà. Chỉ có chút ánh sáng thôi cô Momoko cũng không ngủ được nên cả căn phòng tối thui. Dẫu vậy tôi cứ mở mắt chong chong rồi cũng thành quen, đường nét của mọi vật tuy chỉ mờ mờ nhưng cũng dần nhận biết được.

“Cô Momoko, cô còn thức không?”

Một lúc sau tôi thử cất tiếng gọi cô Momoko đang nằm bên cạnh.

“Ừm?”

Có vẻ cô Momoko vẫn còn thức nên đáp lời ngay tức khắc.

“Nói chuyện một lát được không ạ?”

https://thuviensach.vn

Tôi vừa nhìn lên trần nhà vừa nhỏ giọng nói.

“Được chứ, cô cũng đang muốn thế.”

“Chuyện hồi trưa ấy ạ...”

“Chuyện nào?”

“Chuyện bị bệnh...”

“À, ừ.”

Lát sau cô Momoko trả lời.

“Chuyện đó, bệnh của cô không ổn lắm ạ?”

Tôi hỏi liền một hơi tựa như đã đoán được đại khái. Chính tôi cũng ngạc nhiên khi nghe giọng mình có vẻ thấp thỏm.

“À thì, nói không tốt thì là không tốt, mà nói không phải như thế thì là không phải như thế.”

Cô im lặng mấy giây rồi mới nhỏ giọng đáp.

“Là sao ạ?”

“Ừm,” cô ngân dài giọng. “Tóm lại là, trên đời này có những người gặp phải tai nạn bất ngờ hay bệnh bột phát, biến mất mà chẳng thể nói lời từ biệt với ai đúng không? So với họ cô thấy cô vẫn còn may mắn lắm. Vì cô vẫn còn nhiều cơ hội.”

“Cái đó...”

“Ừ, không phải chuyện đáng lo đến vậy đâu. Cô có tới số ngay đâu mà. Cho tới gần đây cô vẫn nhập viện, làm mấy cái như mổ lấy tử cung, bây giờ thì cứ ra ra vào vào bệnh viện theo dõi thôi. Những năm sau này chắc không lơ là dược rồi.”

“Liệu có phải cô quay về chỗ cậu Satoru vì...?”

“Ban đầu cô chẳng có tí ý nghĩ nào theo kiểu ‘bệnh rồi, quay về thôi’. Nhưng mà trong thời gian nằm viện cô cảm thấy buồn chán, và rồi nằm mơ.”

“Mơ?”

Trong bóng tối, tôi trở mình quay về phía cô Momoko. Nhưng vì tối nên tôi không nhìn được biểu cảm của cô.

https://thuviensach.vn

“Ừ, trong giấc mơ ấy, từ bến cảng cô lên được đúng con thuyền đang chuẩn bị khởi hành, ừm, không phải, chính cô là một con thuyền cũng nên. Dù sao thì khi ấy cô cũng chăm chăm chèo về phía đường chân trời trước mặt. Cô hiểu rõ ràng rằng sẽ không thể quay lại nữa. Rồi cô ngoảnh mặt lại thì thấy, trên bến cảng có một người đàn ông hướng về phía cô vẫy tay rất mạnh. Nhìn thoáng qua cô đã nhận ra đó là Satoru. Thế là từ nay không thể gặp nhau nữa, dự cảm ấy cực kỳ rõ rệt. Cô cũng rối rít vẫy tay lại. Nhưng thuyền của cô xa quá, Satoru nhanh chóng trở nên bé tí. Lúc cô nhận ra thì đã không còn nhìn thấy Satoru nữa, một mình cô đang bồng bềnh trên biển. Giấc mơ như thế đấy.”

Cô Momoko sột soạt trong chăn, quay về phía tôi. Đoạn cười ngắn.

“Tuy hơi xấu hổ, cô đã khóc tới mức chính cô cũng ngạc nhiên khi tỉnh dậy trong phòng bệnh. Dẫu biết đó chỉ là mơ mà nước mắt cứ trào ra ròng ròng. Đến cuối cùng vẫn còn thổn thức. Cô ít khóc tới mức chẳng nhớ trước giờ mình đã từng khóc vì điều gì, vậy mà khi ấy lại rối loạn và buồn không chịu nổi. Cô nhất định muốn gặp lại Satoru một lần nữa. Kỳ quặc đúng không?”

“Không ạ,” tôi mường tượng nỗi cô đơn của cô Momoko khi ấy, lắc lắc đầu. Dẫu tôi không nhìn thấy cô Momoko khi đó.

“Kỳ quặc chứ, nhất định là thế,” cô Momoko bướng bỉnh quả quyết. “Nhưng cũng nhờ thế mà cô mới dẹp nỗi xấu hổ đi mà quay về được.”

“Vậy ạ... Thế cô không định nói với cậu về chuyện bị bệnh sao?”

“Ừ, không.” Cô Momoko nói giọng rõ ràng.

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì cô không muốn trở thành gánh nặng cho người đó.”

“Cậu Satoru đâu phải người yếu đuối thế ạ.”

“Ừ, người đó nhất định sẽ chấp nhận cô phải không? Nhưng vấn đề không phải chỗ đó. Mà là vấn đề tình cảm. Cô không thể nuông

https://thuviensach.vn

chiều bản thân hơn nữa được.”

“Nhưng nếu cô không nói...” thì làm sao cậu biết được, tôi định nói thế, song cô Momoko cắt ngang.

“Chuyện đó cô đã xác định rõ ràng khi quyết định về gặp Satoru rồi.”

“Nhưng mà, nhưng mà cô đã nói với cháu rồi đấy thôi.”

Tôi bỗng dưng lớn tiếng.

“Vì đúng là cô cũng muốn được tâm sự với ai đó.” Cô Momoko buông tiếng thở dài nói khẽ.

“Cô nghĩ cả chuyện bỏ đi, cả chuyện bị bệnh, cô đều muốn được bộc bạch với một ai đó. Và nếu cô dặn không nói với Satoru hay bất cứ ai, cô biết Takako nhất định sẽ không nói.”

“Chuyện đó...” tôi nói như sắp khóc. “Cô thật láu cá.”

“Đúng thế, cô láu cá lắm đấy. Cô xin lỗi nhé Takako. Lúc nãy cháu ôm cô làm cô vui lắm. Cô thực sự thực sự rất vui. Cháu đúng là đứa trẻ tốt bụng. Vậy nên Satoru lúc nào cũng yêu quý cháu.”

Tôi trốn vào trong chăn nước mắt lưng tròng, miệng lặp đi lặp lại “láu cá, láu cá”.

“Cô xin lỗi nhé,” cô Momoko liên tục nói.

Dẫu vậy tôi vẫn cứ nói đi nói lại từ “láu cá” hàng chục lần.

Chẳng biết tự bao giờ tôi đã khóc mệt mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, dưới bầu trời xám xịt, chúng tôi rời nhà nghỉ trong ánh mắt tiễn biệt của bà chủ và Haru. Cô Momoko cũng giống lúc mới tới, cúi chào bà chủ cẩn thận. “Được rồi mà,” dù bà chủ vừa cười vừa nói, cô Momoko vẫn tiếp tục. “Hẹn gặp lại nhé,” Haru nói giọng nhẹ bẫng, vẫy tay tới tấp.

Sáng nay cô Momoko lại quay trở về là cô Momoko vui vẻ mọi khi. “Xem này, hoa ly dải vàng đã nở rồi đấy”, “Chỗ kia lá đã bắt đầu

https://thuviensach.vn

đỏ rồi nhỉ”, cô hào hứng nói chuyện. Tôi cũng cố gắng làm thái độ vui vẻ đáp lời. Liệu còn có thể làm thế nào được nữa, tôi cũng chẳng biết.

Chúng tôi chia tay ở ga Shinjuku lúc hoàng hôn. Trước cửa soát vé ngập những người, cô Momoko cúi đầu chào tôi thật thấp.

“Cảm ơn cháu, Takako. Cô đã rất vui.”

Nụ cười của cô làm tôi chói mắt. Tôi thử hỏi thẳng thừng.

“Bây giờ cô định thế nào?”

“Quay về hiệu sách thôi.”

“Không phải chuyện đó. Sau đó nữa cơ.”

Cô Momoko ậm ừ rồi khoanh tay trước ngực.

“Rồi cô sẽ xoay xở được thôi.”

Cô chỉ nói có vậy rồi nhanh nhẹn quay gót biến mất vào đám đông.

Tôi vẫn đứng mãi ở đó, dù không còn nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé ấy nữa. Tôi tưởng tượng ra những chuyện sẽ xảy tới, trong lòng tràn đầy những cảm xúc khó chịu.

•••

Cậu Satoru gọi điện cho tôi vào buổi trưa hai ngày sau. Nhìn vào màn hình di động tôi đã đoán được là chuyện gì.

“Xin lỗi vì gọi lúc cháu đang làm việc.”

Tôi vừa bắt máy, cậu Satoru đã cất lời, giọng thấp trầm chẳng chút ngữ điệu.

“Cậu đến cửa hiệu thì thấy một lá thư...”

Ôi, quả nhiên. Tôi buông một tiếng thở dài nặng nề. Không thể để cô ra đi như vậy. Song cho dù biết tại sao chuyện thành ra như vậy thì tôi cũng làm được gì chứ?

https://thuviensach.vn

Nhưng cái người đó đúng thật là láu cá. Láu cá ấy. Tôi vừa nắm chặt điện thoại di động vừa cảm nhận cơn tức giận không kìm chế nổi đang trào lên.

“Takako?”

Thấy tôi chẳng nói câu gì, qua ống nghe điện thoại cậu ngờ vực cất tiếng gọi.

“Bây giờ cháu sẽ tới đó ngay.”

“Ơ, thế còn công việc?”

Tôi ngắt máy khi cậu vẫn đang nói dở.

Láu cá, láu cá, láu cá. Trên chuyến tàu tới Jimbocho, tôi cứ lặp đi lặp lại trong đầu. Như thế này đâu phải là người lớn. Thực ra tôi hiểu cảm xúc của cô Momoko. Năm năm không rõ tung tích rồi đột nhiên quay về nói bị bệnh, đúng là khó mà làm thế được. Nếu cô vẫn còn yêu cậu Satoru thì lại càng thêm phân vân. Nhưng còn người bị bỏ lại là cậu thì sao? Trước kia, khi cô bỏ đi không nói năng gì, cậu đã đau khổ đến thế.

Tôi đứng về phía cậu. Cũng như trước giờ cậu đã luôn ở bên ủng hộ tôi. Nên nhất định tôi không thể tha thứ cho cô Momoko nếu cô cứ thế biến mất. Cơn giận bùng lên không đè nén được. Không biết đã bao lâu rồi tôi mới giận thế này, cơ thể run lên từng chập.

Khi đến hiệu sách, được cậu đưa cho xem tờ giấy viết “Cảm ơn, anh hãy sống tốt nhé”, tôi liền xoẹt xoẹt xé tan, thả rơi xuống nền nhà. Cậu ngẩn người nhìn tôi.

“Láu cá. Hèn nhát. Trưng ra điểm tốt của mình rồi biến mất. Cái đó chẳng qua là chạy trốn thôi.”

“Takako?”

Cậu ngó mặt tôi vẻ lo lắng.

“Này, Taka...”

Tôi cắt lời cậu, ưỡn thẳng người tuyên bố.

https://thuviensach.vn

“Cháu sẽ phá lời hứa. Mà không, cháu có hứa gì đâu. Chỉ có người ta tự ý bảo là không được nói thôi.”

“Hả?”

Cậu há hốc mồm. Tôi kể ngắn gọn cho cậu nghe chuyện tối hôm ấy. Cậu có sốc thì cũng dễ hiểu. Nhưng người này có quyền biết, ngăn được cô Momoko cũng chỉ có người này.

Song cậu chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, khi tôi nói xong, cậu chỉ khẽ gật đầu “Ừ”.

“Cậu biết rồi à?”

“Không biết.”

“Nhưng...”

Cậu thở dài thật sâu, loạng choạng ngồi xuống ghế.

“Cậu đã nghĩ cô ấy quay về như thế chắc hẳn có chuyện gì lớn lắm. Trước đây cậu cũng nói rồi đúng không, một khi cô ấy đã quyết cái gì thì sẽ không thay đổi. Vậy mà lại quay lại... Nghĩ vậy bỗng cậu thấy sợ không dám hỏi. Nên mới đi nhờ Takako. Cậu thật ngu ngốc. Vì không nói chuyện cho rõ ràng nên mới thành ra thế này.”

Cậu nói giọng có vẻ như đã bỏ cuộc. Tôi vụt ghé mặt lại nhìn vào mắt cậu, nói.

“Chắc chắn vẫn còn kịp đấy ạ. Nếu bây giờ để cô ấy đi thì thật sự sẽ không gặp lại được nữa đâu. Dù không biết kết quả sẽ như thế nào thì làm thế cũng không được. Cậu hiểu cháu nói không? Chỉ có cậu ngăn được cô ấy thôi.”

“Ừ...” cậu vẫn đáp lại giọng yếu ớt.

“Thế cậu đứng lên ngay đi!” Tôi cao giọng nói cứng rắn. “Cậu đã từng nói cháu ‘Không được chạy trốn’ đúng không? Cậu, và cô Momoko, hai người cũng không được lẩn trốn. Cháu sẽ trông cửa hiệu, cậu đi tới chỗ cô Momoko đi!”

“Nhưng biết tìm ở đâu...” cậu nói với ánh mắt đờ đẫn.

https://thuviensach.vn

“Cậu không biết chỗ nào ư? Nơi mà cô Momoko sẽ tới đầu tiên chẳng hạn.”

Nghe tôi hỏi, cậu nhìn tôi nói bằng khuôn mặt vô hồn.

“Không, không biết...”

“Sao thế được. Chắc chắn là biết. Cô Momoko là vợ cậu cơ mà?”

“Thì đúng thế... Nhưng mà...”

“Cậu thử nhớ lại xem có nơi nào cực kỳ quan trọng với cô ấy không.”

Cậu thẫn thờ nhìn tôi một lúc lâu, rồi đột nhiên khẽ “a” một tiếng.

“Chỉ có một chỗ. Có lẽ, mà không, chắc chắn là chỗ ấy...”

“Có ạ?” Tôi hỏi lại lần nữa.

“A, có mà. Ừ, có khi vẫn còn kịp.” Lần này cậu gật đầu thật mạnh.

Cậu đứng phắt lên như thể bị bắn ra khỏi ghế.

“Takako, cậu còn một việc nhờ cháu được không?”

“Vâng.”

“Cậu không thể trả lương trông coi theo giờ được...”

“Cháu biết rồi, cậu dở hơi quá!”

Tôi hét lên. Giờ không phải là lúc nói qua lại mấy câu ngớ ngẩn. Cuối cùng cậu cũng chạy vụt ra ngoài như bị tôi thúc vào mông.

Tôi mong rằng lần này cậu có thể giữ cô ấy lại.

Tôi đứng ở cửa nhìn theo dáng cậu chạy vội vã qua ngõ Sakura. Bóng cậu nhanh chóng nhỏ dần. Không may cậu bị đau lưng nên phải dừng lại giữa chừng đấm đấm lưng không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Khi bóng cậu đã khuất hẳn, tôi vẫn đứng đó ngẩn ngơ nhìn lên mảng trời nhỏ bị chia cắt bởi những tòa nhà cao tầng. Bầu trời mùa thu màu xanh nhạt. Cụm mây tích lớn chầm chậm trôi.

https://thuviensach.vn

“Sao thế? Cửa hiệu vẫn mở đúng không?” Người đàn ông trung niên ghé tới dừng lại trước cửa hiệu, nhìn tôi khó hiểu rồi lách mình bước vào trong. Tôi cũng tiếp bước đi vào.

“Xin chào quý khách.”

Nhiệm vụ của tôi đã xong. Phần còn lại giao cho cậu vậy.

Tôi ngồi vào sau quầy tính tiền, vị trí của tôi khi xưa, chờ cậu và cô Momoko quay về.

•••

Tôi gặp lại Wada khá lâu sau đó, khi lá hai bên đường đã héo rụng hết.

Tối đó tôi ghé Subouru sau gần một tháng không tới. Có một thời gian tôi không có hứng thú, dù đi qua trước cửa hiệu cũng không ghé vào. Song tiết trời càng ngày càng lạnh làm tôi nhớ cà phê của hiệu.

Tôi mở cửa, bật lên một tiếng “a”.

Wada đang ngồi ở bàn trong góc. Ngay tức khắc ánh mắt gặp nhau, Wada cũng để ý thấy tôi. “Thật là sai lầm,” tôi nghĩ, định chỉ chào qua loa cho xong. Song Wada tận tình đứng dậy, chờ cho tới khi tôi phải đi qua bên đó.

“Xin chào.” Tôi bối rối ngồi xuống ghế đối diện.

“Đã lâu không gặp.” Anh ta đáp lại với giọng bình thản như mọi khi.

Cô bé phục vụ mang nước tới, hỏi: “Quý khách chọn đồ uống gì ạ?

Tôi định chỉ tới chào hỏi rồi chuyển chỗ, sau đó mới gọi đồ uống nên đáp lại: “Lát nữa.” Cô bé gật đầu, để lại nụ cười rồi đi.

“Cô có khỏe không?” Một lát sau Wada mở lời.

“À, vâng. Thế anh Wada thì sao?” tôi đáp.

“Tôi bình thường,” anh ta vui vẻ nói rồi nhấp một ngụm cà phê.

https://thuviensach.vn

Có lẽ nào anh ta vẫn đang đợi bạn gái tới sao. Tự anh ta nói là bỏ cuộc rồi cơ mà. Tôi đang nghĩ vậy thì, "Hôm nay là tôi đợi cô."

Wada đột nhiên nói rồi lôi từ trong cặp ra một cuốn sách bỏ túi. Là cuốn *Tình bạn* của Mushanokouji tôi đã bỏ quên vào buổi tối trước hôm đi du lịch. Nhiều thứ xảy ra quá làm tôi quên bẵng mất chuyện cuốn sách. Chắc chắn tôi không bao giờ nghĩ Wada đang cầm nó.

"Anh đã chờ tôi suốt đấy ư?" Tôi vừa nhận lấy cuốn sách vừa hỏi.

"Chuyện này, tối đó cô về rồi tôi mới để ý thấy cuốn sách, tôi nhờ ông chủ khi nào cô đến thì chuyển cho cô, nhưng 'tôi chưa gặp vị khách đó bao giờ', ông chủ nói với tôi như vậy."

"Hả?"

Làm gì có chuyện ông chủ không biết tôi chứ. Tôi đã tới đây mấy chục lần, khách quen thế cơ mà.

"Thế là tôi được giữ cuốn sách. Vì chẳng biết địa chỉ liên lạc nên thỉnh thoảng tôi lại ghé quán xem cô có tới không, nhưng hình như tôi tính toán không tốt nên chẳng gặp được cô. Tuy biết là không nên, nhưng lúc chờ cô ở đây chán quá nên tôi đã đọc đến hết mất rồi."

Tôi nghe anh ta nói trong tâm trạng hoàn toàn trống rỗng. Rồi cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện là thế nào, tôi quay qua nhìn ông chủ đang đứng ở quầy. Ông chủ giả đò không biết tiếp tục lau bóng cốc. Tôi cứ nhìn chằm chằm nên có một lần thoáng chạm mắt. Thật ngốc nghếch, tôi chán ngán. Chắc hẳn ông chủ không biết Wada vốn chờ một người khác.

"Tôi xin lỗi đã phiền anh nhiều quá." Tôi hướng về phía Wada cúi đầu.

"Không, cũng lâu rồi tôi chưa đọc cuốn nào ngoài *Lưng chừng dốc*, lần này tôi phải cảm ơn cô mới đúng."

Wada nói rồi cười tinh nghịch.

https://thuviensach.vn

Tiến triển kỳ lạ đến thế này tôi thấy không thể chịu đựng hơn. Tôi cúi đầu, vai rung rung.

"Ơ, cô sao thế?"

Wada lén nhìn tôi với khuôn mặt lo lắng. Song khi biết chỉ là tôi đang cười, anh ta cũng cùng cười luôn. Tâm trạng tôi dần khá lên. Thâm tâm tôi hiểu mình rất vui khi gặp được anh ta. Đúng vậy, quả thật gặp Wada tôi cực kỳ vui. Đối phương nghĩ như thế nào về tôi, dù bận tâm cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì đó là chuyện chẳng thể lay chuyển.

"À mà," tôi ngẩng mặt, nói rành rọt. "Gặp được anh tôi rất vui."

Phải cảm ơn ông chủ mới được. Tôi thật lòng nghĩ. Nếu không có sự sắp xếp của ông chủ có lẽ thực sự sẽ không thể gặp lại Wada. Dù tôi có gọi một trăm cốc cà phê có lẽ vẫn chưa đủ để cảm ơn.

"Tôi cũng rất vui khi được gặp cô. Dù sao thì nếu cứ để vậy tôi sẽ thành kẻ trộm mất. Tôi nói đùa đấy. Tôi muốn được nói chuyện với Takako."

Wada nói rồi cười ha ha, gãi gãi đầu. Tôi xấu hổ đến mức chẳng dám nhìn anh ta. Lướt mắt qua ô cửa sổ tôi thấy có bóng hai chúng tôi ngồi đối diện nhau. Bên ngoài gió cuối thu thổi lạnh buốt. Chúng tôi ngẫu nhiên gặp được nhau ở đây thế này, tận sâu trong lòng tôi thấy biết ơn.

"Nhân đây," Wada vươn vai nói, tâm trạng có vẻ tốt. "Để đáp lại cuốn sách cô đã cho tôi mượn, hôm nay tôi sẽ mời cô. Chừng ấy thôi cô không ngại chứ?"

"Vậy cho tôi một tách cà phê."

Tôi giơ một ngón tay, cười.

"Cô đúng là nhún nhặn quá."

Anh ta làm vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên rồi vẫy mạnh tay về phía cô bé phục vụ đang đi qua.

https://thuviensach.vn

•••

Hiệu sách Morisaki đứng biệt lập một góc trong phố sách cũ náo nhiệt. Vừa nhỏ vừa cũ, một cửa hiệu chẳng hề bắt mắt. Bởi vậy mà chẳng mấy khách tới. Dẫu sao thì loại sách cửa hiệu bán cũng giới hạn nên chẳng thể thu hút sự chú ý của những người không có hứng thú.

Thế nhưng vẫn có những người yêu mến cửa hiệu này. Nhận được tình yêu thiên vị của những người ấy đã là đủ rồi. Chủ cửa hiệu, cậu Satoru lúc nào cũng mỉm cười nói vậy. Tôi cũng nghĩ thế. Hiệu Morisaki ấy và người chủ ấy tôi đều yêu quý.

Hôm nay được nghỉ, tôi tới Jimbocho sau một thời gian dài. Một tuần trước cậu gọi cho tôi. Nghe giọng nói rộn ràng của cậu qua điện thoại, không cần hỏi tôi cũng đoán được là chuyện gì.

“Cô ấy cũng nói lâu rồi chưa được gặp cháu đấy,” cậu nói qua ống nghe. Hiện tại bệnh của cô đang tiến triển tốt. Nghe vậy tôi cũng an tâm. Nghĩ tới chuyện được gặp cô sau một thời gian dài, bước chân trên đường lớn của tôi cũng tự nhiên nhanh hơn.

Ngày cậu phi như bay ra khỏi cửa hiệu ấy, rốt cuộc cô Momoko vẫn không quay lại.

Nhưng cậu đã gặp được cô ấy. Cậu đi tới ngôi chùa nơi thờ đứa con không thể sinh ra của họ. Cô đã đứng lặng một mình được một lúc lâu ở con suối sau chùa.

Hai người đã nói những gì ở đó, tôi không dám hỏi chi tiết. Đó là chuyện của hai người họ. Nhưng ở nơi đứa con không thể sinh ra của hai người đang ngủ, chắc chắn sẽ không thể có những lời nói dối. Có lẽ ở đó điều quan trọng nhất với hai người họ là chia sẻ rõ ràng cảm xúc với nhau. Có lẽ cô Momoko khi ấy, và cả khi bỏ đi vào năm năm trước đều thầm mong cậu Satoru sẽ tới đón cô ở nơi đó.

“Thấy cậu tới, cô ấy đổ sụp ngay tại chỗ, khóc tu tu như một đứa trẻ. Khi đó thật lòng cậu rất thương cô ấy. Nước mắt cậu cũng chảy ra

https://thuviensach.vn

ròng ròng. Những điều cậu đã không nhận ra, những điều cậu đã nhắm mắt làm ngơ, cuối cùng cậu cũng có thể đối mặt. Cậu ôm Momoko thật chặt, cứ nói đi nói lại ‘đừng đi nhé’, ‘với anh em quan trọng lắm’. Những lời đơn giản như thế cho tới tận khi gặp cô ấy ở đó cậu mới nói ra được.”

Một mình quay về lúc đêm muộn, cậu chậm rãi kể. Cậu chẳng có vẻ gì suy sụp khi cô Momoko không về cùng, mà còn có phần phấn khởi.

“Cô ấy hứa rồi. Hai người bọn cậu đã nói chuyện rõ ràng. Cô ấy đã hứa một lúc nào đó cô ấy sẽ quay về.” Cậu nói.

Rồi một năm trôi qua, cô Momoko quay trở về. Nếu không điều chỉnh lại cảm xúc thì cô sẽ chỉ như đứa trẻ quen được chiều chuộng. Hình như lúc chia tay cô đã nói với cậu như thế. Đúng là cứng rắn thật, đặc kiểu của cô.

Rời khỏi đường lớn, tôi bước tiếp trên con ngõ Sakura dài và hẹp. Đi hết dãy hiệu sách cũ là cửa hiệu của cậu đã ở trước mặt.

Tôi đẩy xoẹt cửa bước vào. Chú Sabu đang ngồi lù lù trước quầy tính tiền, giơ tay nói: “Ô, Takako.”

“Kìa, chú Sabu. Chú tới đấy à. Cậu cháu đâu rồi ạ?” tôi nói.

“Lạnh nhạt quá đấy Takako. Cậu ấy vừa ra ngoài đi gửi đồ hay gì đó xong.” Đoạn chú Sabu cười khục khục.

“Đã lâu không gặp.”

Phía sau lưng chú Sabu, một giọng nói vui vẻ cất lên. Tôi thấy một phụ nữ nhỏ nhắn với mái tóc cắt ngắn ngồi sau quầy.

“Ơ, tóc cô?”

Nghe tôi nói, cô Momoko đưa tay vuốt mái tóc cắt cao trên tai, “À, cô cắt rồi. Vốn cô định đi tu để kiểm điểm bản thân nhưng bị Satoru ngăn cản,” cô cười thích thú.

Chà, đúng là cô Momoko, tôi vừa nhìn nụ cười của cô vừa trầm ngâm.

https://thuviensach.vn

“Tóc đó hợp với cô đấy ạ.”

Tôi ngồi xuống cạnh cô, nói. Đúng là nó rất hợp với cô.

“Chắc thế nhỉ.”

Cô Momoko nhăn mặt.

Cửa hiệu vào buổi trưa vẫn vắng vẻ thế. Tôi thấy vui vui khi mọi thứ vẫn chẳng thay đổi chút nào, ngoài sự có mặt của cô Momoko.

“Mà Takako này, cháu có bạn trai rồi đấy hả?”

Cô Momoko đột nhiên hỏi với giọng điệu như mọi khi.

“Sao? Cô nghe ai nói thế?”

“Vừa xong, anh Sabu nói.” Cô chỉ chú Sabu.

“À chú nghe từ ông chủ đấy.”

Chú Sabu nói rồi lại cười khục khục, như có gì hay ho lắm.

“Mấy món cô tỉ mỉ dạy cháu nấu ấy, cháu có làm cho người ta không?”

Cô Momoko lại hỏi thêm vẻ trêu chọc.

“Không, trời ạ, thật là...” tôi lắp bắp. Thế nhưng cô vẫn dai dẳng đeo bám đến nỗi tôi phải thét lên “Đủ rồi đấy ạ.” Đúng lúc ấy có tiếng cửa mở ra, cậu đã về.

“Ồ, Takako, vẫn còn sớm mà,” cậu vừa bước vào là cô Momoko liền lên tiếng: “Này, Satoru. Anh biết chuyện Takako có bạn trai chưa?”

“Hả? Anh chưa được nghe chuyện đó. Có thật không thế? Sao cháu không nói với cậu?” Nói đoạn cậu gí sát mặt vào tôi.

“Không ạ, trời, xem kìa. Mọi người đừng nói nữa.”

“Đúng rồi,” cô Momoko vỗ tay đánh đét, nói. “Sau khi Takako kết hôn thì để cho cậu chàng đó tiếp quản cửa hiệu này đi. Dù sao cũng không có người kế nghiệp.”

“Không phải chuyện đùa đâu. Một thằng như thế!”

Chẳng hiểu sao cậu lại cuống lên, lớn tiếng quát.

“Chưa gặp sao anh lại biết là một thằng như thế.”

https://thuviensach.vn

Cô Momoko lạnh lùng nói.

Chú Sabu cười khùng khục, “Thôi tôi về đây Momoko, gặp lại sau nhé,” nói đoạn vui vẻ vẫy tay rời cửa hiệu. Chẳng thèm nói câu nào với tôi và cậu.

“Đã nhanh chóng thuần phục rồi sao.”

Tôi ngạc nhiên nói sau khi chú Sabu ra về. “Cô cũng không định làm thế đâu. Cô chỉ cùng nói chuyện thôi,” cô Momoko thờ ơ đáp.

“Qua một năm gặp lại, bị lời lẽ ngọt ngào thuần phục như thế, anh Sabu cũng chẳng thể làm gì được.”

Cậu chỉ khe khẽ nói một câu với giọng điềm tĩnh, làm tôi và cô Momoko bật cười ha ha.

Sau đó cô Momoko đứng phắt dậy, quay về phía tôi.

“Morisaki Momoko đã quay về.”

Cô nghiêm nghị chào kiểu nhà binh. Tôi cũng nhanh chóng chỉnh lại tư thế.

“Mừng cô về nhà. Cháu đã chờ cô suốt đấy. Từ nay về sau nếu cô còn biến đi đâu đó cháu sẽ thực sự giận lắm.”

“Chính cháu cũng đã không giữ lời hứa đấy nhé. Nhưng lần này cô phải chân thành cảm ơn cháu. Cảm ơn Takako. Tiếp tục làm bạn tốt nhé.”

Cô Momoko nói rồi vừa cười vừa véo má tôi. Tôi đã quen hẳn với điều ấy, cũng giống cậu, tôi rền rĩ “dừng tay đi mà” bằng giọng đã gần như bỏ cuộc.

“Hôm nay cô sẽ làm một bữa thịnh soạn bằng cả tấm lòng biết ơn đối với Takako.” Cô Momoko vỗ ngực. “Đi mua đồ cùng cô nhé?”

“Dĩ nhiên ạ. Cháu tới ăn món cô Momoko nấu mà.” Tôi mỉm cười gật đầu.

“Này Takako, chuyện vừa nãy ấy mà. Với cậu thì...”

Cậu tới chen ngang, song tôi và cô Momoko phớt lờ đi ra ngoài.

Trời trong vắt, có đám mây lớn thoải mái bơi qua.

https://thuviensach.vn

Tôi vươn vai thật dài rồi để nguyên như vậy nhắm mắt một lúc, cảm nhận tia nắng ấm áp của mặt trời qua mí mắt.

“Này cháu không nhanh lên là cô bỏ lại đấy.”

Bị cô gọi, tôi mở mắt. Cô Momoko đứng trên đường quay lại nhìn tôi cười, mái tóc ngắn chìm trong ánh mặt trời. “Nhanh lên nhanh lên,” cô vẫy tay rồi lại hăng hái bước tiếp.

Tôi ngắm nhìn dáng lưng nhỏ bé ấy một lát rồi chạy theo.

~HẾT~

https://thuviensach.vn

MỤC LỤC

1. NHỮNG GIẤC MƠ Ở HIỆU SÁCH MORISAKI
2. MOMOKO TRỞ LẠI

https://thuviensach.vn

Table of Contents

NHỮNG GIẤC MƠ Ở HIỆU SÁCH MORISAKI
MOMOKO TRỞ LẠI

https://thuviensach.vn